ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)

ปริญญา

ภาษาไทย	ภาษาไทย
สาขา	**ภาควิชา**

เรื่อง การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

The Study of Naming and Theses' Contents in Thai Language Major at Kasetsart University

นามผู้วิจัย นางสาวจุไรรักษ์ ศรีวัฒนา

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก .....

(รองศาสตราจารย์สิริวรรณ นันทจันทูล, ปร.ด.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม .....

(อาจารย์สุพัตรา อินทนะ, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา .....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์โกวิทย์ พิมพวง, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

.....

(รองศาสตราจารย์กัญจนา ธีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ ..... **เดือน** ..... **พ.ศ.** .....

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

The Study of Naming and Theses' Contents in Thai Language Major at Kasetsart University

โดย

นางสาวจุไรรักษ์ ศรีวัฒนา

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)
พ.ศ. 2555

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จุไรรักษ์ ศรีวัฒนา 2555: การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย) สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์สิริวรรณ นันทจันทูล, ปร.ด. 280 หน้า

วิทยานิพนธ์นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์และศึกษาเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ข้อมูลสำหรับการวิจัยเรื่องนี้ คือ วิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ ตั้งแต่เริ่มมีวิทยานิพนธ์เล่มแรก พ.ศ. 2546 จนถึงวันอนุมัติจบการศึกษา วันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2554 รวมทั้งสิ้น 128 เรื่อง

ผลการศึกษาด้านกลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ พบกลวิธีการตั้งชื่อ 4 ลักษณะ เรียงตามลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 3 แบบ พบ 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.46 พบมากที่สุดคือ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 2 แบบ พบ 31 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 24.21 พบมากที่สุดคือ การตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 4 แบบ พบ 25 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 19.53 พบมากที่สุดคือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 5 แบบ พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย

ด้านเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ พบเนื้อหา 3 ลักษณะ เรียงตามลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ วิทยานิพนธ์มีเนื้อหาผสมผสาน 2 ด้าน พบ 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.46 พบมากที่สุดคือ เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย และ เนื้อหาด้านวรรณกรรม พบการศึกษา 2 ลักษณะ คือ ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค โวหาร ภาพพจน์ และสำนวน พบ 15 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.71 และศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค โวหาร ภาพพจน์ สำนวน และองค์ประกอบของวรรณกรรมด้านต่าง ๆ พบ 31 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 24.21 ส่วนวิทยานิพนธ์มีเนื้อหา 1 ด้าน พบ 44 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 34.37 พบมากที่สุดคือ เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย พบการศึกษา 5 ลักษณะ ได้แก่ ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค และสำนวน พบ 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.81 ศึกษาการใช้คำศัพท์ คำศัพท์เฉพาะวงการ และภาษาเฉพาะวงการ พบ 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.46 ศึกษาการตั้งชื่อ พบ 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.68 ศึกษาการสร้างคำ และการสร้างคำศัพท์ พบ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 และศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษา และการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 และวิทยานิพนธ์มีเนื้อหาผสมผสาน 3 ด้าน พบ 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.15 พบมากที่สุด คือ เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านวัฒนธรรม พบ 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.25

_____ _____ ___ / ___ / ___

ลายมือชื่อนิสิต ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Jurairak Sriwattana 2012: The Study of Naming and Theses' Contents in Thai Language Major at Kasetsart University. Master of Arts (Thai Language), Major Field: Thai Language, Department of Thai Language. Thesis Advisor: Associate Professor Siriwan Nantachantoon, Ph.D. 280 pages.

The purpose of this work was to study of naming and theses' contents in the Thai Language Major, Department of Thai Language at Kasetsart University. The data used for this study was 128 theses in the Thai Language Major, Department of Thai Language starting from the first thesis in 2003 to the day when graduation was approved on 16 June 2011.

Results obtained in the present work regarding four naming showed in order that the three-type mix, 71 theses or 55.46 percent. The most found was the naming that uses a noun phrase related to the knowledge discovered from the thesis with words that implied about the thesis where the data comes from. The second naming found was the two-type mix, 31 theses, or 24.21 percent. The most found was the naming that used a noun phrase related to the knowledge discovered from the thesis where the data came from. The third naming found was the four-type mix, 25 theses or 19.53 percent. The most found was the naming that used words that implied about the thesis as the beginning and names of the main characters as main ideas with where the data came from. The least found was the five-type mix, only one thesis or 0.78 percent was the naming that used words that implied about the thesis as the beginning characteristics of main and supporting statements with words that imply about the process of the thesis where the data came from with a noun phrase related to the knowledge discovered from the thesis.

Further, studied on three kinds of theses' contents had thrown some light in order that the two-sided thesis content, 71 theses or 55.46 percent. The most found was about the usage of Thai language and literature. There were two characteristics for this kind of thesis content. The first characteristic was how to use words, phrases, sentences, eloquence, images, and sayings, 15 theses or 11.71 percent. The second characteristic was how to use words, phrases, sentences, eloquence, images, sayings, and other components of literature, 31 theses or 24.21 percent. However, the one-sided thesis content, 44 theses or 34.37 percent. The most found was about the usage of Thai language. There were five characteristics for this kind of thesis content. The most found was how to use words, phrases, sentences, and sayings, 10 theses or 7.81 percent. The second characteristic was how to use terminologies, technical terms and languages, 7 theses or 5.46 percent. The third characteristic was naming, 6 theses or 4.68 percent. The fourth characteristic was word and terminology building, 3 theses or 2.34 percent, and the least found was errors in the usage of language and usage for specific purposes, 2 theses or 1.56 percent. Similarly, three-sided thesis content, 13 theses or 10.15 percent. The most found was about the usage of Thai language, literature and culture 8 theses or 6.25 percent.

_____ / ____ / ____

Student's signature Thesis Advisor's signature

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้สำเร็จได้ด้วยความภูมิใจในภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาในสาขาวิชาภาษาไทย ที่ผู้วิจัยคิดเสมอว่ามีความสำคัญต่อคนในชาติ และควรดำรงรักษาไว้ให้เป็นสมบัติแก่ลูกหลานต่อไป

ผู้วิจัยบรรลุเป้าหมายได้ด้วยความรักและคำแนะนำที่ดีของ รศ. ดร. สิริวรรณ นันทจันทูล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก อาจารย์ ดร. สุพัตรา อินทนะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของอาจารย์ทั้งสองท่านอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้พร่ำสอน ฝึกฝน แนะนำ และหล่อหลอม ให้ผู้วิจัยมีความรักในการเรียนอยู่เสมอ

ผู้วิจัยขอขอบคุณครอบครัวที่ให้กำลังใจ โดยเฉพาะมารดา นางจรุณี แซ่โค้ว ผู้มีอกอุ่น ๆ ให้สัมผัส ใช้เสียงอันไพเราะเพื่อปลอบใจผู้วิจัย ขอบคุณนางสาวปิ่นมุก ศรีวัฒนา นายอรรถชัย ศรีวัฒนา ที่คอยช่วยเหลือด้านการศึกษา ขอบคุณนายวรพนธ์ สอนจันทร์ ที่คอยเป็นกำลังใจที่ดีเสมอมา

ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนนิสิตทุกคนที่พยายามฟันฝ่าอุปสรรคไปด้วยกันตลอดระยะเวลา 2 ปี ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่สารสนเทศ ชั้น 4 ตึกบัณฑิตวิทยาลัย ที่คอยอนุเคราะห์ด้านข้อมูลให้ผู้วิจัย ผู้วิจัยจะระลึกถึงน้ำใจของทุกคนเสมอ

ท้ายที่สุดนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณโชคชะตาที่นำพาให้ชีวิตของผู้วิจัยพบเจอแต่สิ่งที่ดีเสมอ ทำให้ผู้วิจัยรู้สึกโชคดีเหลือเกินที่ได้เกิดมาพบเจอกับทุก ๆ คนบนโลกใบนี้

ความดีหรือประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ ครู อาจารย์ นิสิต นักศึกษา และบุคลากรที่ทำงานเกี่ยวเนื่องกับสาขาวิชาภาษาไทยทุกท่าน

จุไรรักษ์ ศรีวัฒนา

กุมภาพันธ์ 2555

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง (3)

บทที่ 1 บทนำ 1

ความสำคัญของปัญหา 1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย 4

ขอบเขตการวิจัย 4

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 4

นิยามศัพท์ 5

บทที่ 2 การตรวจเอกสาร 6

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการตั้งชื่อ 7

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนทางวิชาการ 21

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในงานเขียน 24

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 35

สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 42

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย 47

ประชากร 47

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 47

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล 48

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 48

บทที่ 4 ผลการวิจัย 52

ส่วนที่ 1 การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 52

ส่วนที่ 2 การศึกษาเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ 179

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 243
สรุปผลการวิจัย 243
อภิปรายผล 253
ข้อเสนอแนะ 259

เอกสารและสิ่งอ้างอิง 260

ประวัติการศึกษาและการทำงาน 280

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ประเภทเนื้อหาการวิจัยโดยใช้เกณฑ์ต่าง ๆ	28
2	วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการตั้งชื่อของมนุษย์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการและเนื้อหาบ่งบอกสาระสำคัญของเรื่องหรือวัตถุประสงค์ของเรื่อง	37
3	วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการตั้งชื่อสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการและเนื้อหาบ่งบอกสาระสำคัญของเรื่องหรือวัตถุประสงค์ของเรื่อง	38
4	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ซึ่งมีเนื้อหาเป็นงานเขียนทางวิชาการ โดยศึกษาเนื้อหาต่างกัน	41
5	โครงสร้างหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ปี 2544 แผน ก แบบ ก 2 สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	43
6	โครงสร้างหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ปี 2548 แผน ก แบบ ก 2 สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	45
7	การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	53
8	การศึกษาเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	179

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ทุกสรรพสิ่งในโลกต้องมีชื่อ เพื่อเป็นเครื่องหมายแสดงตนของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

“ชื่อ” หมายถึง คำที่ตั้งขึ้นสำหรับเรียกคน สัตว์ สถานที่ และสิ่งของโดยทั่ว ๆ ไป หรือโดยเฉพาะเจาะจง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 367) ส่วนกลวิธีการตั้งชื่อ หมายถึง วิธีการหรือเทคนิคที่สำคัญในการตั้งชื่อคน สัตว์ สิ่งของ

คนไทยให้ความสำคัญต่อการตั้งชื่ออย่างมาก เพราะ ชื่อ แสดงถึงตัวตนของบุคคล และยังสะท้อนไปถึงความเชื่อเรื่องดวงชะตาของเจ้าของชื่อด้วย

คราน้ันท่านขรัวตาจู	พิเคราะห์จับยามดูหาช้าไม่
ครั้นดูรู้ประจักษ์ก็ทักไป	ออพิมพิไลยนี่เคราะห์ร้าย
มันตกลงที่นั่งนางสีดา	เมื่อทศพักตร์ลักพาไปสูญหาย
ถ้าแม้นไม่จากผัวตัวจะตาย	ถ้ายักย้ายแก้ไขไม่เป็นไร
ผลัดชื่อเสียพลันว่าวันทอง	จะครอบครองทรัพย์สินทั้งปวงได้
โรคนั้นพลันจะคลายหายไป	หาบรรลัยไม่ดอกสีกายาย

(ขุนช้างขุนแผน: 232)

จากบทประพันธ์ข้างต้นสรุปได้ว่า พิมพิลาไลยป่วยหนักจึงจะต้องเปลี่ยนชื่อเพื่อจะได้หายป่วย เพราะตามความเชื่อของคนไทย “ชื่อ” มีความสำคัญต่อวิถีชีวิต เนื่องจากเชื่อกันว่า ชื่อดีจะส่งเสริมให้เจ้าของชื่อมีชีวิตรุ่งโรจน์ มีความสุขปราศจากอุปสรรคเภทภัยอันตรายใด ๆ ส่วนชื่อไม่ดีอาจทำให้ชีวิตไม่มีความสุขไม่มีความก้าวหน้าและมีอุปสรรคเสมอ (ภาณุทรรศน์, ม.ป.ป.: 20 - 21)

จากการที่ “ชื่อ” มีความสำคัญดังกล่าว ทำให้มีผู้สนใจศึกษาเรื่องการตั้งชื่อไว้เป็นจำนวนมาก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ยกตัวอย่างเช่น

นา วอน จอน (2552) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบวิธีการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทย”

วรางคณา สว่างตระกูล (2540) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อของคนไทยในกรุงเทพ”

สุภาพรรณ ณ บางช้าง (2527) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนไทย”

วงเดือน คัยนันทน์ (2547) ได้ศึกษาเรื่อง “การตั้งชื่อพันธุ์ไม้มงคลในภาษาไทย”

นควัฒน์ สาเระ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “การตั้งชื่อร้านค้าใน จ.ปัตตานี: ความสัมพันธ์ระหว่างชื่อร้านค้ากับวิถีชีวิตในชุมชน”

จากงานวิจัยดังกล่าว จัดอยู่ในประเภทงานเขียนทางวิชาการ ซึ่งส่วนใหญ่จะศึกษาด้านการตั้งชื่อคน สถานที่ และชื่อพันธุ์ไม้ยังไม่มีผู้ใดศึกษาการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ซึ่งการวิจัยหรือวิทยานิพนธ์เข้ามามีบทบาทสำคัญในหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา เพราะการวิจัยเป็นแบบฝึกหัดชิ้นสำคัญก่อนที่นิสิตจะก้าวไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเอง ฉะนั้นนิสิตจะต้องศึกษา ค้นคว้า ทดลอง และฝึกใช้ความคิดอย่างเป็นระบบจนถ่ายทอดออกมาเป็นวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์

วิทยานิพนธ์ทุกเล่มต้องมีชื่อ เพื่อบ่งบอกวัตถุประสงค์และสาระสำคัญของวิทยานิพนธ์เล่มนั้น ฉะนั้นพบว่าวิทยานิพนธ์ทุกเล่มตั้งชื่อไม่ซ้ำกัน ทั้งนี้เพื่อแสดงว่าไม่ได้ศึกษาเรื่องเดียวกัน การตั้งชื่อเรื่องวิจัยเป็นงานศิลปะการใช้ภาษาที่มีความสำคัญ เพราะชื่อเรื่องที่ดีทำให้ผู้อ่านสนใจที่จะอ่านงานวิจัย ดังนั้นชื่อเรื่องงานวิจัยที่ดี ควรตั้งชื่อให้ตรงตามสาระ ครอบคลุมวัตถุประสงค์ โดยใช้ภาษาที่กระชับ กะทัดรัด และใช้ถ้อยคำที่ไพเราะสละสลวย (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2552: 93)

เนื้อหาในงานเขียนมี 3 ประเภท คือ เนื้อหาประเภทบันเทิงคดี เนื้อหาประเภทสารคดี และเนื้อหาประเภทวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาประเภทวิชาการให้ความสำคัญต่อเนื้อหางานเขียนมากที่สุดเมื่อเทียบกับงานเขียนประเภทอื่น ๆ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์ คืองานเขียนประเภทวิชาการ ดังนั้นการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์จึงมีความสำคัญโดยตรงต่อเนื้อหา เพราะถือว่าเป็นส่วนสำคัญส่วนแรกที่ทำให้ผู้อ่านทราบสาระสำคัญได้

จะเห็นว่าชื่อวิทยานิพนธ์มีความสำคัญต่อผู้อ่านอย่างมาก ตามที่ได้กล่าวว่าชื่อวิทยานิพนธ์ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาได้ในเบื้องต้นนั้น เพราะเมื่อผู้อ่านต้องการรู้เรื่องอะไรก็เลือกอ่านจากวิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อตามเรื่องที่ผู้อ่านต้องการรู้ ถือเป็นการเลือกอ่านแบบเจาะจงเนื้อหา ฉะนั้นความสัมพันธ์ระหว่างชื่อวิทยานิพนธ์และเนื้อหาวิทยานิพนธ์เปรียบเสมือนกระจกเงา ที่สะท้อนซึ่งกันและกัน หมายความว่า สาระสำคัญของวิทยานิพนธ์นำมาใช้ตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ได้ ในขณะเดียวกันผู้อ่านทั่วไปเมื่ออ่านเพียงชื่อวิทยานิพนธ์ทำให้รู้เนื้อหาสาระในวิทยานิพนธ์เล่มนั้นได้เช่นเดียวกัน

เนื่องในโอกาสที่สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษาครบ 10 ปี ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นโอกาสดี ที่จะศึกษาวิทยานิพนธ์ สาขาวิชาภาษาไทยในเวลา 10 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2544 - 2554) ว่าวิทยานิพนธ์สาขาวิชาภาษาไทยได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง และเนื้อหาวิทยานิพนธ์แบ่งได้เป็นกี่ประเภท อันจะเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรและทำให้ทราบความนิยมของนิสิตว่ามุ่งศึกษาโดยใช้ศาสตร์ประเภทใดมากที่สุด

ตัวอย่าง วิทยานิพนธ์สาขาวิชาภาษาไทย

วิทยานิพนธ์ของวทัญญู สังข์อ่อน (2549) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียงที่ใช้สื่อสารกันในจังหวัดสระแก้ว” ใช้การตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย และศึกษาเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาถิ่น

วิทยานิพนธ์ของจอมขวัญ สุทธินนท์ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของระวี ภาวิไล” ใช้การตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บงบอกว่าเป็นงานวิจัย และศึกษาเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์

วิทยานิพนธ์ของพลอย ลวณะมาลย์ (2547) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาในงานวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช” ใช้การตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย และศึกษาเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวรรณกรรม

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์ของรุ่งทิวา ทิพยมณฑล (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “วัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนาที่ปรากฏในวรรณกรรมของ มาลา คำจันทร์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์ในด้านภาษา” ใช้การตั้งชื่อโดยใช้เกณฑ์การตั้งชื่อแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และตั้งชื่อโดยใช้คำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย โดยศึกษาเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวัฒนธรรม

จากความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสนใจศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อศึกษากลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์และเนื้อหาวิทยานิพนธ์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์

2. เพื่อศึกษาเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศึกษาตั้งแต่เริ่มมีวิทยานิพนธ์เล่มแรก พ.ศ.2546 จนถึงวันอนุมัติจบการศึกษา วันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2554 รวมทั้งสิ้น 128 เรื่อง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบกลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์

2. ทำให้ทราบเนื้อหาวิทยานิพนธ์ สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นิยามศัพท์

ชื่อวิทยานิพนธ์ หมายถึง ชื่อเฉพาะ ที่ตั้งขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหา วัตถุประสงค์ หรือ บทคัดย่อวิทยานิพนธ์ สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประเภทวิทยานิพนธ์ หมายถึง การจำแนกวิทยานิพนธ์ออกเป็นประเภทโดยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาวิทยานิพนธ์ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ใช้เกณฑ์แบ่งประเภทวิทยานิพนธ์ตามเนื้อหาเท่านั้น

กลวิธีการตั้งชื่อ หมายถึง วิธีการหรือเทคนิคที่สำคัญในการเรียกชื่อวิทยานิพนธ์ซึ่งแสดงเนื้อหาของเรื่อง โดยต้องใช้คำสั้น กะทัดรัด และ ใช้ถ้อยคำสละสลวย

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ หมายถึง สาระสำคัญในวิทยานิพนธ์ แสดงสาระของเรื่องได้ครบถ้วน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การวิจัยเรื่อง การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการตั้งชื่อ
    1.1 ความหมายของชื่อ
    1.2 ความสำคัญของชื่อ
    1.3 กลวิธีการตั้งชื่อ
        1.3.1 กลวิธีการตั้งชื่อบทความ
        1.3.2 กลวิธีการตั้งชื่อสารคดี
        1.3.3 กลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนทางวิชาการ
    2.1 ความหมายของงานเขียนทางวิชาการ
    2.2 ความสำคัญของงานเขียนทางวิชาการ
    2.3 ประเภทงานเขียนทางวิชาการ
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในงานเขียน
    3.1 ความหมายของเนื้อหา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3.2 ความสำคัญของเนื้อหาในงานเขียนทางวิชาการ

3.3 ประเภทเนื้อหางานเขียนทางวิชาการ

3.4 เนื้อหาในวิทยานิพนธ์

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตั้งชื่อ

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์

5. สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5.1 ประวัติสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5.2 หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการตั้งชื่อ

ความหมายของชื่อ

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงความหมายของชื่อไว้ ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 367) ได้ให้ความหมายของ “ชื่อ” ว่าหมายถึง คำที่ตั้งขึ้นสำหรับเรียกคน สัตว์ สถานที่ และสิ่งของโดยทั่ว ๆ ไป หรือ โดยเฉพาะเจาะจง

ญาดา อรุณเวช (2542: 6) กล่าวถึงความสำคัญของชื่อสรุปได้ว่า ชื่อเป็นสิ่งที่บอกให้รู้ว่าเราคือใคร เป็นคำที่ตั้งขึ้นสำหรับเรียกขานกัน เฉพาะตัวเพื่อให้เข้าใจตรงกันว่าหมายถึงใครกันแน่ และเป็นสิ่งที่ติดตัวเราทุกคนนับแต่วันแรกตราบวันสุดท้ายของชีวิต ไม่มีใครที่เกิดมาและตายไปโดยไม่มีชื่อ ชื่อจึงมิได้เป็นเพียงสิ่งแทนตัวใครคนใดคนหนึ่งเท่านั้น แต่ยังเป็นเสมือนสื่อถ่ายทอดความสัมพันธ์ ความรัก และความปรารถนาดีจากผู้ตั้งชื่อให้ไปสู่เจ้าของชื่อโดยตรง ผู้ตั้งชื่อให้มีตั้งแต่ คนใกล้ตัว

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ไปจนถึง คนไกลตัว เริ่มจากพ่อแม่ ญาติผู้ใหญ่ พี่น้อง เพื่อนฝูง ครูอาจารย์พระสงฆ์ ผู้เป็นที่เคารพนับถือ รวมไปถึงพระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์

สรุปได้ว่า ชื่อ คือ คำเรียกบุคคล ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตมนุษย์นับแต่วันแรกตราบวันสุดท้ายของชีวิตเพราะฉะนั้นการตั้งชื่อจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

“ชื่อ” ไม่ได้มีความสำคัญเฉพาะต่อคนเท่านั้น แต่ชื่อยังมีความสำคัญต่อ “งานเขียนทางวิชาการ” เพราะชื่องานเขียนทางวิชาการแสดงให้เห็นเนื้อหาสาระสำคัญของเรื่อง หากผู้อ่านไม่ทราบชื่อผลงานการเขียน ก็จะค้นหาข้อมูลงานเขียนต่าง ๆ ได้ยาก ฉะนั้นเจ้าของงานเขียนจึงควรให้ความสำคัญกับการตั้งชื่อเรื่อง

ความสำคัญของชื่อ

ตั้งแต่อดีตคนไทยให้ความสำคัญต่อการตั้งชื่ออย่างมาก เพราะ ชื่อ แสดงถึงตัวตนของบุคคล และยังอาจสะท้อนไปถึงความเชื่อเรื่องดวงชะตาของเจ้าของชื่อด้วย แม้แต่ในวรรณคดีเรื่อง ขุนช้างขุนแผน ซึ่งเป็นวรรณคดีในสมัยรัชกาลที่ 2 ยังสะท้อนความสำคัญในการตั้งชื่อไว้ด้วย (พระบาท สมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย, 2513: 8)

พ่อแม่ปรึกษากันย่ายาย จะชื่อหลานชายอย่างไรปู่
ฝ่ายตาตะแกเป็นหมอดู คิดคูณเลขอยู่ให้หลานชาย
ปีขาลวันอังคารเดือนห้า ตกฟากเวลาสามชั้นฉาย
กรุงจีนเอาแก้วอันแพรวพราย มาถวายพระเจ้ากรุงอยุธยา
ให้ใส่ปลายยอดพระเจดีย์ใหญ่ สร้างไว้แต่เมื่อครั้งสร้างหงสา
เรียกวัดเจ้าพระยาไทยแต่ไรมา ให้ชื่อว่าพลายแก้วผู้แววไว

หรือ

แม่ฝันว่านกตะกรุมคาบช้าง บินมาแต่ทางพณาสัณฑ์
พาไปให้ถึงในเรือนตน หัวล้านอกขนแต่เกิดมา
เมื่อตกฟากฤกษ์พารของหลานชาย ช้างเผือกมาถวายพระพันวษา
จึงให้นามตามเหตุทั้งปวงมา หลานรักของข้าชื่อขุนช้าง

(พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย, 2513: 6)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากบทประพันธ์ข้างต้นนำมาจากเรื่องขุนช้างขุนแผน แสดงให้เห็นความสำคัญในการตั้งชื่อตัวละครเอก คือพลายแก้ว และขุนช้าง นอกจากบทประพันธ์ในตอนนี้แล้ว ยังพบว่าตอนที่พิมพิลาไลยป่วยหนักจนต้องเปลี่ยนชื่อเพื่อจะได้หายป่วย เพราะตามความเชื่อของคนไทย “ชื่อ” มีความสำคัญต่อวิถีชีวิต เนื่องจากเชื่อกันว่า ชื่อดีจะส่งเสริมให้เจ้าของชื่อมีชีวิตรุ่งโรจน์ มีความสุขปราศจากอุปสรรคเภทภัยอันตรายใด ๆ ส่วนชื่อไม่ดีอาจทำให้ชีวิตไม่มีความสุขไม่มีความก้าวหน้าและมีอุปสรรคเสมอ (ภาณุทรรศน์, ม.ป.ป.: 20-21)

จากที่ได้กล่าวไว้แล้วใน ความหมายของชื่อ ว่าชื่องานเขียนทางวิชาการก็มีความสำคัญเช่นเดียวกับชื่อคน ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะกล่าวถึงความสำคัญของชื่องานเขียนทางวิชาการด้วย

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงความสำคัญของการตั้งชื่อในงานเขียนทางวิชาการไว้ ดังนี้

สิริวรรณ นันทจันทูล (2546: 128) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการตั้งชื่อในงานเขียนทางวิชาการประเภทบทความไว้ว่า “ชื่อเรื่องเป็นส่วนแรกของบทความที่จะเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่าน และจูงใจให้ผู้อ่านติดตามอ่านเรื่องราวต่อไป นอกจากนี้ ชื่อเรื่องยังบอกแนวทางเนื้อหาและจำกัดขอบเขตของเรื่องให้ผู้อ่านทราบ”

ปาริชาต มธุรสเลิศสกุล (2542: 68) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการตั้งชื่อในงานเขียนทางวิชาการประเภทบทความไว้ว่า “การตั้งชื่อเป็นประตูด่านแรกที่จะดึงดูดให้ผู้อ่านเกิดความสนใจในการอ่านเรื่องราวที่ผู้เขียนได้นำเสนอ และการตั้งชื่อเรื่องจะต้องสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง”

สุนันทา ฟาเบลอ (2542: 11) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการตั้งชื่อในงานเขียนทางวิชาการประเภทหนังสือหรือตำราไว้ว่า “การตั้งชื่อหนังสือหรือตำราสำคัญมาก เพราะเป็นตัวชักชวนให้ผู้อ่านสนใจหนังสือ มีหลักอยู่ว่า ต้องเด่น กะทัดรัด ระบุเนื้อหาเฉพาะเรื่อง ไม่ควรซ้ำกับผู้อื่น”

ฉลาด จันทรสมบัติ และ ทองสง่า ผ่องแผ้ว (2553: 39) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการตั้งชื่อในงานเขียนทางวิชาการประเภทวิทยานิพนธ์ไว้ว่า “การตั้งชื่อเรื่องถือเป็นก้าวแรกที่สำคัญในการทำวิทยานิพนธ์ ถ้าชื่อที่ตั้งมีความถูกต้องตามหลักวิชาการ มีความน่าสนใจ ไม่ซ้ำกับคนอื่น ถือเป็นการทำวิทยานิพนธ์สำเร็จไปแล้ว 20 เปอร์เซ็นต์”

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การตั้งชื่อในการเขียนทางวิชาการสำคัญมาก เพราะ ชื่อเรื่องเป็นส่วนแรกที่จะเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่าน นอกจากนี้ ชื่อเรื่องยังบอกแนวทางเนื้อหาภายในเรื่องด้วย ดังนั้นการตั้งชื่อเรื่องจึงต้องสัมพันธ์กับเนื้อหา ทั้งนี้ควรตั้งชื่อให้กะทัดรัด และถูกต้องตามหลักวิชาการ

กลวิธีการตั้งชื่อ

กลวิธีการตั้งชื่อบทความ

มีผู้เสนอหลักเกณฑ์ในการตั้งชื่อบทความไว้ดังนี้ คือ

สมพร มันตะสูตร (2540: 186 -187) ได้เสนอวิธีการตั้งชื่อบทความไว้ดังนี้

1. การตั้งชื่อตรงกับเนื้อเรื่อง เช่น ปัญหาการจราจร วันขึ้นปีใหม่

2. การตั้งชื่อโดยใช้คำคล้องจองกัน เช่น ร่วมใจถวายพระพร เมืองไทยนี้ แสนดีนักหนา

3. การตั้งชื่อโดยใช้คำกริยาที่แสดงอาการน่าสนใจ เรียกร้องความสนใจ ผู้อ่าน เช่นเมียมาคุม

4. การตั้งชื่อโดยใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามมาคู่กัน เช่น ตัวเป็นไทใจเป็นทาสป่าคอนกรีต

5. การตั้งชื่อโดยใช้คำพังเพยสุภาษิต เช่น กบเลือกนาย หวังน้ำบ่อหน้า

6. การตั้งชื่อโดยใช้คำโน้มน้าวใจผู้อ่านให้ปฏิบัติตาม เช่น ทางที่ต้องรีบ แก้ไข, สละเงินคนละบาทชาติอยู่ได้

วิธีการตั้งชื่อที่ สมพร มันตะสูตร ได้เสนอไว้ มีวิธีการตั้งชื่อคล้ายกับที่ ปานฉาย ฐานธรรม (2547: 48-49) เสนอการตั้งชื่อบทความไว้ดังนี้

1. ตั้งชื่อให้ตรงกับเนื้อเรื่อง

2. ตั้งชื่อที่เป็นคำคล้องจองกัน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. ตั้งชื่อโดยใช้คำกริยาที่สามารถดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านได้

4. ตั้งชื่อโดยใช้คำที่มีความหมายตรงกันข้ามมาคู่กัน

5. ตั้งชื่อโดยใช้คำพังเพย สุภาษิต

6. ตั้งชื่อโดยใช้คำถามเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้อ่าน

7. ตั้งชื่อโดยใช้ข้อความที่โน้มน้าวใจให้ผู้อ่านปฏิบัติตาม

วชิรนที วงศ์ศิริอำนวย (2542: 9-10) ได้เสนอวิธีการตั้งชื่อบทความเพิ่มเติมจาก สมพร มันตะสูตร และปานฉาย ฐานธรรม ไว้ดังนี้

1. ตั้งชื่อเรื่องแบบตรงตัว หรือตรงกับเนื้อเรื่อง เช่น คำพูดกว้าง, วิธีชาวน้ำ, น้ำมันขึ้นราคา, อาหารเสริมเพื่อสุขภาพ, คุณธรรมสำหรับผู้บริหารในมหาวิทยาลัย

2. ตั้งชื่อเรื่องแบบเปรียบเทียบ เช่น ผู้ชนะสิบทิศ:หัวใจทั้งสิบทิศ, กุหลาบหอมแห่งอังกฤษ ไดอาน่า: ราชินีในใจชน, โคญากีมาร์: แม่ศรีของหวาน

3. ตั้งชื่อเรื่องในลักษณะคำถาม เช่น เลือกอาหารกระป๋องอย่างไรให้ได้ คุณภาพ, จะประหยัดกันอย่างไรในยุค IMF, จะโกงแผ่นดินไปถึงไหน, ดินสอสีอะไร

4. ตั้งชื่อเรื่องแบบขัดความ หรือใช้ความตรงข้าม เช่น เร่งทำซ้ำๆ, บ้านเล็กใน ป่าใหญ่, ป่าคอนกรีต, สงเคราะห์โหด, คุณจะชนะหรือยินดีที่จะแพ้

5. ตั้งชื่อเรื่องโดยใช้สำนวน พังเพย สุภาษิต เช่น ช้าๆ ได้พร้าเล่มงาม, ชี้โพรงให้กระรอก: ปอกลอกแบงก์ชาติ, เดินตามรอยเท้าผู้ใหญ่หมาไม่กัด

6. ตั้งชื่อเรื่องโดยชื่อบุคคล เช่น ฉันท์ ขำวิไล: ครูของคนทั้งชาติ, ดร.มานะ มหาสุวีระชัย: คนเรียนเก่ง คือ วิชาสู่ความสำเร็จ, ชวลิต-จาตุรนต์: หมากสุดท้ายของหวังใหม่ก่อนหวังหมด, กรณี “เนวิน ชิดชอบ” : หนูทดลองยาศาลรัฐธรรมนูญ, หงา คาราวาน-แอ็ด คาราบาว: สงคราม หรือสันติภาพ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

7. ตั้งชื่อเรื่องด้วยการชักชวน หรือขอความร่วมมือ เช่น จงช่วยกันประหยัดน้ำ, เที่ยวเมืองไทยกันเถอะ, มาร่วมกันปลูกป่า: ได้มากกว่าที่คิด

8. ตั้งชื่อเรื่องแบบใช้คำคล้องจองกัน หรือเล่นคำ เช่น ข้าวไทย: สายใยชีวิต,ขวัญข้าว: ขวัญแผ่นดิน, โตกับถิ่น: กินกับที่

9. ตั้งชื่อเรื่องแบบเร้าความสนใจ เช่น คืนชีวิตให้สายน้ำ, รู้ก็ชามไม่รู้ก็ชาม, ข้าว:ธัญญาหารแห่งสวรรค์, เอาเมียมาคุม, คารวะน้ำชา, หนทางที่ชวนให้หลง, เพลงคาบเส้น ศีลธรรม

วาสนา เกตุภาค (2530: 92-93) ได้กล่าวถึงการตั้งชื่อบทความไว้ว่า “ตั้งชื่อเรื่องให้ น่าสนใจ โดยการใช้คำหรือความที่สะดุดหูสะดุดใจผู้อ่าน” เช่น โฆษณาของคนรวย: ความซวยของ คนจน,โชคร้ายที่ตายช้า,กระทรวงสาธารณสุขซำบายดีหรือ, ชาติที่เต็มไปด้วยสมาคม, เรื่องขอโทษก่อนพูด, ค่าที่น่านิยม

นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการที่เสนอวิธีการตั้งชื่อบทความที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และวารสารไว้ ดังนี้

ยงยุทธ รักษาศรี (2532: 498-506) ได้เสนอการตั้งชื่อเรื่องในบทความที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และวารสาร พอประมวลได้ดังนี้

1. ประเภทเรียกความสนใจ เช่น เหยื่อ, พัฒนาคนเพื่อคน, ความแข็งใน วันสตรีสากล

2. ประเภทยั่วยุและลึกลับ เช่น เจ้าจำปีสายการบินอันตราย, ปลวกใน เรือนหอ, “วิชิต” สั่งฆ่า, รัฐสร้างภาพหลอนซับน้ำตาพ่อค้า, พฤษอาถรรพณ์

3. ประเภทคำระบุเรื่อง เช่น สังคมที่ปรารถนา, “อี๊ดี๊” จวบ ไชยสาสน์กับโอกาสความยิ่งใหญ่ของ “ชาติพัฒนา”, กรณี สป.ก. 4-01, กรณีการจัดชื่อเรื่องดำน้ำ, ภาพสะท้อนการเมืองไทย

4. ประเภทโคลงกลอน รวมทั้งสำนวนต่างๆ เช่น พรรคชาติไทย 20 ปีกับฝัน ไกลไปถึงดวงดาว, สาธารณชนมองเห็นเป็นดุจปลาข้องเดียวกัน, เฮือกสุดท้าย สปอร์ตคอมเพล็กซ์, ขายผ้าเอาหน้ารอด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5. ประเภทบอกเล่า เช่น ไทยกับการเข้าสู่ยุค “ไอที”, รัฐบาลต้องมีวิสัยทัศน์, จากกรุงเทพฯ ถึงโอซาก้าและโกเบ, คนไทยกับโศกนาฏกรรมของญี่ปุ่น

6. ประเภทคำถาม เช่น น้ำมันเถื่อนใครรับผิดชอบ, สิงคโปร์เมืองสะอาด... เขาทำได้อย่างไร, ข้อสังเกตเรื่องศัพท์บัญญัติ Vision ควรแปลอย่างไรดี, พระสงฆ์ควรรู้โหราศาสตร์หรือไม่, คำถามจากเชียงใหม่ “ซีเกมส์” ของใครแน่!

7. ประเภทอ้างคำพูด เช่น ชาติ กอบจิตติ“งานเลี้ยงของผมเลิกราแล้ว ผมเมาแล้ว”, หลวงพ่อคูณ เปิดใจ “กูยอมรับทำคนลุ่มหลงวัตถุมงคล เพราะสังคมมันนิยม”

8. ประเภทใช้คำอุทาน เช่น ระวัง!แก้ไขรัฐธรรมนูญ นำสู่วิกฤตทางการเมือง

9. ประเภทเล่นคำเล่นอักษร เช่น ชวน 3 “เรียบร้อย” แต่ไม่ “ราบเรียบ”, ประชาธิปัตย์-ชาติพัฒนา...พักรบไม่ใช่พบรัก, วิวาทะ ขยะ กทม. บ่วงรัดคอนักการเมือง

10. ประเภทสมดุลและขัดแย้ง เช่น รักชาติ-หลงชาติ, เข้าใจเขาเข้าใจเรา และเข้าใจโลก, การกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาคหรือกระจายความหายนะไปสู่ชนบท

11. ประเภทชวนขัน เช่น ลำไส้ใหญ่สัญจร, ปรับเงินเดือนไม่จุใจ เรื่องของ “เทวดา” ขี้บ่น

12. ประเภทยกย่อง เช่น สดุดีศรีบูรพา, อิศรา อมันตกุล นักบุญ, ครูผู้จากไป

13. ประเภทคำเปรียบเทียบขั้นสูงสุด เช่น คือกระบี่ไร้ใจ, ฉัตรแก้วกั้นเกศ

จากหลักเกณฑ์ในการตั้งชื่อบทความของนักวิชาการดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัย ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับกลวิธีในการตั้งชื่อบทความ ดังนี้

1. การตั้งชื่อตรงกับเนื้อเรื่อง

2. การตั้งชื่อโดยใช้คำคล้องจองกัน เล่นคำ หรือเล่นอักษร

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. การตั้งชื่อโดยใช้คำที่ความหมายตรงข้ามมาคู่กัน

4. การตั้งชื่อโดยใช้คำคม คำพังเพย สำนวน และสุภาษิต

5. การตั้งชื่อโดยใช้คำเปรียบเทียบ

6. การตั้งชื่อโดยใช้คำยั่วยุและลึกลับ

7. การตั้งชื่อโดยใช้คำระบุเรื่อง

8. การตั้งชื่อโดยใช้คำประพันธ์หรือโคลงกลอน

9. การตั้งชื่อโดยใช้คำบอกเล่า

10. การตั้งชื่อโดยใช้คำอุทาน

11. การตั้งชื่อโดยใช้คำชวนขัน

12. การตั้งชื่อโดยใช้คำยกย่อง

13. การตั้งชื่อโดยอ้างคำพูด

14. การตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง

15. การตั้งชื่อโดยใช้สถานที่สำคัญของเรื่อง

16. การตั้งชื่อโดยใช้คำกริยาที่สามารถดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านได้

17. การตั้งชื่อโดยใช้ข้อความที่โน้มน้าวใจให้ผู้อ่านปฏิบัติตาม

18. การตั้งชื่อโดยใช้คำถามเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้อ่าน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากความรู้เรื่องกลวิธีการตั้งชื่อบทความดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจถึงความสำคัญในการตั้งชื่อบทความ และเข้าใจกลวิธีการตั้งชื่อบทความเพิ่มขึ้น ผู้วิจัยจะใช้ความรู้ในส่วนนี้มาเป็นองค์ประกอบเพื่อประมวลเกณฑ์ในการวิเคราะห์กลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์

กลวิธีการตั้งชื่อสารคดี

มีผู้ได้กล่าวถึงกลวิธีการตั้งชื่อสารคดีไว้ดังนี้

ทวีศักดิ์ ญาณประทีป (2523: 74) ได้กล่าวถึงการตั้งชื่อเรื่องในสารคดีไว้ว่า การตั้งชื่อเรื่องนั้นยิ่งจำเป็นมาก เพราะเป็นสิ่งที่ผู้อ่านสะดุดตาและโลดโผนเร้าใจผู้อ่านอย่างไรก็ได้ แต่เนื้อเรื่องจะต้องสัมพันธ์กับชื่อเรื่องเสมอไป

นอกจาก ทวีศักดิ์ ญาณประทีป แล้ว ชลอ รอดลอย (2551: 37-39) ได้กล่าวถึงการตั้งชื่อสารคดีไว้เช่นกัน กล่าวว่า “ชื่อเรื่องเป็นตอนที่สำคัญมากที่สุดเป็นคำ หรือข้อความแรกที่ผู้อ่านมองเห็น เพราะการตั้งชื่อกระทบใจผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านต้องติดตามเนื้อหาต่อไปผู้เขียนสารคดีจึงต้องพิถีพิถันและระมัดระวังเกี่ยวกับการตั้งชื่อเรื่องเป็นอย่างดี”

นอกจากนี้ ชลอ รอดลอย ได้นำเสนอลักษณะการตั้งชื่อสารคดีเพื่อเป็นแนวปฏิบัติสำหรับการเขียนสารคดี ดังต่อไปนี้

1. แบบชี้นำเนื้อหา (Descriptive Title) เช่น ที่นี่...กรุงเทพฯ 2000, ยาเสพติด... ภัยมหันต์, รถไฟฟ้าไม่ติด ธุรกิจไทยรุ่งเรือง

2. แบบสำบัดสำนวน (Style of Speech Title) เช่น นางนาก: ชี้ทางออกสังคมไทย, ฮอทไลน์: ป่าเสื่อมโทรม, วันรุ่นปิ๊งแฟชั่น: ระวังมหาภัยเศรษฐกิจไทย, ถึงโรงเหล้าเตากลั่นควันโขมง (สารคดีเกี่ยวกับสุรา)

3. แบบคนคุ้นเคย (Someone You Know Title) เช่น 20วิธีช่วยกันป้องกันโจร, การอยู่ร่วมกันในมหาวิทยาลัย, มาช่วยกันดูแลต้นไม้ใน ม.เกษตร

4. แบบคำถาม (Question Title) เช่น การเลือกตั้งผู้แทนจะมีขึ้นเร็วๆ นี้จริงหรือ?, ปัญหามลภาวะจะหาอัศวินม้าขาวได้ที่ไหน?, ใช่คนเกษตรฯ... อะไรจะเกิดขึ้น?

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5. แบบชวนฉงน (Suspense Title) เช่น ตายแล้วฟื้น, คนเราตายแล้วไปไหน..., ความลับของนักการเมือง

6. แบบอื่นๆ (Others)

จากลักษณะการตั้งชื่อสารคดีดังกล่าว ยังพบการจำแนกประเภทของชื่อเรื่องสารคดีตามลักษณะที่เห็น ดังนี้

มาลี บุญศิริพันธ์ (2536: 68-71) ได้จำแนกประเภทของชื่อเรื่องสารคดีตามลักษณะที่เห็น ดังนี้

1. ชื่อเรื่องแบบบอกเนื้อหา (Descriptive Title) เช่น บัวลอย: เด็กน้อยระลึกชาติ,นักบริหารกับความเครียด, นกโกโรโกโส, งานโค้ก 100 ปีที่แอตแลนตา, ชิน อยู่ดี...คือ ใบไม้ร่วงใบเดียว, ปีมะ-มีม้วย...?, การรักษาผู้ป่วยติดทินเนอร์

2. ชื่อเรื่องแบบเล่นสำนวน (Special Title Gimmick) เช่น จากรวงเป็นเม็ด พราว...สู่วัฒนธรรมข้าว, ดูถูกดีกว่าดูผิด, ชื่อนั้นสำคัญฉะนี้...?, ละครลิง...ชีวิตป่าสู่โลกมายา, เด็กเอ๋ยเด็กดีที่น่ารัก, ชนใดไม่มีดนตรีกาลในสันดานเป็นคนชอบกลนัก

3. ชื่อเรื่องแบบคุยกับผู้อ่าน (Direct Address Title) เช่น ถ้าคุณอยากรวย... เชิญทางนี้…, คุณคิดว่าคุณเลี้ยงลูกถูกวิธีแล้วหรือ...?, และแล้ว...คุณก็พบว่า...!, คุณจะทำอย่างไร ถ้าเขาไม่กลับบ้าน

4. ชื่อเรื่องแบบคำถาม (Question Title) เช่น ถ้าคุณจะเจอปัญหานี้คุณจะทำอย่างไร?

5. ชื่อเรื่องแบบฉงนสนเท่ห์ (Suspense Title) เช่น ...อยากรวย เชิญทางนี้..., และแล้ว...คุณก็พบว่า..., เรื่องที่ไม่เคยเล่าของมุสโสลินี

ปรีชา ช้างขวัญยืน (2551 อ้างใน วนิดา บำรุงไทย, 2545: 61) ได้เสนอแนวทางการตั้งชื่อเรื่องสารคดีไว้ดังนี้

1. ใช้ชื่อบุคคลสำคัญของเรื่อง เช่น ซูสีไทเฮา สมเด็จพระศรีสวรินทิรา

2. ใช้ชื่อเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง เช่น ฤดูหนาวอันแสนนาม

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. ใช้แนวคิดของเรื่อง เช่น จุดดับในความสำเร็จ

4. ใช้วิธีการ เช่น การเพาะเลี้ยงกุ้ง

5. ใช้ประเด็นปัญหา เช่น พุทธธรรมกับสังคม

ความรู้ดังกล่าวเป็นลักษณะการตั้งชื่อสารคดีทั่วไป ยังพบลักษณะการตั้งชื่อสารคดี ที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ และนิตยสาร

ปราณี สุรสิทธิ์ (2549: 385-387) กล่าวว่า โดยทั่วไปชื่อเรื่องสารคดีที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์และนิตยสารมักมีลักษณะต่อไปนี้

1. ชื่อเรื่องบอกเนื้อหา เป็นการตั้งชื่อโดยกล่าวถึงสาระสำคัญของเรื่อง จะใช้ข้อความที่กระชับตรงไปตรงมา การตั้งชื่อโดยวิธีนี้นิยมมากที่สุด เช่น สิมิรันสุดยอดทะเลไทย, ละครเมืองเพชร, ลีกวนยูกับความเขียวของสิงคโปร์, 100 ปี เนสท์เล่ในเมืองไทย

2. ชื่อเรื่องแบบเล่นคำเล่นสำนวน เป็นลีลาการใช้ภาษาให้พลิกแพลง เติมสีสัน ให้เรื่องสะดุดตา บางครั้งจะมีความหมายแฝง เช่น ฉลาม...ผู้สง่างามแห่งห้วงสมุทร, ปลาหมอตาย เพราะปาก, แม่ประยูรยมเยี่ยม...ลมหายใจแห่งเพลงลำตัวใต้ร่มธงไทย

3. ชื่อเรื่องแบบฉงนสนเท่ห์ เรื่องบางเรื่องยังหาคำตอบไม่ได้หรือยังไม่กระจ่าง ผู้เขียนจึงตั้งชื่อเรื่อง เช่น คำสาปสวรรค์อาถรรพ์เพชร, บ้านสยองขวัญ

4. ชื่อเรื่องแบบคำถาม คำถามเป็นตัวกระตุ้นความสนใจให้ผู้อ่านอยากรู้ ดังนั้น ผู้เขียนตอบตามประเด็นที่ตั้งปัญหาไว้ด้วย เช่น ใครทำน้ำกามพระอิศวรเคลื่อน?, ทำอย่างไร? ไม่ต้องขึ้นเตียง (ร.พ.)

5. ชื่อเรื่องที่ใช้คำรุนแรง การใช้คำรุนแรงเกินจริงบ้าง แต่มีพลังเร้าความสนใจได้ดี เช่น “ปล้นนครวัด” โศกนาฏกรรมของมนุษยชาติ

6. ชื่อเรื่องประเภทเรียกร้อง ส่วนมากสารคดีประเภทแนะนำมักตั้งชื่อตัววิธีนี้ เช่นมาเรียนดำน้ำกันเถอะ, อยากสวยเชิญอ่านตรงนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากหลักเกณฑ์ในการตั้งชื่อสารคดีของผู้รู้หลายท่าน ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปเกี่ยวกับกลวิธีการตั้งชื่อสารคดี ดังนี้

1. การตั้งชื่อโดยใช้เนื้อหาในเรื่อง

2. การตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญของเรื่อง

3. การตั้งชื่อโดยใช้แนวคิดของเรื่อง

4. การตั้งชื่อโดยใช้เหตุการณ์สำคัญของเรื่อง

5. การตั้งชื่อโดยใช้สำบัดสำนวน พังเพย และสุภาษิต

6. การตั้งชื่อโดยใช้คำถาม

7. การตั้งชื่อโดยใช้ความคุ้นเคยกับผู้อ่าน

จากความรู้เรื่องกลวิธีการตั้งชื่อสารคดีดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจถึงความสำคัญในการตั้งชื่อสารคดี และเข้าใจกลวิธีการตั้งชื่อสารคดีเพิ่มขึ้น จากข้อสังเกตพบว่ากลวิธีการตั้งชื่อสารคดีมีแบบใช้เนื้อหาในการตั้งชื่อเรื่อง ผู้วิจัยจะใช้ความรู้ในส่วนนี้มาเป็นองค์ประกอบเพื่อประมวลเกณฑ์ในการวิเคราะห์กลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์

กลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการ

มีผู้ได้กล่าวถึงกลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการไว้ดังนี้

ชุติมา ชมดี (2544: 1) ได้กล่าวถึงการตั้งชื่อเรื่องในบทความวิชาการไว้ว่า “ชื่อเรื่องของบทความอาจตั้งเป็นคำถามเพื่อกระตุ้นความสนใจ” เช่น ฯ ค หายไปไหน เครื่องแปลฤาจะสู้มนุษย์แปลดนตรีไทยในพิธีกรรม : ทำไมใช้วงปี่พาทย์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สมเกียรติ รักษ์มณี (2544: 2) ได้กล่าวถึงการตั้งชื่อเรื่องในบทความให้ความรู้ไว้ว่า “ควรตั้งชื่อเรื่องให้กะทัดรัด เข้าใจง่าย...”

นอกจากการตั้งชื่อบทความวิชาการจะต้องตั้งชื่อให้น่าสนใจ ใช้ภาษากะทัดรัด เข้าใจง่ายแล้ว จะต้องตั้งชื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหา ดังที่ ถวัลย์ มาศจรัส ได้กล่าวไว้

ถวัลย์ มาศจรัส (2546: 114) ได้เน้นย้ำเกี่ยวกับการตั้งชื่อเรื่องงานเขียนทางวิชาการที่สำคัญ คือ ชื่อเรื่องที่จะตั้งนั้นต้องสอดคล้องกับเนื้อหาไม่ส่วนใดก็ส่วนหนึ่ง จึงจะทำให้เรื่องน่าอ่าน

สันทนี บุณโนทก และคณะ และ ชำนาญ รอดเหตุภัย ได้กล่าวถึงกลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการไว้ดังนี้

สันทนี บุณโนทก และคณะ (2552: 144) ได้กล่าวถึงกลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการไว้ว่า “การกำหนดชื่อเรื่อง ควรมีลักษณะดึงดูดความสนใจ อาจจะเป็นคำ หรือวลีที่สั้นหรือกะทัดรัด แต่สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนและครอบคลุมเนื้อเรื่องทั้งหมดได้มากที่สุด”

ชำนาญ รอดเหตุภัย (2552: 93-94) ได้กล่าวถึงกลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการไว้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ความตรงตามสาระ คือ มีความหมายที่ตรงตามความคิดรวบยอดของงานวิจัย

2. ความครอบคลุมวัตถุประสงค์ ต้องใช้คำที่ครอบคลุมสาระสำคัญของวัตถุประสงค์ครบหมดทุกข้อ เมื่อได้อ่านเพียงชื่อเรื่อง ก็จะมองเห็นภาพรวมของงานวิจัยได้

3. ความกระชับ กะทัดรัด ชื่อเรื่องควรสั้น กะทัดรัด

4. ความไพเราะ สละสลวย ชื่อเรื่องควรใช้ภาษาไทยที่สละสลวย ไม่ใช่ศัพท์ยากเกินไป

นอกจากนี้ ชำนาญ รอดเหตุภัย (2552: 94- 97) ได้กล่าวถึงรูปแบบการตั้งชื่องานวิจัยสรุปได้ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1. ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก และส่วนขยายส่วนหลัก โดยเนื้อความต้องบ่งบอกถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ที่จะได้รับจากงานวิจัยนั้น

2. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่นเริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

3. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย คำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย หมายถึงคำที่แสดงกลวิธีหลักที่ใช้ในการวิจัย ผู้อ่านจะทราบจากชื่อเรื่องว่าผู้วิจัยได้ดำเนินการ หรือออกปฏิบัติการ หรือใช้วิธีการวิจัยอย่างไรเป็นสำคัญ ได้แก่คำว่า การพัฒนา การเปรียบเทียบ การศึกษาเปรียบเทียบ การสำรวจ เป็นต้น

4. ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ที่มีลักษณะข้อความเป็นสองตอน คั่นด้วยเครื่องหมายทวิภาค (:) โดยข้อความส่วนแรกเป็นเนื้อความหลัก ข้อความตอนนี้อาจจะเป็นแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย แบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย หรือแบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ส่วนข้อความส่วนหลังจะมีลักษณะเป็นความย่อยช่วยขยายความหลักช่วยเสริมความให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น หรือช่วยให้เห็นลักษณะของการดำเนินการวิจัย

จากความรู้เรื่องกลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการ จึงสรุปได้ว่า การตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการจะต้องใช้คำที่สั้น ดึงดูดใจ มีความสละสลวยในถ้อยคำ และที่สำคัญชื่อนั้นจะต้องบ่งบอกสาระสำคัญของเรื่องหรือวัตถุประสงค์ของเรื่องได้ โดยใช้รูปแบบการตั้งชื่องานวิจัยทั้ง 4 แบบ คือ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม

ความรู้เรื่องกลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจถึงความสำคัญในการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการ และเข้าใจกลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการมากขึ้น ผู้วิจัยจะใช้ความรู้ในส่วนนี้มาเป็นองค์ประกอบเพื่อประมวลเกณฑ์ในการวิเคราะห์กลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนทางวิชาการ

ความหมายของงานเขียนทางวิชาการ

มีนักวิชาการหลายท่านได้นิยามความหมาย “ งานเขียนทางวิชาการ ” ไว้ดังนี้

นภาลัย สุวรรณธาดา และคณะ (2548: 206) ได้นิยามความหมายงานเขียนทางวิชาการไว้ว่า “เป็นเรื่องราวที่เป็นผลจากการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการ แล้วนำมาเรียบเรียงอย่างมีระเบียบแบบแผน เรื่องราวที่นำมาเขียนรายงานต้องเป็นข้อเท็จจริง”

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และ บาหยัน อิ่มสำราญ (2548: 229) นิยามความหมายงานเขียนทางวิชาการไว้ว่า “การศึกษาค้นคว้าเรื่องทางวิชาการที่เรียบเรียงขึ้นอย่างมีระเบียบแบบแผน เพื่อเสนอเป็นส่วนประกอบของการศึกษา”

อำไพวรรณ ทัพเป็นไทย (2549: 116) นิยามความหมายงานเขียนทางวิชาการไว้ว่า “เป็นรายงานผลของการศึกษา ค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มุ่งเสนอผลที่ได้ตามความเป็นจริง ซึ่งต้องทำตามขั้นตอน มีระเบียบแบบแผนเป็นสากล”

ทินประภา จีระพันธุ (2551: 61) นิยามความหมายงานเขียนทางวิชาการไว้ว่า “เป็นเอกสารที่ได้จากการค้นคว้า รวบรวมเนื้อหาโดยการศึกษาตามโครงเรื่องรายงานทางวิชาการอย่างละเอียดและมีเหตุผล”

จากความรู้ข้างต้นจึงสรุปได้ว่า “งานเขียนทางวิชาการ” หมายถึง ผลงานการเขียนที่ได้ข้อมูลมาจากการค้นคว้าอย่างเป็นระบบ แล้วนำมารวบรวมวิเคราะห์เพื่อนำเสนอต่อสังคม

ความสำคัญของงานเขียนทางวิชาการ

งานเขียนทางวิชาการเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มีคุณค่า เนื่องจากงานวิชาการเกิดจากการกลั่นกรองทางความคิดที่ได้จากการสะสมความรู้และประสบการณ์ผนวกกับความสามารถในการเรียบเรียงความรู้ต่างๆ และความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ออกมาในรูปของงานเขียนซึ่งมีเนื้อหาทางวิชาการที่หลากหลายและน่าสนใจ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

มีนักวิชาการได้กล่าวถึง ความสำคัญของงานเขียนทางวิชาการไว้ ดังนี้

ฉลาด จันทรสมบัติ และ ทองสง่า ผ่องแผ้ว (2553: 12) ได้อธิบายความสำคัญของวิทยานิพนธ์ว่า “เป็นกิจกรรมที่ควบคู่กับนิสิต นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเพราะเป็นส่วนประกอบระดับบัณฑิตศึกษาทั้งปริญญาโทและปริญญาเอก เพื่อรับปริญญาบัตรจากสถานศึกษานั้น”

นอกจากนี้ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า วิทยานิพนธ์มีความสำคัญมาก โดยเฉพาะนิสิต นักศึกษาจะต้องทำวิทยานิพนธ์ เพื่อนำความรู้การวิจัยในการปฏิบัติภารกิจของตนในวิชาชีพได้ด้วย

บุญมี พันธุ์ไทย (2548: 1) ได้อธิบายความสำคัญของการวิจัยไว้ว่า “การวิจัยเป็นวิธีการหนึ่งในการแสวงหาความรู้ ความจริงของมนุษย์”

ชินวุธ สุนทรสีมะ (2529: 6-7) ได้อธิบายความสำคัญของการวิจัยไว้ 5 ข้อ สรุปได้ดังนี้

1. ส่งเสริมความรู้ในวิทยาการ เพราะการวิจัยต้องค้นคว้าหาความรู้ใหม่

2. ความรู้ที่ได้จากการวิจัยสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์โดยตรงในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ตามความจำเป็น

3. ความรู้ที่ได้นำไปใช้ในเชิงปฏิบัติทั่วไปได้

4. ช่วยกระตุ้นให้คนสนใจงานวิจัยมากขึ้น

5. ทำให้รู้สิ่งบกพร่องและวิธีแก้ไขในงานต่าง ๆ ที่ทำการวิจัยนั้น

จากความรู้ข้างต้นจึงสรุปได้ว่า “ความสำคัญของงานเขียนทางวิชาการ” โดยเฉพาะวิทยานิพนธ์เป็นผลการวิจัยหรือรายงานการวิจัยที่นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาต้องทำเพื่อสำเร็จการศึกษา และผลงานนั้นสร้างประโยชน์ให้กับผู้วิจัยและคนที่สนใจ อันจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาองค์ความรู้ต่าง ๆ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประเภทของงานเขียนทางวิชาการ

งานเขียนทางวิชาการเป็นชื่อกว้าง ๆ ใช้เรียกงานเขียนที่มุ่งให้ความรู้กับผู้อ่านโดยเฉพาะ

มีผู้รู้แบ่งประเภทงานเขียนทางวิชาการไว้ต่างกัน ดังนี้

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2552: 1) ได้แบ่งประเภทเอกสารทางวิชาการเป็น 4 ประเภท ได้แก่ หนังสือและตำรา งานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ รายงาน และบทความ

นอกจากนี้อธิบายเพิ่มเติมว่า งานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ มีการนำเสนอที่ประกอบด้วยหัวข้อสำคัญหลายหัวข้อ ในขณะที่เอกสารทางวิชาการประเภทอื่นมีหัวข้อไม่ชัดเจนหรือไม่ครบถ้วน

นอกจาก วิรัช วิรัชนิภาวรรณ จะแบ่งประเภทเอกสารทางวิชาการเป็น 4 ประเภท และสำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติได้แบ่งไว้เป็น 11 ประเภท

ประเภทงานเขียนทางวิชาการ จำแนกได้ 11 ประเภท ตามที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534: 3-4) จำแนกได้ 11 ประเภท ดังนี้

1. หนังสือ

2. ตำรา

3. เอกสารประกอบการสอน

4. เอกสารการสอน

5. บทความทางวิชาการ

6. ผลงานวิจัยและวิทยานิพนธ์

7. งานแปล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

8. รายงานการศึกษาค้นคว้า

9. สื่อการเรียนการสอน

10. รายงานโครงการต่าง ๆ

11. ผลงานทางวิชาการอื่น ๆ

จากความรู้ข้างต้นจึงสรุปได้ว่า “ประเภทของงานเขียนทางวิชาการ” มี 11 ประเภท คือ หนังสือตำรา เอกสารประกอบการสอน เอกสารการสอน บทความทางวิชาการ ผลงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ งานแปล รายงานการศึกษาค้นคว้า สื่อการเรียนการสอน รายงานโครงการต่าง ๆ ผลงานทางวิชาการอื่น ๆ

จากความรู้เรื่องประเภทงานเขียนทางวิชาการทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปว่าวิทยานิพนธ์ เป็นงานเขียนทางวิชาการ ซึ่งผู้วิจัยต้องใช้วิทยานิพนธ์สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์สำหรับวิเคราะห์กลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการประเภทวิทยานิพนธ์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในงานเขียน

ความหมายของเนื้อหา

งานเขียนทุกเรื่องต้องมีเนื้อหา เป็นสาระในการบอกเล่า ถ่ายทอดความรู้ ความคิดและประสบการณ์ต่าง ๆ ไปยังผู้อ่าน

เนื้อหา หมายถึง ใจความสำคัญ ข้อสำคัญ สาระสำคัญ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 597)

เนื้อหาในงานเขียนมี 3 ประเภท คือ เนื้อหาในงานเขียนประเภทบันเทิงคดี เนื้อหาในงานเขียนประเภทสารคดี และเนื้อหาในงานเขียนประเภทวิชาการ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื้อหาในงานเขียนประเภทบันเทิงคดี ถวัลย์ มาศจรัส (2546: 155) ได้อธิบายเนื้อหาบันเทิงคดีไว้ว่า “บันเทิงคดีเป็นเรื่องที่มีทั้งความฝันและจินตนาการผสมผสานอยู่ค่อนข้างมาก ทำให้การเขียนบันเทิงคดีจะต้องเป็นเรื่องที่มีความคิด ความฝันและจินตนาการอย่างหลากหลาย”

เนื้อหาในงานเขียนประเภทสารคดี ปราณี สุรสิทธิ์ (2549: 145) ได้อธิบายเนื้อหาสารคดีไว้ว่า “ต้องน่าเชื่อถือ มีข้อคิดที่สมเหตุสมผล” และได้กล่าวเสริมแนะนำว่าการเขียนเนื้อหาในสารคดีให้น่าสนใจ ดังนี้

1. ต้องมีความสมบูรณ์ของเนื้อหา

2. จัดประเด็นให้ชัดเจน

3. พรรณนารายละเอียด

4. เพิ่มเสน่ห์โดยเสริมเกร็ดที่น่าสนใจ

5. มีการอ้างคำ

เนื้อหาในงานเขียนประเภทวิชาการ ฉลองรัตน์ เกษร (2548: 108) ได้อธิบายเนื้อหาวิชาการไว้ว่า “ต้องมาจากการรวบรวมข้อมูลที่ผู้อ่านได้ตรวจตราในความถูกต้อง จะแบ่งเป็นบท ตอน ตามลำดับของหัวข้อเรื่อง”

จากความรู้เรื่องเนื้อหาสรุปได้ว่า เนื้อหา หมายถึง ใจความสำคัญ ข้อสำคัญ สาระสำคัญ และเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของเรื่อง ประเภทงานเขียนที่ต่างกันทำให้มีเนื้อหาต่างกันด้วย เช่น งานเขียนทางวิชาการมีเนื้อหาที่ถูกต้อง ได้รับการตรวจตรามาอย่างดี

ความรู้เรื่องเนื้อหาทำให้ผู้วิจัยวิเคราะห์และแบ่งประเภทเนื้อหาในงานเขียนประเภทต่าง ๆ ได้ดีขึ้น โดยเฉพาะงานเขียนทางวิชาการ ประเภทวิทยานิพนธ์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ความสำคัญของเนื้อหาในงานเขียนทางวิชาการ

เนื้อหาในงานเขียนทางวิชาการ คือส่วนที่สำคัญที่สุดงานเขียนทางวิชาการโดยทั่วไป ชำนาญ รอดเหตุภัย (2552: 247-250) ได้กล่าวว่ามีส่วนประกอบ 3 ส่วน คือ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา ส่วนท้าย แต่ในส่วนเนื้อหานั้น นักวิชาการได้อธิบายความสำคัญของเนื้อหาไว้ดังนี้

ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต (2549: 120) อธิบายความสำคัญของเนื้อหางานเขียนทางวิชาการไว้ว่า “ส่วนเนื้อหาเป็นส่วนที่สำคัญที่สุด ต้องประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ คือ บทนำ เนื้อเรื่อง และสรุป”

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2552: 193) ได้อธิบายความสำคัญของเนื้อหางานเขียนทางวิชาการไว้ว่า “เนื้อหาถือว่าเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในรายงาน ควรแบ่งเป็นตอน หรือเป็นบท ตามโครงเรื่องที่กำหนดไว้”

จากความรู้ข้างต้นสรุปว่า ส่วนของเนื้อหาเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในงานเขียนทางวิชาการ และผู้วิจัยจะใช้เนื้อหาเพื่อประกอบการตั้งชื่อ ดังที่สรุปไว้ในเรื่องกลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการว่าการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการต้องบ่งบอกสาระสำคัญของเรื่องหรือวัตถุประสงค์ของเรื่องได้

ประเภทเนื้อหางานเขียนทางวิชาการ

ประเภทเนื้อหาโดยทั่วไป จะแบ่งเนื้อหาตามเกณฑ์ต่าง ๆ ได้ดังนี้

ชำนาญ รอดเหตุภัย (2552: 26-34) จัดประเภทเนื้อหาการวิจัยไว้ 7 แบบ สรุปได้ดังนี้

แบบที่ 1 กำหนดประเภทตามวัตถุประสงค์ แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1. การวิจัยบริสุทธิ์ หรือการวิจัยพื้นฐาน เป็นการวิจัยเพื่อแสวงหาองค์ความรู้เพื่อสร้างเป็นหลักการ

2. การวิจัยประยุกต์ มุ่งนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เพื่อประโยชน์ด้านใดด้านหนึ่ง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

แบบที่ 2 กำหนดประเภทตามตัวแปร แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1. การวิจัยเพื่อสำรวจตัวแปร

2. การวิจัยเพื่อตรวจสอบสมมุติฐาน

แบบที่ 3 กำหนดประเภทตามลักษณะของการวิจัย แบ่งได้ 5 ประเภท คือ

1. การวิจัยเชิงพรรณนา

2. การวิจัยเชิงอธิบาย

3. การวิจัยเชิงทดลอง

4. การวิจัยแบบตัดขวาง

5. การวิจัยระยะยาว

แบบที่ 4 กำหนดประเภทตามสาขาวิทยาการ แบ่งได้ 3 ประเภท คือ

1. การวิจัยทางวิทยาศาสตร์

2. การวิจัยทางมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

3. การวิจัยทางศึกษาศาสตร์

แบบที่ 5 กำหนดประเภทตามวิธีการเก็บข้อมูล แบ่งได้ 7 ประเภท คือ

1. การวิจัยเชิงสำรวจ

2. การวิจัยย้อนหลัง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. การวิจัยเชิงทดลอง

4. การวิจัยภาคสนาม

5. การวิจัยเอกสาร

6. การวิจัยกรณีศึกษา

7. การวิจัยเชิงการทดลอง

แบบที่ 6 กำหนดประเภทตามชนิดของข้อมูล แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1. การวิจัยเชิงประจักษ์หรือเชิงทดลอง

2. การวิจัยเชิงไม่ประจักษ์หรือเชิงทฤษฎี

แบบที่ 7 กำหนดประเภทตามคุณลักษณะของข้อมูล แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1. การวิจัยเชิงปริมาณ

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ

บุญชม ศรีสะอาด (2535: 11) แบ่งประเภทเนื้อหาการวิจัยโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

ตารางที่ 1 ประเภทเนื้อหาการวิจัยโดยใช้เกณฑ์ต่าง ๆ

เกณฑ์	ประเภทการวิจัย
แบ่งตามระเบียบวิธีวิจัย	1. การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ 2. การวิจัยทางมนุษยศาสตร์ 3. การวิจัยทางวิทยาศาสตร์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 1 (ต่อ)

เกณฑ์	ประเภทการวิจัย
แบ่งตามสาขาวิชา	1. การวิจัยทางสังคมศาสตร์
	2. การวิจัยทางมนุษยศาสตร์
	3. การวิจัยทางวิทยาศาสตร์
แบ่งตามประโยชน์ที่ได้รับ	1. การวิจัยบริสุทธิ์
	2. การวิจัยประยุกต์
	3. การวิจัยเชิงปฏิบัติ
แบ่งตามวิธีการศึกษา	1. การวิจัยเชิงปริมาณ
	2. การวิจัยเชิงคุณลักษณะ
แบ่งตามชนิดของข้อมูล	1. การวิจัยเชิงประจักษ์
	2. การวิจัยเชิงไม่ประจักษ์
แบ่งตามเวลา	1. การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์
	2. การวิจัยเชิงปัจจุบัน
	3. การวิจัยเชิงอนาคต
แบ่งตามการควบคุมตัวแปร	1. การวิจัยเชิงทดลอง
	2. การวิจัยเชิงกึ่งทดลอง
	3. การวิจัยเชิงธรรมชาติ

จากความรู้เรื่องประเภทเนื้อหางานเขียนทางวิชาการ มีประเภทเนื้อหาโดยทั่วไป และแบ่งเนื้อหาตามเกณฑ์ต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. เกณฑ์วัตถุประสงค์

2. เกณฑ์ประเภทตัวแปร

3. เกณฑ์ลักษณะของการวิจัย

4. เกณฑ์สาขาวิทยาการ สาขาวิชา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5. เกณฑ์วิธีการเก็บข้อมูล

6. เกณฑ์ชนิดของข้อมูล

7. เกณฑ์คุณลักษณะของข้อมูล

8. เกณฑ์ระเบียบวิธีวิจัย

9. เกณฑ์ตามประโยชน์ที่ได้รับ

10. เกณฑ์แบ่งตามเวลา

11. เกณฑ์การควบคุมตัวแปร

ประเภทการวิจัยดังกล่าวเป็นเพียงการวิจัยโดยทั่วไป ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยต้องนำวิทยานิพนธ์สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิเคราะห์เนื้อหาวิทยานิพนธ์ เมื่อแบ่งตามความรู้ข้างต้น วิทยานิพนธ์สาขาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ จัดเนื้อหาอยู่ในประเภทสาขาวิทยาการ กับ สาขาวิชาเพราะเป็นการวิจัยทางมนุษยศาสตร์

ส่วนการจัดประเภทเนื้อหาตามเกณฑ์สาขาวิชา หรือศาสตร์ที่ใช้ศึกษา พัธนา ฉายศรีศิริ (2548: 12-13) จัดได้ 5 รูปแบบ คือ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ การวิจัยทางสังคมศาสตร์ การวิจัยทางมนุษยศาสตร์ การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ และ การวิจัยแบบสหวิทยาการ

ในงานวิจัยนี้จะกล่าวเพียงการวิจัยทางมนุษยศาสตร์ เฉพาะสาขาวิชาภาษาไทยเท่านั้น เนื่องจากผู้วิจัยจะศึกษาเนื้อหาวิทยานิพนธ์สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พัธนา ฉายศรีศิริ (2548: 3) ได้อธิบายขอบข่ายของเนื้อหาวิชาภาษาไทยไว้ สรุปได้ดังนี้

หลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท แบ่งวิชาภาษาไทยเป็น 2 แขนงใหญ่ ๆ คือ แขนงวิชาภาษา และแขนงวรรณคดี แขนงวิชาภาษา ได้แก่ รายวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ หรือทฤษฎีทางภาษาและการใช้ภาษา เช่น หลัก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาษาไทย ภาษาศาสตร์ภาษาไทย ภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาษากับสังคม สัมมนาภาษาไทย วาทการ การเขียน การอ่าน ฯลฯ เมื่อกล่าวถึงการศึกษาค้นคว้าหรือการวิจัยทางภาษา จึงหมายถึงการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ทางภาษาที่เกิดขึ้นในสังคม หรือการศึกษาที่สร้างองค์ความรู้ทางภาษา

แขนงวรรณคดี ได้แก่ รายวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวรรณคดี วรรณกรรมและวรรณกรรมท้องถิ่น เช่นประวัติวรรณคดี วรรณคดีนิราศ วรรณคดีสุนทรภู่ วรรณกรรมอยุธยา วรรณกรรมปัจจุบัน คติชนวิทยา ฯลฯ

เมื่อกล่าวถึงการศึกษาค้นคว้าหรือการวิจัยทางวรรณคดี จึงหมายถึงการศึกษาเนื้อเรื่องของวรรณคดี วรรณกรรมหรือวรรณกรรมท้องถิ่น โดยศึกษาในแง่มุมต่าง ๆ เช่น ศึกษาในเชิงประวัติ เชิงรวบรวมจัดหมวดหมู่ เชิงวิพากษ์วิจารณ์ วิเคราะห์ตีความ หรือประเมินคุณค่า ฯลฯ

สรุปได้ว่า การวิจัยทางมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย มีเนื้อหาการวิจัย 2 แขนงกว้าง ๆ คือ ด้านภาษา กับ วรรณคดี

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพบตัวอย่างการวิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์เนื้อหาด้านภาษา กับ วรรณคดี 2 เรื่องมีรายละเอียดการศึกษา ดังต่อไปนี้ดังนี้

เรื่องที่ 1 จากหนังสือ “รวมบทความวิชาการ ภาษาและวรรณคดี” ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปี 2546 (2546: 131- 159) ได้แบ่งประเภทวิทยานิพนธ์ สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร ไว้ 2 ประเภท คือวิทยานิพนธ์ด้านภาษา และ วิทยานิพนธ์ด้านวรรณคดี

หนังสือ “รวมบทความวิชาการ ภาษาและวรรณคดี” กล่าวถึงการวิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์เนื้อหาในวิทยานิพนธ์ด้านภาษาและด้านวรรณคดี ดังนี้

วิทยานิพนธ์ด้านภาษา แบ่งออกเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาภาษาเก่า และภาษาปัจจุบัน

1. วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาภาษาเก่า

1.1 การสร้างคำ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1.2 การยืมคำ

1.3 การบัญญัติศัพท์

2. วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาภาษาปัจจุบัน

2.1 ภาษากรุงเทพ ฯ

2.2 ภาษาถิ่น

วิทยานิพนธ์ด้านวรรณคดี แบ่งออกเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาวรรณคดีโบราณ วรรณคดีท้องถิ่น และวรรณกรรมร่วมสมัย

1. วรรณคดีโบราณ

1.1 การศึกษาองค์ประกอบหรือโครงสร้างของวรรณคดีโดยใช้แนวสุนทรียศาสตร์

1.2 การศึกษาเชิงประวัติ

1.3 การศึกษาเชิงปรัชญา

1.4 การชำระวรรณคดี

1.5 การศึกษาเชิงเปรียบเทียบ

2. วรรณคดีท้องถิ่น

2.1 การศึกษาเชิงเปรียบเทียบตามแนวคติชนวิทยา

2.2 การศึกษาเชิงสำรวจ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. วรรณกรรมร่วมสมัย

3.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบของวรรณกรรม

3.2 การวิเคราะห์เชิงสังคม

เรื่องที่ 2 จากหนังสือ “ภาษาและวรรณกรรมไทย: รายชื่อวิทยานิพนธ์คัดสรร” ปี 2543 โดย ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล (2543) จัดทำเป็นที่ระลึกเนื่องในโอกาสเกษียณอายุราชการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เสาวภา เจริญขวัญ, อาจารย์กรรณิการ์ ติยายน, นางศิริอร ไชยนันท์

หนังสือ “ภาษาและวรรณกรรมไทย: รายชื่อวิทยานิพนธ์คัดสรร” จัดหมวดหมู่วิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่เปิดสอนด้านภาษา และวรรณกรรมไทยในระดับบัณฑิตศึกษา โดยยึดสถาบันการศึกษาเป็นหลัก โดยในแต่ละสถาบันจะแบ่งประเภทวิทยานิพนธ์ออกเป็น 2 หมวดใหญ่ ๆ คือ หมวดภาษาและหมวดวรรณกรรม สำหรับรายชื่อวิทยานิพนธ์ของบางสถาบันที่จำแนกรายละเอียดเป็นกลุ่มย่อยได้ ก็จะจำแนกหมวดออกเป็น 5 หมวด ได้แก่ หมวดวรรณคดีไทย หมวดวรรณกรรมไทยปัจจุบัน หมวดวรรณกรรมท้องถิ่นและคติชนวิทยา หมวดภาษา และหมวดการเรียนการสอนภาษาไทย

จากการศึกษาเรื่องการแบ่งประเภทเนื้อหางานเขียนทางวิชาการพบการแบ่งประเภทโดยใช้เกณฑ์ด้านเนื้อหาเหมือนกันทั้ง 2 เรื่อง คือ แบ่งเนื้อหางานเขียนทางวิชาการออกเป็น 2 ประเภทคือ ประเภทผลงานด้านภาษา หมายถึง ผลงานทางวิชาการที่ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับภาษาเก่า ภาษาปัจจุบัน และภาษาในสมัยต่าง ๆ และ ประเภทผลงานด้านวรรณคดีหรือวรรณกรรมหมายถึง ผลงานทางวิชาการที่ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับวรรณคดีสมัยต่าง ๆ หรือวรรณกรรมท้องถิ่นในถิ่นต่าง ๆ

ความรู้ที่ได้จากประเภทเนื้อหางานเขียนทางวิชาการ โดยเฉพาะวิทยานิพนธ์ มีการใช้เกณฑ์การศึกษาที่หลากหลาย โดยการวิจัยทางมนุษยศาสตร์สาขาวิชาภาษาไทย ศึกษาเนื้อหากว้าง ๆ 2 ประเภท คือ ภาษา และ วรรณคดี จากความรู้ในส่วนนี้จึงเป็นแนวทางในการประมวลเกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื้อหาในวิทยานิพนธ์

ส่วนเนื้อหา หรือเนื้อเรื่อง เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย บทนำ บททบทวนวรรณกรรม ระเบียบวิธีวิจัย ผลการวิจัย และบทสรุป

ชำนาญ รอดเหตุภัย (2552: 248 - 249) อธิบายส่วนเนื้อหาของการวิจัยเชิงคุณภาพไว้ดังนี้

บทที่ 1 บทนำ ประกอบด้วยหัวข้อดังนี้
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
วัตถุประสงค์ของการวิจัย
สมมุติฐานการวิจัย(ถ้ามี)
กรอบแนวคิดในการวิจัย
ขอบเขตของการวิจัย
ข้อตกลงเบื้องต้น (ถ้ามี)
ข้อจำกัดของการวิจัย (ถ้ามี)
คำนิยามศัพท์เฉพาะ
วิธีดำเนินการวิจัย
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
ประโยชน์ที่ได้รับ

บทที่ 2 ความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์วิจัย
(ให้ตั้งชื่อตามวัตถุประสงค์ข้อ 1)

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์วิจัย
(ให้ตั้งชื่อตามวัตถุประสงค์ข้อ 2)

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ประกอบด้วยหัวข้อ ดังนี้
สรุปผลการวิจัย
อภิปรายผล
ข้อเสนอแนะ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากส่วนเนื้อหาวิทยานิพนธ์ที่ ชำนาญ รอดเหตุภัย อธิบายไว้ มีข้อแตกต่างจากคู่มือวิทยานิพนธ์สายวิทยาศาสตร์สังคม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามคู่มือวิทยานิพนธ์สายวิทยาศาสตร์สังคมอยู่ในบทที่ 2

2. บทที่ 3 ตามคู่มือวิทยานิพนธ์สายวิทยาศาสตร์สังคมเป็นวิธีการวิจัย

3. บทที่ 4 ตามคู่มือวิทยานิพนธ์สายวิทยาศาสตร์สังคม ส่วนใหญ่เป็นผลการวิจัยหากมีวัตถุประสงค์หลายข้อ จะเขียนอธิบายเป็นตอน ๆ ไป

จากความรู้ในส่วนนี้ทำให้ผู้วิจัยทราบลักษณะเนื้อหาในวิทยานิพนธ์ เพื่อประโยชน์ในการศึกษากลวิธีการตั้งชื่อ และ เนื้อหาวิทยานิพนธ์ สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตั้งชื่อ

คำว่า “ชื่อ” มีความสำคัญตามที่กล่าวไว้ในความสำคัญของชื่อ ทำให้มีผู้สนใจศึกษาเรื่องการตั้งชื่อไว้เป็นจำนวนมาก โดยผู้วิจัยได้ศึกษาและแบ่งงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการตั้งชื่อไว้ 2 หัวข้อ คือ

งานวิจัยที่ศึกษาการตั้งชื่อของมนุษย์ มี 4 เรื่อง และ งานวิจัยที่ศึกษาการตั้งชื่อสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ มี 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

งานวิจัยที่ศึกษาการตั้งชื่อของมนุษย์ ผู้วิจัยยกตัวอย่างไว้ 4 เรื่อง ดังนี้

วนิดา เจริญศุข (2532) ได้ทำงานวิจัยเรื่อง “นามสกุลของคนไทยเชื้อสายจีน: การวิเคราะห์ทางอรรถศาสตร์ชาติพันธุ์”

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผลการวิจัย พบว่า หลักเกณฑ์ในการตั้งนามสกุลของคนไทยเชื้อสายจีน มี 2 วิธี วิธีที่ 1 ตั้งนามสกุลโดยรักษาเค้าหรือความสัมพันธ์กับแซ่เดิม วิธีที่ 2 ตั้งนามสกุลโดยไม่มีเค้าหรือความสัมพันธ์กับแซ่เดิม ด้านความหมายของนามสกุลคนไทยเชื้อสายจีนพบว่านำความหมายที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ความหมายที่พบมากที่สุด คือ ความเป็นเลิศ ค่านิยมที่สะท้อนจากความหมายการตั้งนามสกุลของคนไทยเชื้อสายจีน พบว่ามี 6 ประการ ให้ความสำคัญมากที่สุด คือ ค่านิยมเกี่ยวกับสิ่งที่ปรารถนาในชีวิต

วรางคณา สว่างตระกูล (2540) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อของคนไทยในกรุงเทพ”

ผลการวิจัยเรื่องจำนวนพยางค์ที่ใช้ตั้งชื่อมีตั้งแต่ 1 พยางค์ ถึง 5 พยางค์ พบคำจำนวน 2 พยางค์มากที่สุด เมื่อจำแนกตามตัวแปรเพศ พบว่าเพศชายมีจำนวนพยางค์น้อยกว่าเพศหญิง เมื่อจำแนกตามตัวแปรอายุ คนอายุมากมีจำนวนพยางค์น้อยกว่าคนอายุน้อย เรื่องการสร้างคำใช้คำผสมมากที่สุด ด้านที่มาของภาษามาจาภาษาบาลีสันสกฤตมากที่สุด เรื่องความหมายใช้มากที่สุดคือ ประเภทอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ

วิรัช ศิริวัฒนะนาวิน (2544) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาการตั้งชื่อของคนไทย”

ผลการวิจัย ผู้ตั้งชื่ออาจได้แก่บิดา มารดา พระภิกษุ ญาติผู้ใหญ่ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับทารก เรื่องความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัวเดียวกันพบว่ามีความสัมพันธ์ 4 ประเภท ได้แก่ ความสัมพันธ์ทางเสียง ความสัมพันธ์ทางพยางค์ ความสัมพันธ์ทางคำ ความสัมพันธ์ทางความหมาย

นา วอน จอน (2552) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบวิธีการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทย”

ผลการวิจัยจากการศึกษาความหมายของชื่อคนเกาหลีเปรียบเทียบกับคนไทยจำแนกได้ 17 ประเภท ชื่อคนเกาหลีเพศชายมีความหมายมากที่สุด คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ ชื่อคนเกาหลีเพศหญิงมีความหมายมากที่สุด คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับคุณธรรมความประพฤติ ชื่อคนไทยเพศชายมีความหมายมากที่สุด คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความเป็นกล้าหาญชื่อคนไทยเพศหญิงมีความหมายมากที่สุด คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับความงาม ความบริสุทธิ์จากการศึกษาวิธีการตั้งชื่อคนเกาหลี

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เปรียบเทียบกับคนไทย ชื่อคนเกาหลีเพศชายและเพศหญิงมีวิธีการตั้งชื่อโดยใช้การสร้างคำมากที่สุด คือ คำประสม, ชื่อคนไทยเพศชายและเพศหญิงมีวิธีการตั้งชื่อโดยใช้การสร้างคำมากที่สุด คือ คำสมาส 3 จากการศึกษาการใช้ภาษาในการตั้งชื่อคนเกาหลีเปรียบเทียบกับคนไทย ด้านพยางค์ ชื่อคนเกาหลีเพศชายและเพศหญิงมีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อมากที่สุด คือ ชื่อที่เป็นคำ 2 พยางค์, ชื่อคนไทยเพศชายและเพศหญิงมีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อมากที่สุด คือชื่อที่เป็นคำ 3 พยางค์ ด้านคำยืม การตั้งชื่อคนเกาหลีเพศชายและเพศหญิงใช้คำยืม คำจีน มากที่สุด ส่วนชื่อคนไทยเพศชายและเพศหญิงมีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อมากที่สุด คือ ชื่อที่เป็นคำบาลีและสันสกฤต

จากวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการตั้งชื่อของมนุษย์ทั้ง 4 เรื่อง ใช้กลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการที่ดีเพราะ ใช้คำที่สั้น ดึงดูดใจผู้อ่าน มีความสละสลวยในการใช้ถ้อยคำ และบ่งบอกสาระสำคัญของเรื่องหรือวัตถุประสงค์ของเรื่องได้ ดังนี้

ตารางที่ 2 วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการตั้งชื่อของมนุษย์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการและเนื้อหาบ่งบอกสาระสำคัญของเรื่องหรือวัตถุประสงค์ของเรื่อง

ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการ	**สาระสำคัญหรือวัตถุประสงค์ในการศึกษา**
นามสกุลของคนไทยเชื้อสายจีน : การวิเคราะห์อรรถศาสตร์ชาติพันธุ์ (วนิดา เจริญศุข, 2532)	ศึกษาหลักเกณฑ์ในการตั้งนามสกุลทางความหมายของนามสกุล และค่านิยมที่สะท้อนจากความหมายของนามสกุล
การศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อของคนไทยในกรุงเทพ (วรางคณา สว่างตระกูล, 2540)	ศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อจริง ในเรื่องจำนวนพยางค์ การสร้างคำ ที่มาของภาษาและความหมาย
นามสกุลของคนไทยเชื้อสายจีน : การวิเคราะห์การศึกษาการตั้งชื่อของคนไทย (วิรัช ศิริวัฒนะนาวิน, 2544)	ศึกษาหลักเกณฑ์ในการตั้งนามสกุลทางศึกษาความเป็นมาในการตั้งชื่อของคนไทยในแง่มุมต่าง ๆ
การเปรียบเทียบวิธีการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทย (นา วอน จอน, 2552)	ศึกษาความหมายของชื่อคนเกาหลีเปรียบเทียบกับคนไทย ศึกษาจากวิธีการตั้งชื่อ และการใช้ภาษาในการตั้งชื่อ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

งานวิจัยที่ศึกษาการตั้งชื่อสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ ผู้วิจัยยกตัวอย่างไว้ 2 เรื่อง ดังนี้

วงเดือน คัยนันทน์ (2547) ได้ศึกษาเรื่อง “การตั้งชื่อพันธุ์ไม้มงคลในภาษาไทย”

ผลการวิจัย พบว่าชื่อพันธุ์ไม้มงคลจะตั้งให้มีความหมายที่เป็นมงคล และความหมายอื่น ๆ ชื่อที่มีความหมายมงคลจะเป็นชื่อที่เกี่ยวข้องกับความเจริญ ความสุขและความปลอดภัย ส่วนชื่อที่มีความหมายอื่น ๆ จะเกี่ยวข้องกับรายละเอียดของพันธุ์ไม้ ความหมายของชื่อพันธุ์ไม้มงคลสะท้อนให้เห็นความเชื่อของคนไทยเรื่องลัทธิศาสนา ไสยศาสตร์ ความเชื่อเกี่ยวกับสัตว์ อัญมณี สี จำนวน ตัวเลข และขวัญ

ปรัศนี ธำรงโสตถิสกุล (2550) ได้ทำงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาชื่อหมู่บ้านในอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย”

ผลการวิจัย ความเป็นมาและความหมายของชื่อหมู่บ้านจำแนกได้ 11 ประเภท ลักษณะการสร้างคำของชื่อหมู่บ้านพบว่าเป็นคำประสม 98 หมู่บ้าน จากการศึกษาการเปลี่ยนแปลงเสียง คำและความหมายของชื่อหมู่บ้านในในอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย พบว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงด้านเสียงมากที่สุด

จากผลงานวิชาการที่ศึกษาการตั้งชื่อสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ ทั้ง 2 เรื่อง ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบเดียวกับผลงานที่ศึกษาการตั้งชื่อของมนุษย์ทั้ง 5 เรื่อง คือ ใช้กลวิธีดึงดูดใจผู้อ่าน โดยใช้คำที่สั้น มีความสละสลวยในการใช้ถ้อยคำ และบ่งบอกสาระสำคัญของเรื่องหรือวัตถุประสงค์ของเรื่อง ดังนี้

ตารางที่ 3 วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการตั้งชื่อสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการและเนื้อหาบ่งบอกสาระสำคัญของเรื่องหรือวัตถุประสงค์ของเรื่อง

ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการ	**สาระสำคัญหรือวัตถุประสงค์ในการศึกษา**
การตั้งชื่อพันธุ์ไม้มงคลในภาษาไทย (วงเดือน คัยนันทน์, 2547)	ศึกษาการตั้งชื่อพันธุ์ไม้มงคลในด้านความหมายของชื่อและความเชื่อที่สะท้อนจากชื่อพันธุ์ไม้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการ	สาระสำคัญหรือวัตถุประสงค์ในการศึกษา
การศึกษาชื่อหมู่บ้านในอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย (ปรัศนี ธำรงโสตถิสกุล, 2550)	ศึกษาความเป็นมาและความหมายของชื่อหมู่บ้านในอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัยโดยศึกษาลักษณะการสร้างคำและแนวคิดในการตั้งชื่อหมู่บ้าน เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงเสียง คำ และความหมาย

จากตัวอย่างการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการทั้งที่ศึกษาการตั้งชื่อของมนุษย์และที่ศึกษาการตั้งชื่อสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ สรุปว่า ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบเดียวกัน คือ ใช้คำสั้น ดึงดูดใจผู้อ่าน และที่สำคัญที่สุดในการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการ คือ ต้องบ่งบอกเนื้อหาสาระสำคัญของเรื่องได้

จากตัวอย่างงานเขียนทางวิชาการที่กล่าวมานั้นส่วนใหญ่ได้ศึกษาด้านการตั้งชื่อคน สถานที่ และชื่อพันธุ์ไม้ ยังไม่มีผู้ใดศึกษาการตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการไว้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ มีดังนี้

จำลอง กุลปิยวัฒน์ (2532) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. 2521 – 2531”

ผลการวิจัย สาขาการสอนภาษาไทยพบว่าผู้วิจัยเพศหญิงมีมากกว่าเพศชาย และส่วนใหญ่จบปริญญาตรีมาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ลักษณะวิทยานิพนธ์จำแนกตามระเบียบวิธีวิจัยพบว่าเป็นงานเชิงทดลองมากที่สุด

เพ็ญนภา นาทอง (2543) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ ในประเทศไทย ที่เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2537 – 2541”

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผลการวิจัย สถาบันที่มีวิทยานิพนธ์เผยแพร่มากที่สุด คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี 2539 วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องผู้ใช้สารสนเทศ วิทยานิพนธ์ส่วนมากใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ ใช้การวิเคราะห์โดยใช้คอมพิวเตอร์มากที่สุด

สุพัตรา ศิริวัฒน์ (2547) ได้ศึกษาเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2540 – 2546"

ผลการวิจัยด้านเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ เนื้อหาหัวข้อใหญ่ส่วนใหญ่นิยมทำเรื่องการแสวงหาสารสนเทศ วิธีดำเนินการวิจัยที่ใช้ในวิทยานิพนธ์ ใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจมากที่สุด

อัญชิสา ธรรมคุณ (2547) ได้ศึกษาเรื่อง"การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ในช่วงปีการศึกษา 2543 - 2545"

ผลการวิจัย ภาพรวมของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี ด้านคุณภาพวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี ภาพรวมวิทยานิพนธ์สาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มีมากกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

วีระพงษ์ แสง-ชูโต (2548) ได้ศึกษาเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยชียงใหม่"

ผลการวิจัยปี 2538 มีวิทยานิพนธ์ออกมามากที่สุด วิชาเอกที่มีผลงานมากที่สุดคือ การสอนวิชาเคมี ข้อมูลที่ได้มาจากการสังเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ พบว่าวิธีการสอนแบบต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยนำมาเปรียบเทียบกับการสอนปกติมีประสิทธิภาพดีกว่า

จากตัวอย่างงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ซึ่งมีเนื้อหาเป็นงานเขียนทางวิชาการ พบว่าศึกษาเนื้อหาต่างกัน ดังตารางต่อไปนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ซึ่งมีเนื้อหาเป็นงานเขียนทางวิชาการโดยศึกษาเนื้อหาต่างกัน

ชื่องานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์	เนื้อหาที่ศึกษา
การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. 2521 – 2531 (จำลอง กุลปิยวัฒน์, 2532)	ศึกษาและวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. 2521 – 2531
การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ ในศาสตร์ ในประเทศไทย ที่เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2537 – 2537 (เพ็ญนภา นาทอง, 2543)	ศึกษาและวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศประเทศไทย ที่เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2541– 2541
การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่เผยแพร่ระหว่างปี ระหว่างพ.ศ. 2540 – 2546 (สุพัตรา ศิริวัฒน์, 2547)	ศึกษาและวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่เผยแพร่ ปี พ.ศ. 2540 – 2546
การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ในช่วงปีการศึกษา 2543 – 2545 (อัญชิสา ธรรมคุณ, 2547)	ศึกษาและวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ในช่วงปีการศึกษา 2543 – 2545
การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยชียงใหม่ (วีระพงษ์ แสง-ชูโต, 2548)	ศึกษาและวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

จากตารางพบว่าการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์นั้น มีเนื้อหาต่างกัน เพราะไม่ได้มุ่งศึกษาเรื่องเดียวกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า ชื่อเรื่องที่ต่างกัน ทำให้เนื้อหาที่ศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ต่างกันด้วย เพราะเนื้อหาคือส่วนสำคัญที่สุดในงานเขียนทางวิชาการ สาระสำคัญของเรื่องจะอยู่ในส่วนของเนื้อหา ซึ่งความสำคัญในส่วนของเนื้อหานี้มีประโยชน์ต่อผู้เขียน เพราะจะต้องนำสาระสำคัญมาตั้งชื่องานเขียนทางวิชาการ

สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประวัติสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2547: 1-26) กล่าวถึงประวัติสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ไว้ใน “สื่อภาษาไทยที่ระลึกครบรอบหนึ่งทศวรรษภาควิชาภาษาไทย” สรุปได้ดังนี้

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ก่อตั้งเป็นภาควิชาภาษาไทยตามประกาศทบวงมหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2537 โดยมีหน้าที่หลัก 3 ประการ

1. ให้การศึกษาวิชาภาษาไทยแก่นิสิตนักศึกษาให้สามารถใช้ภาษาไทยได้ผลสัมฤทธิ์

2. ดำเนินงานจัดการศึกษาผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี และระดับบัณฑิตศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย

3. พัฒนา วิชาการและบุคลากรของภาควิชา

เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2544 ได้มีมติอนุมัติให้ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เปิดหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 หลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2544 โดยกำหนดการเปิดสอนในปีการศึกษา 2544

ภาควิชาภาษาไทยสืบต่อดำเนินการจัดทำหลักสูตรปริญญาโทสาขาวิชาภาษาไทย และเปิดการสอนได้ในภาคปลาย พ.ศ. 2544 โดยมีนิสิตมาลงทะเบียนเรียนรุ่นแรก 3 คน และมีนิสิตจบตามหลักสูตรเป็นคนแรกในปี พ.ศ. 2546

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษา ตั้งแต่ปี 2544 และมีการปรับปรุงหลักสูตรในปี 2548 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะสรุปหลักสูตรเดิม (เริ่มเปิดสอน) ปี2544 และหลักสูตรปรับปรุง ปี 2548

หลักสูตรเดิม ปี 2544 มีโครงสร้างหลักสูตร ดังนี้

1. วิชาเอก	ไม่น้อยกว่า	22	หน่วยกิต
1.1 วิชาเอกบังคับ		16	หน่วยกิต
1.2 วิชาเอกเลือก		6	หน่วยกิต
2. วิชารอง	ไม่น้อยกว่า	6	หน่วยกิต
3. วิทยานิพนธ์	ไม่น้อยกว่า	12	หน่วยกิต
	หน่วยกิตรวม	40	หน่วยกิต

โครงสร้างหลักสูตรเดิม ปี 2544 แผน ก แบบ ก 2 มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 5 โครงสร้างหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ปี 2544 แผน ก แบบ ก 2 สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

โครงสร้างหลักสูตรเดิม ปี 2544	**รายละเอียด**	**จำนวนหน่วยกิต**
1. วิชาเอก ไม่น้อยกว่า 22 หน่วยกิต แบ่งออกเป็น วิชาเอกบังคับ 16 หน่วยกิต วิชาเอกเลือก 6 หน่วยกิต	วิชาเอกบังคับ 16 หน่วยกิต มีรายวิชาดังนี้	
	361597 สัมมนา	1,1
	361511 ทฤษฎีภาษาศาสตร์เพื่อการศึกษาภาษาไทย	3 (3-0)
	361512* โครงสร้างภาษาไทย	3 (3-0)
	361513 ภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย	2 (2-0)
	361531 วิวัฒนาการของภาษาไทย	2 (2-0)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 5 (ต่อ)

โครงสร้างหลักสูตรเดิม ปี 2544	รายละเอียด	จำนวนหน่วยกิต
	361532 ภาษากับวัฒนธรรมไทย	2 (2-0)
	361591 ระเบียบวิธีวิจัยทางภาษาไทย	2 (2-0)
	วิชาเอกเลือก 6 หน่วยกิต มีรายวิชาดังนี้	
	361514 ภาษาไทยท้องถิ่น	2 (2-0)
	361515 ภาษาไทในประเทศใกล้เคียง	2 (2-0)
	361516* หลักการทำพจนานุกรม	2 (2-0)
	361517 คำยืมในภาษาไทย	2 (2-0)
	361518 ไวยากรณ์ไทยเปรียบเทียบ	2 (2-0)
	361521* ภาษาไทยในสื่อมวลชน	2 (2-0)
	361533 วิวัฒนาการของอักขรวิธีไทย	2 (2-0)
	361534 ภาษาไทยที่ปรากฏในจารึก	2 (2-0)
	361535 ความรู้เกี่ยวกับภาษาบาลีสันสกฤต	2 (2-0)
	361536 ภาษาไทยในยุคต่าง ๆ	2 (2-0)
	361537 ภาษาไทยในวรรณกรรม	2 (2-0)
	361541 หลักการและวิเคราะห์การแปล	2 (2-0)
	361542 ภาษาไทเปรียบเทียบเชิงประวัติ	2 (2-0)
	361551 สัทศาสตร์และสัทวิทยาภาษาไทย	2 (2-0)
	361552 วิทยาหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ ในภาษาไทย	2 (2-0)
	361553 อรรถวิเคราะห์ภาษาไทย	2 (2-0)
	361554 ภาษาไทยภาษาศาสตร์สังคม	2 (2-0)
	361596 เรื่องเฉพาะทางภาษาไทย	1 - 2
	361598 ปัญหาพิเศษ	1 – 2
2. วิชารอง ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต		
3. วิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต	361599 วิทยานิพนธ์	1 - 12

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

หลักสูตรปรับปรุง ปี 2548 มีโครงสร้างหลักสูตร ดังนี้

1. วิชาเอก	ไม่น้อยกว่า	24	หน่วยกิต
1.1 วิชาเอกบังคับ		18	หน่วยกิต
1.2 วิชาเอกเลือก		6	หน่วยกิต
2. วิทยานิพนธ์	ไม่น้อยกว่า	12	หน่วยกิต
	หน่วยกิตรวม	36	หน่วยกิต

โครงสร้างหลักสูตรปรับปรุง ปี 2548 แผน ก แบบ ก 2 มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 6 โครงสร้างหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ปี 2548 แผน ก แบบ ก 2 สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

โครงสร้างหลักสูตรเดิม ปี 2544	รายละเอียด	จำนวนหน่วยกิต
1. วิชาเอก ไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต แบ่งออกเป็น วิชาเอกบังคับ 18 หน่วยกิต วิชาเอกเลือก 6 หน่วยกิต	วิชาเอกบังคับ 16 หน่วยกิต มีรายวิชาดังนี้	
	361597 สัมมนา	1,1
	361511 ทฤษฎีภาษาศาสตร์เพื่อการศึกษาภาษาไทย	3 (3-0)
	361512* โครงสร้างภาษาไทย	3 (3-0)
	361513 ภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย	2 (2-0)
	361521* ภาษาไทยในสื่อมวลชน	2 (2-0)
	361531 วิวัฒนาการของภาษาไทย	2 (2-0)
	361532 ภาษากับวัฒนธรรมไทย	2 (2-0)
	361591 ระเบียบวิธีวิจัยทางภาษาไทย	2 (2-0)
	วิชาเอกเลือก 6 หน่วยกิต มีรายวิชาดังนี้	
	361514 ภาษาไทยท้องถิ่น	2 (2-0)
	361515 ภาษาไทในประเทศใกล้เคียง	2 (2-0)
	361516* หลักการทำพจนานุกรมไทย	2 (2-0)
	361517 คำยืมในภาษาไทย	2 (2-0)
	361518 ไวยากรณ์ไทยเปรียบเทียบ	2 (2-0)
	361522* หลักการเขียนภาษาไทยขั้นสูง	2 (2-0)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 6 (ต่อ)

โครงสร้างหลักสูตรเดิม ปี 2544	รายละเอียด	จำนวนหน่วยกิต
	361533 วิวัฒนาการของอักขรวิธีไทย	2 (2-0)
	361534 ภาษาไทยที่ปรากฏในจารึก	2 (2-0)
	361535 ความรู้เกี่ยวกับภาษาบาลีสันสกฤต	2 (2-0)
	361536 ภาษาไทยในยุคต่าง ๆ	2 (2-0)
	361537 ภาษาไทยในวรรณกรรม	2 (2-0)
	361541 หลักการและวิเคราะห์การแปล	2 (2-0)
	361542 ภาษาไทเปรียบเทียบเชิงประวัติ	2 (2-0)
	361551 สัทศาสตร์และสัทวิทยาภาษาไทย	2 (2-0)
	361552 วิทยาหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ ในภาษาไทย	2 (2-0)
	361553 อรรถวิเคราะห์ภาษาไทย	2 (2-0)
	361554 ภาษาไทยภาษาศาสตร์สังคม	2 (2-0)
	361596 เรื่องเฉพาะทางภาษาไทย	1 - 2
	361598 ปัญหาพิเศษ	1 – 2
2. วิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต	361599 วิทยานิพนธ์	1 - 12

โครงสร้างหลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2548 มีสาระในการปรับปรุงแก้ไข ดังนี้

1. ลดจำนวนหน่วยกิต จากเดิมไม่น้อยกว่า 40 หน่วยกิต ปรับลดลงเหลือไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต

2. กลุ่มวิชาเอกบังคับ ได้ย้ายวิชาภาษาไทยในสื่อมวลชน 361521 จากกลุ่มวิชาเอกเลือกไปอยู่ในกลุ่มวิชาเอกบังคับ

3. ปรับปรุงวิชาโครงสร้างภาษาไทย

4. ปรับปรุงชื่อรายวิชาหลักการทำพจนานุกรม เป็นหลักการทำพจนานุกรมไทย

5. เปิดรายวิชาเอกเลือกเพิ่ม 1 รายวิชา คือวิชาหลักการเขียนภาษาไทยขั้นสูง 361522

6. ไม่กำหนดจำนวนหน่วยกิตของวิชารอง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษากลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตั้งแต่เริ่มมีวิทยานิพนธ์เล่มแรก พ.ศ.2546 จนถึงวิทยานิพนธ์เล่มที่อนุมัติจบการศึกษาวันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2554 รวมทั้งสิ้น 128 เรื่อง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวิธีในการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. สำรวจและรวบรวมข้อมูลที่ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์จากสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ห้องสมุดคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ห้องสมุดคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และหอสมุดแห่งชาติ

2. นำเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการตั้งชื่อ และเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิทยานิพนธ์มาจัดระเบียบข้อมูล

3. นำข้อมูลที่ได้บันทึกลงในอุปกรณ์สำหรับบันทึกข้อมูล เช่น บันทึกลงในคอมพิวเตอร์หรือสมุดสำหรับบันทึกงานวิจัย และนำข้อมูลเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เริ่มตั้งแต่ เดือนสิงหาคม – พฤศจิกายน พ.ศ. 2554

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อสำรวจและเก็บรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้มาศึกษาและวิเคราะห์ ดังนี้

1. นำข้อมูลที่ได้จากการตรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาประมวลเป็นแนวทางในการวิเคราะห์กลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์มาบันทึกลงคอมพิวเตอร์

2. วิเคราะห์กลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตามเกณฑ์การศึกษาโดยประมวลจากเกณฑ์ของ ชำนาญ รอดเหตุภัย (2552: 94-97)

3. วิเคราะห์เนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตามเกณฑ์การศึกษาโดยประมวลจากเกณฑ์ของพัธนา ฉายศรีศิริ (2548: 3) ชำนาญ, รอดเหตุภัย (2552: 94-97), ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล (2543), และงานวิจัยด้านภาษาและวรรณกรรมของมหาวิทยาลัยศิลปากร “รวมบทความวิชาการ ภาษาและวรรณคดี” (2546)

4. รวบรวมและจัดประเภทกลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตามเกณฑ์การศึกษา

5. นับความถี่และคำนวณหาค่าร้อยละของกลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทยที่พบแสดงผลในรูปแบบตาราง

6. สรุปผล อภิปรายผล และนำเสนอผลการวิจัยโดยการเรียบเรียงแบบพรรณนาวิเคราะห์ประกอบกับแสดงความถี่คิดค่าร้อยละทั้งกลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลเอกสารและงานวิจัย ดังนั้นวิธีการศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาจึงเป็นการศึกษาโดยประมวลหลักเกณฑ์จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์ของ พัธนา ฉายศรีศิริ (2548: 3),

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชำนาญ รอดเหตุภัย (2552: 94-97), ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล (2543), และงานวิจัยด้านภาษาและวรรณกรรม ของมหาวิทยาลัยศิลปากร “รวมบทความวิชาการ ภาษาและวรรณคดี” (2546) ซึ่งเสนอไว้ในเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าและรวบรวมเอกสาร เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

ความรู้จากการตรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยนำความรู้ที่ได้มาประมวลเพื่อเป็นแนวทางการสร้างเกณฑ์เป็นเครื่องมือในการวิจัยเรื่อง “การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” โดยใช้เกณฑ์ดังนี้

เกณฑ์วิเคราะห์กลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใช้เกณฑ์ของ ชำนาญ รอดเหตุภัย (2552: 94-97) มาประมวลเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเกณฑ์การวิเคราะห์ได้ 8 ข้อดังนี้

1. ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

2. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

3. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย คำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย หมายถึง คำที่แสดงกลวิธีหลักที่ใช้ในการวิจัย ผู้อ่านจะทราบจากชื่อเรื่องว่า ผู้วิจัยได้ดำเนินการหรือออกปฏิบัติการ หรือใช้วิธีการวิจัยอย่างไรเป็นสำคัญ ได้แก่คำว่า การพัฒนา การเปรียบเทียบ การศึกษาเปรียบเทียบ การสำรวจ

4. ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ที่มีลักษณะข้อความเป็นสองตอน คั่นด้วยเครื่องหมายทวิภาค (:) โดยข้อความส่วนแรกเป็นความหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่เป็นความหลักในชื่อเรื่องซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:) ข้อความตอนนี้อาจจะเป็นแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย แบบเริ่มต้นด้วยคำที่

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย หรือแบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ส่วนข้อความส่วนหลังมีลักษณะเป็นความย่อย หมายถึง ข้อความที่ขยายความหลักเสริม ความให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น หรือทำให้เห็นลักษณะของการดำเนินการวิจัย ซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:)

5. ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง โดยระบุชื่อบุคคลสำคัญที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยอาจเป็นชื่อเจ้าของผลงานวรรณกรรม นามแฝง นามปากกา หรืออาจเป็นชื่อบุคคลที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

6. ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยระบุชื่อสถานที่ ที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยเป็นชื่อสถานที่ที่ผู้ศึกษาลงพื้นที่ หรือเป็นชื่อสถานที่ ที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

7. ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยบ่งบอกสาระสำคัญ หมายถึง การใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกถึงสาระสำคัญของเนื้อหาหรือเรื่องที่ศึกษา

8. ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

เกณฑ์วิเคราะห์เนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นำเกณฑ์ของพัธนา ฉายศรีศิริ (2548: 3), ชำนาญ รอดเหตุภัย (2552: 94-97), ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล (2543), และงานวิจัยด้านภาษาและวรรณกรรม ของมหาวิทยาลัยศิลปากร “รวมบทความวิชาการ ภาษาและวรรณคดี” (2546) มาประมวลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างเกณฑ์การวิเคราะห์ ได้ 7 ข้อ ดังนี้

1. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาถิ่น คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาภาษาถิ่นต่าง ๆ ได้แก่ ถิ่นอีสาน ถิ่นใต้ ถิ่นเหนือ และถิ่นกลาง

2. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ คือ วิทยานิพนธ์ที่วิเคราะห์เนื้อหา โดยใช้ทฤษฎีหรือความรู้ทางภาษาศาสตร์มาวิเคราะห์ เช่น ศึกษาด้านสัทศาสตร์ ด้านอรรถศาสตร์ ด้านโครงสร้างของประโยค และด้านการแปล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวิวัฒนาการ คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาความเปลี่ยนแปลงของภาษาในลักษณะต่าง ๆ เช่น พัฒนาการคำขวัญ พัฒนาการคำบอกเวลา เป็นต้น

4. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการใช้ภาษาไทยด้านต่าง ๆ เช่น การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้คำศัพท์ การใช้สำนวน วัจนภาษา อวัจนภาษา เป็นต้น

5. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านคำยืม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาคำยืมของภาษาต่าง ๆ เช่น ภาษาบาลีสันสกฤต ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

6. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวรรณกรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาองค์ประกอบในนวนิยาย บทความพระราชหัถเลขา การ์ตูน คำโปรยปก บทละคร ภาษาในเว็บไซต์ ข่าว หนังสือพิมพ์ สารคดี บทสนทนา วารสาร เพลง บทวิทยุ บทประพันธ์ บทสวด นิตยสาร เรียงความ บทบรรณาธิการ บทกลอน บทอาศิรวาท นิทาน ใบเซียมซี ภาษาคาราโอเกะ วรรณคดี โฆษณา เรื่องสั้น ไดอารี่ออนไลน์ โดยศึกษาด้านต่าง ๆ เช่นศึกษากลวิธีการเขียน บทสนทนา ภาพพจน์ โวหาร ตัวละคร การดำเนินเรื่อง เนื้อหา กลวิธีการแต่ง ท่วงทำนองการแต่ง ลีลาเฉพาะตัวของนักเขียน แนวคิด ฉันทลักษณ์ โลกทัศน์ เป็นต้น

7. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวัฒนธรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาวัฒนธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่ดีงามของมนุษย์ เช่น วัฒนธรรมทางวัตถุ วัฒนธรรมทางสหธรรม วัฒนธรรมทางจิตใจ วัฒนธรรมทางสุนทรียภาพ และ วัฒนธรรมทางภาษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 4

ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ส่วนที่ 2 การศึกษาเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ซึ่งทั้งสองส่วนมีผลการวิจัย ดังนี้

ส่วนที่ 1 การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ในการศึกษากลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้วิจัยพบวิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 4 ลักษณะ ดังนี้

1. วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 2 แบบ

2. วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 3 แบบ

3. วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 4 แบบ

4. วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 5 แบบ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากผลการศึกษากลวิธีในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้วิจัยได้สรุปเป็นตารางดังนี้

ตารางที่ 7 การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รูปแบบกลวิธีที่ใช้ตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ / กลวิธีที่ใช้ตั้งชื่อวิทยานิพนธ์	**เรื่อง**	**ร้อยละ**
1. ผสมผสาน 2 แบบ		
1.1 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย + ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย	1	0.78
1.2 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	14	10.93
1.3 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	6	4.68
1.4 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	1	0.78
1.5 ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	9	7.03
รวมวิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยผสมผสาน 2 แบบ	**31**	**24.21**
2. แบบผสมผสาน 3 แบบ		
2.1 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย + ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	21	16.40
2.2 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย + ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	8	6.25
2.3 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย + ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	1	0.78
2.4 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย + ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	3	2.34
2.5 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย + ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	6	4.68
2.6 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย + ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	4	3.12

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รูปแบบกลวิธีที่ใช้ตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ / กลวิธีที่ใช้ตั้งชื่อวิทยานิพนธ์	เรื่อง	ร้อยละ
2.7 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย + ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ + ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง	1	0.78
2.8 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย + ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	7	5.46
2.9 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย + ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	10	7.81
2.10 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย + ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	3	2.34
2.11 ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม + ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	1	0.78
2.12 ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา + ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย	1	0.78
2.13 ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง + ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	1	0.78
2.14 ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ + ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	2	1.56
รวมวิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยผสมผสาน 3 แบบ	**71**	**55.46**
3. แบบผสมผสาน 4 แบบ		
3.1 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย + ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย + ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	6	4.68
3.2 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย + ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย + ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	1	0.78
3.3 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย + ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม + ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	3	2.34

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รูปแบบกลวิธีที่ใช้ตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ / กลวิธีที่ใช้ตั้งชื่อวิทยานิพนธ์	เรื่อง	ร้อยละ
3.4 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย + ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม + ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	1	0.78
3.5 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย + ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง + ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	8	6.25
3.6 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย + ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา + ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย	2	1.56
3.7 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย + ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม + ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา	2	1.56
3.8 ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม + ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา + ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง	1	0.78
3.9 ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม + ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย +ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา + ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง	1	0.78
รวมวิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยผสมผสาน 4 แบบ	**25**	**19.53**
4. แบบผสมผสาน 5 แบบ		
4.1 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย + ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม + ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย + ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา +ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย	1	0.78
รวมวิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยผสมผสาน 5 แบบ	**1**	**0.78**
รวม	**128**	**100.00**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสานทั้งหมด 4 ลักษณะ ลักษณะที่พบมากที่สุด คือ แบบผสมผสาน 3 แบบ พบ 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.46 รองลงมาแบบผสมผสาน 2 แบบ พบ 31 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 24.21 แบบผสมผสาน 4 แบบ พบ 25 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 19.53 และ แบบผสมผสาน 5 แบบพบน้อยที่สุด 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 2 แบบ

การตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้กลวิธีตั้งชื่อ**แบบผสมผสาน 2 แบบ** พบ 31 เรื่อง จาก 128 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 24.21 ซึ่งลักษณะดังกล่าว แบ่งเป็น 5 ลักษณะ ดังนี้

1. ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย

การตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย การตั้งชื่อวิทยานิพนธ์แบบนี้ ผู้วิจัยอธิบาย 2 ประเด็น ประเด็นที่หนึ่ง ชื่อที่เป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง ประเด็นที่สอง เนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย ส่วนการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์ เป็นต้น ส่วนการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 2 แบบ คือ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาไทยเพื่อรักษาหน้า (นินันญา ประจงจัด, 2553)

การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาไทยเพื่อรักษาหน้า คำว่า การวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อ โดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การวิเคราะห์ หมายถึง การศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูลเพื่อแยกแยะข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในข้อมูลนั้น ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่วิเคราะห์เรื่องกลวิธีการใช้ภาษาไทยเพื่อรักษาหน้า

นอกจากนั้นยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ซึ่งชื่อเรื่องการวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาไทยเพื่อรักษาหน้า ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ กลวิธีการใช้ภาษาไทย
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ เพื่อรักษาหน้า

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องกลวิธีการใช้ภาษาเพื่อรักษาหน้า ซึ่งกลวิธีการใช้ภาษาเพื่อรักษาหน้า คือ วิธีการเลือกใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาในภาษาไทยที่ผู้ตอบรับเลือกที่จะใช้เพื่อรักษาหน้าด้วยการใช้คำพูดหรือการกระทำใดก็ตามที่ปกป้องศักดิ์ศรีและภาพลักษณ์ของผู้พูดหรือผู้ฟัง

2. ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย ส่วนการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 2 แบบ คือ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ10.93 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การละคำลักษณนามในภาษาไทย (ขนิษฐา พุทธิเจริญรัตน์, 2546)

เรื่อง การละคำลักษณนามในภาษาไทย ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การละคำลักษณนาม
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในภาษาไทย

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่อง การละคำลักษณนามในภาษาไทย สมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และสมัยรัตนโกสินทร์ ซึ่งการละคำลักษณนาม คือ การไม่ปรากฏคำลักษณนามตามหลังคำบอกจำนวนหรือคำบอกกำหนด ทั้งนี้เพราะมีการกล่าวคำลักษณนามแล้วอย่างน้อยครั้งหนึ่งในบริบทเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน คำลักษณนามที่กล่าวมาแล้วนั้นอาจปรากฏข้างหน้า หรือข้างท้าย และการละคำลักษณนามนี้จะต้องเป็นคำลักษณนามที่ใช้ประกอบคำนามคำเดียวกัน หรือคำนามที่เป็นกลุ่มคำเดียวกันกับคำนามที่มาข้างหน้า หรือข้างท้าย

นอกจากนั้นยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลให้ผู้อ่านทราบว่าศึกษาคำลักษณนามในภาษาไทย ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำลักษณนามในภาษาไทย สมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และสมัยรัตนโกสินทร์มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 ภาษาจินตภาพในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ (จิณณพัต โรจนวงศ์, 2549)

เรื่อง ภาษาจินตภาพในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ภาษาจินตภาพ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องภาษาจินตภาพ คือ การใช้ภาษาที่มีลักษณะเด่นหรือลักษณะพิเศษ ในที่นี้หมายถึงความเปรียบ และสัญลักษณ์ในงานเขียน เพื่อสื่ออารมณ์ ความคิด อันจะก่อให้เกิดภาพขึ้นภายในจิตใจ และความคิดของผู้อ่าน โดยศึกษาด้านการสร้างจินตภาพด้วยการใช้คำ และ การสร้างจินตภาพด้วยการใช้ภาพพจน์

นอกจากนั้นยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่า ศึกษาในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ มาเป็นแหล่งข้อมูลซึ่งนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ คือ เรื่องราวที่นำเค้าโครงมาจากประวัติศาสตร์ มีการดำเนินเรื่อง ฉาก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์

เรื่องที่ 3 การใช้ภาษาในเว็บไซต์หน้าข่าวเศรษฐกิจของกระทรวงการคลัง (ฉัตรสุดา คล้ำฉิม, 2552)

เรื่อง การใช้ภาษาในเว็บไซต์หน้าข่าวเศรษฐกิจของกระทรวงการคลัง ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาในเว็บไซต์หน้าข่าวเศรษฐกิจ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ของกระทรวงการคลัง

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลักษณะการใช้ภาษาในเว็บไซต์หน้าข่าวเศรษฐกิจของกระทรวงการคลัง ซึ่งเว็บไซต์หน้าข่าวเศรษฐกิจ คือ รายงานข่าวที่เสนอเนื้อหาเกี่ยวกับองค์กร บุคคลในองค์กรหรือภายนอกองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานหรือการเปลี่ยนแปลงธุรกิจและระบบเศรษฐกิจแต่ไม่รวมถึงส่วนที่แสดงความคิดเห็นโดยถูกจัดเก็บไว้ในเวิลด์ไวด์เว็บ เว็บไซต์ของกระทรวงการคลัง ข้อมูลในเว็บไซต์ ได้แก่ ข้อมูลทางวิชาการ ข้อมูลทางเศรษฐกิจ การเงิน และการคลัง โดยศึกษาการใช้คำ การใช้วลี การใช้ประโยคและศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้ภาษากับภาวะทางเศรษฐกิจ

นอกจากนั้นยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาภาษาในเว็บไซต์หน้าข่าวเศรษฐกิจ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำภาษาในเว็บไซต์หน้าข่าวเศรษฐกิจของกระทรวงการคลัง มาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 4 การใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนสารคดีท่องเที่ยวในอนุสาร อ.ส.ท. (ชญานี รัตนรอด, 2550)

เรื่อง การใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนสารคดีท่องเที่ยวในอนุสาร อ.ส.ท. ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ภาษาและกลวิธีการเขียนสารคดีท่องเที่ยว
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในอนุสาร อ.ส.ท.

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลักษณะการใช้ภาษาในสารคดีท่องเที่ยวในอนุสาร อ.ส.ท. ซึ่งสารคดีท่องเที่ยวในอนุสาร อ.ส.ท. คือ งานเขียนที่เขียนจากเรื่องราวการเดินทางท่องเที่ยวของผู้แต่งเพื่อให้เกิดความรู้และความเพลิดเพลินในวารสารเพื่อการท่องเที่ยวและอนุรักษ์ธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม ประเภทรายเดือน ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยศึกษาด้านการใช้คำ สำนวน ประโยค โวหาร และภาพพจน์ และศึกษากลวิธีการเขียนในสารคดีท่องเที่ยวในอนุสาร อ.ส.ท. ด้านการตั้งชื่อเรื่อง การเขียนความนำ การเขียนเนื้อเรื่อง และการเขียนความจบ

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในอนุสาร อ.ส.ท. ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำงานเขียนในอนุสาร อ.ส.ท. มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 5 การใช้ภาษาไทยในการตั้งชื่อภาพยนตร์จีน (ปริศนา ฟองศรัณย์, 2549)

เรื่อง การใช้ภาษาไทยในการตั้งชื่อภาพยนตร์จีน ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาไทย
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในการตั้งชื่อภาพยนตร์จีน

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่อง การใช้ภาษาในการตั้งชื่อภาพยนตร์จีน ซึ่งการศึกษาการใช้ภาษาในการตั้งชื่อภาพยนตร์จีน คือการศึกษากลวิธี การใช้ภาษาในการตั้งชื่อภาพยนตร์จีนเป็นภาษาไทย และเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างระหว่างชื่อภาพยนตร์จีนที่เป็นภาษาไทยและชื่อภาพยนตร์จีนเดิม

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาจากชื่อภาพยนตร์จีน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำชื่อภาพยนตร์จีน มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 6 การใช้คำศัพท์ที่ปรากฏในคำขวัญของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน (ปุณยนุช เปลี่ยนสี, 2551)

เรื่อง การใช้คำศัพท์ที่ปรากฏในคำขวัญของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้คำศัพท์
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ที่ปรากฏในคำขวัญของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำขวัญ คือ ถ้อยคำหรือข้อความสั้น ๆ ที่จดจำง่าย จะเป็นกลุ่มคำหรือประโยคก็ได้ซึ่งถ้อยคำหรือข้อความนั้นจะต้องมีสัมผัสคล้องจองกันภายในวรรคเดียวกันหรือระหว่างวรรค เมื่ออ่านแล้วไม่ต้องตีความให้ยุ่งยาก มีลักษณะเฉพาะตัวที่แต่งขึ้นเป็นข้อเตือนใจ โดยศึกษาลักษณะการใช้คำโครงสร้างในคำขวัญ ภาพสะท้อนลักษณะที่พึงประสงค์ ที่ปรากฏในคำขวัญของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาคำศัพท์ในคำขวัญของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำศัพท์ในคำขวัญ มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 7 ลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายเรื่องเพชรพระอุมา (พรนภา ไทยสิทธิ, 2549)

เรื่อง ลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายเรื่องเพชรพระอุมา ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลีลาการใช้ภาษาเรื่องเพชรพระอุมา
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในนวนิยาย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลีลาการใช้ภาษาใน นวนิยายเรื่องเพชรพระอุมา ซึ่งลีลาการใช้ภาษา คือ การเลือกใช้ถ้อยคำ การเลือกวิธีเรียงคำเข้าประโยค และเรียบเรียงประโยค รวมทั้งการปรุง เสริม เติม แต่ง โดยอาศัยภาษาภาษยเพื่อการสื่อสารในโอกาสต่าง ๆ ตามจุดมุ่งหมาย ศึกษาด้านการใช้คำ ประโยค สำนวน และภาพพจน์

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนวนิยายเรื่องเพชรพระอุมา ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนวนิยายเรื่องเพชรพระอุมามาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 8 ลักษณะโครงสร้างและภาษาโฆษณาในคำโปรยปกแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ไทย (พาทินธิลักษณ์ ศิริชัย, 2551)

เรื่อง ลักษณะโครงสร้างและภาษาโฆษณาในคำโปรยปกแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ไทย ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลักษณะโครงสร้างและภาษาโฆษณา
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในคำโปรยปกแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ไทย

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำโปรย คือ คำ หรือประโยคที่ปรากฏอยู่บนปกแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ไทย โดยศึกษาลักษณะโครงสร้าง การใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาในคำโปรยปกแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ไทย ประเภทสยองขวัญ ต่อสู้ ตลก และชีวิต

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในคำโปรยปกแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ไทย ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำโปรยปกแผ่นวีซีดี มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 9 การใช้คำปนภาษาอังกฤษในการเขียนข่าวและบทความทางการเมืองในนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ (ภณรัตน์ คชสิทธิ์, 2549)

เรื่อง การใช้คำปนภาษาอังกฤษในการเขียนข่าวและบทความทางการเมืองในนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้คำปนภาษาอังกฤษ

ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในการเขียนข่าวและบทความทางการเมืองในนิตยสารข่าวรายสัปดาห์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำปนภาษาอังกฤษ คือ การที่ผู้รู้ตั้งแต่สองภาษาขึ้นไปใช้ภาษาอังกฤษแทรกปนในภาษาไทยทั้งในระดับการใช้คำ วลี ประโยค หรือข้อความ รวมถึงลักษณะทางเสียงที่เกิดขึ้นจากการเลียนภาษาอังกฤษปนในการเขียนภาษาไทย โดยศึกษาลักษณะการปนภาษาอังกฤษ วิธีการประกอบคำและลักษณะทางไวยากรณ์ ความสัมพันธ์ทางความหมายของคำปนในการเขียนข่าวและบทความทางการเมือง

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในการเขียนข่าวและบทความทางการเมืองในนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำข่าวและบทความทางการเมืองในนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 10 การใช้ภาษาไทยในวารสาร "ศิริราชประชาสัมพันธ์" (ภัทรรัฏฐ์ วิชะยะวงษ์, 2553)

เรื่อง การใช้ภาษาไทยในวารสาร "ศิริราชประชาสัมพันธ์" ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลี บอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาไทย

ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในวารสาร "ศิริราชประชาสัมพันธ์"

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่อง การใช้ภาษาไทย คือการเขียนด้วยถ้อยคำภาษาไทยในสื่อสิ่งพิมพ์ เพื่อการสื่อสารหรือเพื่อการติดต่อสื่อความหมายในสังคม ให้เป็นที่เข้าใจกัน โดยศึกษาในวารสารศิริราชประชาสัมพันธ์ ด้านการใช้คำ การใช้โวหาร และด้านความสอดคล้องของเนื้อหาในวารสาร

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในวารสาร "ศิริราชประชาสัมพันธ์" ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำ วารสาร "ศิริราชประชาสัมพันธ์" มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 11 การใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมวัฒนธรรมจากไดอารี่ออนไลน์ (รสริน ดิษฐบรรจง, 2549)

เรื่อง การใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมวัฒนธรรมจากไดอารี่ออนไลน์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมวัฒนธรรม
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ จากไดอารี่ออนไลน์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องการใช้ภาษา คือ กลวิธีของภาษาไทยที่ใช้สื่อความหมาย ความคิด อารมณ์และความรู้สึก จากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน โดยศึกษาเรื่องคำ ประโยค สำนวน โวหาร ภาพพจน์ และศึกษาภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมด้านค่านิยม ความเชื่อและประเพณี ในไดอารี่ออนไลน์

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในไดอารี่ออนไลน์ คือ บันทึกประจำวันที่ผู้เขียนจดบันทึกเรื่องราวของตนเองด้วยระบบคอมพิวเตอร์ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำไดอารี่ออนไลน์มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 12 คำยืมภาษาตะวันตกในนวนิยายไทย (ลักขณา พรมพรรณา, 2554)

เรื่อง คำยืมภาษาตะวันตกในนวนิยายไทย ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ คำยืมภาษาตะวันตก
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในนวนิยายไทย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำยืมภาษาตะวันตก คือ ภาษาตะวันตกจากประเทศในทวีปยุโรปและทวีปอเมริกาที่นำมาใช้ในภาษาไทย และปรากฏในนวนิยายไทยประเภทชีวิตในต่างแดน โดยศึกษา ความหมายของคำยืม และเปรียบเทียบความหมายของคำยืมภาษาตะวันตกในนวนิยายไทยกับคำในภาษาเดิม

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนวนิยายไทยประเภทชีวิตในต่างแดน คือ วรรณกรรมบันเทิงคดี ตัวละครใช้ชีวิตในต่างแดนซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนวนิยายประเภทชีวิตในต่างแดนมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 13 คำยืมภาษามอญในกฎหมายตราสามดวง (ศิขรินทร์ แสงเพชร, 2551)

เรื่อง คำยืมภาษามอญในกฎหมายตราสามดวง ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ คำยืมภาษามอญ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในกฎหมายตราสามดวง

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่อง คำยืม คือ คำที่มีการนำภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทย มีการออกเสียงคล้ายคำเดิม อาจมีการเปลี่ยนแปลงเสียงหรือความหมายไปจากเดิมบ้าง แต่ยังมีเค้าของรากศัพท์เดิมอยู่โดยศึกษาคำยืมภาษามอญในกฎหมายตราสามดวง

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในกฎหมายตราสามดวง คือ กฎหมายเก่าในสมัยอยุธยาที่ใช้เป็นหลักในการปกครองบ้านเมือง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำกฎหมายตราสามดวง มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 14 พัฒนาการของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493, พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542 (สิริภัทร พรหมราช, 2551)

เรื่อง พัฒนาการของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493, พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542 ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นามวลีส่วนหลัก คือ พัฒนาการของคำยืมภาษาอังกฤษ

ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493, พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำยืมภาษาอังกฤษ คือ การนำคำจากภาษาอังกฤษเข้ามาใช้ในภาษาไทย ไม่ว่าจะรับมาโดยวิธีใดก็ตาม โดยศึกษาด้านจำนวนคำศัพท์ การสร้างคำศัพท์ การจำแนกหมวดศัพท์ และพัฒนาการด้านบทนิยามศัพท์

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493, พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542 ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493, พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542 มาเป็นแหล่งข้อมูล

3. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 2 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.68 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การศึกษาวิเคราะห์บทละครร้องเรื่องสาวเครือฟ้า (เกศนี คุ้มสุวรรณ, 2554)

การศึกษาวิเคราะห์บทละครร้องเรื่องสาวเครือฟ้า คำว่า การศึกษาวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษาวิเคราะห์ หมายถึง หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการหาคำตอบ โดยศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูล ด้วยวิธีการพิจารณา ตรึกตรอง โดยการจัดกลุ่มและแยกแยะข้อมูลตามสิ่งที่พบโดยอาศัยหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องบทละครร้องเรื่องสาวเครือฟ้า

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในบทละครร้อง คือ ละครที่ใช้ศิลปะการร้อง สลับกับการแสดง มีทั้งเพลงประกอบ บทร้องและบทเจรจาของตัวละครแทรกเข้ามาเพียงเล็กน้อย ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำบทละครร้องมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 การศึกษาบทพรรณนาโวหารในนวนิยายพาฝัน (ชมพูนุช ฉัตรนภารัตน์, 2553)

การศึกษาบทพรรณนาโวหารในนวนิยายพาฝัน คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องบทพรรณนาโวหารในนวนิยายพาฝัน

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนวนิยายพาฝัน คือ นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักระหว่างชายหนุ่มและหญิงสาว ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนวนิยายพาฝันมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 3 การศึกษาพัฒนาการคำขวัญประจำจังหวัดในประเทศไทย (ธฤษวรรณ บัวศรีคำ, 2551)

การศึกษาพัฒนาการคำขวัญประจำจังหวัดในประเทศไทย คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องคำขวัญประจำจังหวัดในประเทศไทย

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในคำขวัญประจำจังหวัด คือ ข้อความสั้น ๆ ที่แต่งขึ้นเพื่อเป็นข้อเตือนใจให้เห็นความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือแต่งขึ้นเพื่อบ่งบอกถึงเอกลักษณ์คุณสมบัติความโดดเด่นของสถานที่สำคัญ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำขวัญของแต่ละจังหวัดมาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 4 ศึกษาการใช้ภาษาในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน (บวรลักษณา อินประสิทธิ์, 2553)

ศึกษาการใช้ภาษาในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน คำว่า ศึกษา เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ศึกษา หมายถึง การเล่าเรียน ฝึกฝน การพัฒนาความรู้ในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องภาษาในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน คอลัมน์ คือ งานเขียนที่เป็นบทความประจำของหนังสือพิมพ์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคอลัมน์จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวันมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 5 การวิเคราะห์นิทานสำหรับเด็ก (ศิริวรรณ การเรียน, 2549)

การวิเคราะห์นิทานสำหรับเด็ก คำว่า การวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การวิเคราะห์ หมายถึง การศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูลเพื่อแยกแยะข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในข้อมูลนั้นซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องนิทานสำหรับเด็ก

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนิทานสำหรับเด็ก คือ เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาหรือแต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน ให้เด็กเกิดความเพลิดเพลิน และสอดแทรกคติธรรม ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนิทานสำหรับเด็กมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 6 วิเคราะห์บทปรายหน้าบทหนังตะลุง (สวพร จันทรสกุล, 2554)

วิเคราะห์บทปรายหน้าบทหนังตะลุง คำว่า วิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย วิเคราะห์ หมายถึง การจำแนก แยกแยะ องค์ประกอบของข้อมูลที่นำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาบทปรายหน้าบทหนังตะลุง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นอกจากนั้น พบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในบทปรายหน้าบทหนังตะลุง คือ รูปปรายหน้าบท หรือรูปกาศ หรือรูปหน้าบท เสมือนเป็นตัวแทนนายหนังตะลุง เป็นรูปชายหนุ่ม แต่งกายอย่างโอรสเจ้าเมือง มือหน้าเคลื่อนไหวได้ มือทำเป็นพิเศษ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำบทปรายหน้าบทหนังตะลุง มาเป็นแหล่งข้อมูล

4. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย คำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย หมายถึง คำที่แสดงกลวิธีหลักที่ใช้ในการวิจัย ผู้อ่านจะทราบจากชื่อเรื่องว่า ผู้วิจัยได้ดำเนินการ หรือออกปฏิบัติการ หรือใช้วิธีการวิจัยอย่างไรเป็นสำคัญ ได้แก่คำว่า การพัฒนา การเปรียบเทียบ การศึกษาเปรียบเทียบ การสำรวจ

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 2 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78

เรื่องที่ 1 การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกชื่อสมุนไพรภาคใต้จากหนังสือบุดกับภาษาไทยมาตรฐาน (ณชลกร แสงแก้ว, 2552)

การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกชื่อสมุนไพรภาคใต้จากหนังสือบุดกับภาษาไทยมาตรฐาน คำว่า เปรียบเทียบ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย เปรียบเทียบ หมายถึง วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่างด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบคำเรียกชื่อสมุนไพรภาคใต้จากหนังสือบุดกับภาษาไทยมาตรฐาน

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในหนังสือบุด คือ หนังสือที่ทำด้วยเปลือกข่อยพับเป็นชั้น ๆ เป็นคำเรียกเฉพาะในถิ่นภาคใต้ ใช้บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับสมุนไพร ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำหนังสือบุดมาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5. ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยบ่งบอกสาระสำคัญ หมายถึง การใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกถึงสาระสำคัญของเนื้อหาหรือเรื่องที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 2 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.03 ดังนี้

เรื่องที่ 1 กลวิธีการตั้งชื่ออาหารและอุปลักษณ์ในภาษาไทยและภาษาจีน (จิง ลู, 2553)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการตั้งชื่ออาหารและอุปลักษณ์ในภาษาไทยและภาษาจีน ซึ่งสาระสำคัญในเรื่อง พบกลวิธีการตั้งชื่ออาหารในภาษาไทยและภาษาจีน 2 รูปแบบ ได้แก่ การตั้งชื่ออาหารแบบตรงและการตั้งชื่ออาหารแบบ อุปลักษณ์ การตั้งชื่ออาหารแบบตรงตามการขึ้นต้นในตำแหน่งแรกของชื่ออาหารมีทั้งหมด 23 ชนิด การตั้งชื่ออาหารแบบอุปลักษณ์ในภาษาไทยและภาษาจีน มี 2 รูปแบบ คือ การตั้งชื่ออาหารแบบ อุปลักษณ์สมบูรณ์ และการตั้งชื่ออาหารแบบอุปลักษณ์กึ่งสมบูรณ์

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาจากชื่ออาหารภาษาไทยและภาษาจีน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำชื่ออาหารภาษาไทยและภาษาจีนมาเป็นแหล่งข้อมูลในการวิเคราะห์อุปลักษณ์

เรื่องที่ 2 คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาในภาษาไทย (ณัฐวรา สุขต่าย, 2547)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาในภาษาไทย ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาทั้ง 3 สมัย คือ สมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และสมัยรัตนโกสินทร์ พบคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาสมัยสุโขทัย 14 คำ สมัยอยุธยา 24 คำ และสมัยรัตนโกสินทร์ 76 คำ รวม 114 คำ คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยารวมได้ 82 คำ พบว่าใช้กับคำกริยาได้ 3 ประเภท คือ คำกริยาอกรรม คำกริยาสกรรม คำกริยาอกรรมย่อย เหมือนกันทั้ง 3 สมัยและคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยามีวิวัฒนาการด้านจำนวนคำลักษณนามเพิ่มขึ้นทุกสมัย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาจากคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาในภาษาไทย คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยา คือ คำขยายประเภทหนึ่งที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยาซึ่งมีทั้งคำกริยาอกรรมกริยา และคำกริยาอกรรมย่อย ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยามาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 3 การใช้ภาษาไทยในวารสารประชาสัมพันธ์ "TG Update" ของบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) (ดวงเดือน ศรีวัฒนทรัพย์, 2551)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยในวารสารประชาสัมพันธ์ "TG Update" ของบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ ศึกษาการใช้ภาษาไทย ด้านการใช้คำ ประโยค โวหาร และด้านเนื้อหา ในวารสารประชาสัมพันธ์ “TG Update” ของบริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) พบการใช้คำทับศัพท์มากที่สุด การใช้ประโยค พบว่าใช้ประโยคความซ้อนมากที่สุด การใช้โวหารพบแบบบรรยายโวหารมากที่สุดและเนื้อหาในวารสารพบว่ามีลักษณะเนื้อหา 3 ประเภท คือ พบว่ามีเนื้อหาสาระให้ความรอบรู้มากที่สุด อันดับสอง คือเนื้อหาสารให้ความรู้ และอันดับสาม คือเนื้อหาโน้มน้าวใจ

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในวารสารประชาสัมพันธ์ “TG Update” คือ เครื่องมือที่ใช้ประชาสัมพันธ์ ในการแจ้งข่าวสารไปยังพนักงานการบินไทย ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำวารสารประชาสัมพันธ์ “TG Update” มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 4 การเปลี่ยนแปลงทางภาษาและปัจจัยที่มีผลกระทบต่อภาษาลาวโซ่ง (นิภา ไชยะ, 2553)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาลักษณะการเปลี่ยนแปลงด้านเสียงและความหมาย ปัจจัยที่มีผลทำให้ภาษาลาวโซ่งเปลี่ยนไป และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเปลี่ยนแปลงทางภาษาของชาวลาวโซ่ง ผลการวิจัยลักษณะการเปลี่ยนแปลงด้านเสียงและความหมายพบการเปลี่ยนแปลงด้านเสียง 243 คำ และการเปลี่ยนแปลงด้านความหมาย 18 คำ การเปลี่ยนแปลงตามปัจจัยอายุ พบผู้บอกภาษาลาวโซ่งที่มีอายุ 15-30 ปี พบการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด การเปลี่ยนแปลงตามปัจจัยการศึกษา พบว่าผู้บอกภาษาลาว

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

โซ่งที่มีการศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ขึ้นไป จะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าผู้บอกภาษาลาวโซ่งที่มีการศึกษาจบต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเปลี่ยนแปลงทางภาษาของลาวโซ่ง พบว่าผู้บอกภาษาที่มีอายุน้อยและการศึกษามากมีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทางภาษามากกว่าผู้บอกภาษาที่มีอายุมากกว่าและการศึกษาน้อยกว่า

นอกจากนั้น พบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในภาษาลาวโซ่ง คือ ภาษาที่คนไทยเชื้อสายไทดำเฉพาะบ้านดอนมะเกลือ ตำบลดอนมะเกลือ อำเภออู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำภาษาลาวโซ่งมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 5 การตั้งชื่อภาษาไทยของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น (ประดิษฐ์ จันทร์มั่น, 2550)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการตั้งชื่อภาษาไทยของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ การตั้งชื่อภาษาไทยของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อ ด้านการรับคำจากต่างประเทศมาใช้ในการตั้งชื่อ การสื่อความหมายของชื่อ การใช้ภาพพจน์ และศึกษาวิธีการและแนวคิดในการตั้งชื่อ รวมถึงโครงสร้างของคำ วลี และ ประโยค ของชื่อภาษาไทยของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อพบวิธีการนำคำจากภาษาต่างประเทศมาใช้ตั้งชื่อ 3 วิธี คือ การทับศัพท์ การแปลศัพท์ และการสร้างคำใหม่ โดยใช้วิธีทับศัพท์มากที่สุด ด้านการสื่อความหมายพบการตั้งชื่อโดยสื่อความหมายถึงตัวเอกในเรื่องมากที่สุด ด้านการใช้ภาพพจน์ใช้ประเภทอุปมามากที่สุด ด้านโครงสร้างพบโครงสร้างด้านวลีมากที่สุดในการนำมาตั้งชื่อ โครงสร้างด้านคำส่วนใหญ่ เป็นคำประสม ใช้คำนามตั้งแต่ 1 คำขึ้นไปถึง 4 คำ และใช้คำกริยาในการนำมาตั้งชื่อ ด้านโครงสร้างวลีพบการใช้โครงสร้างนามวลีมากที่สุดในการตั้งชื่อ ส่วนด้านโครงสร้างประโยคพบว่าเป็นประโยคความเดียวที่มีการลำดับคำตามปรกติและมีการลำดับคำแบบพิเศษซึ่งพบว่ามีประโยคที่ใช้กริยาและกรรมตรงขึ้นต้นประโยคและในบางประโยคมีการละประธานในประโยค

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นฉบับแปลเป็นภาษาไทย ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำหนังสือการ์ตูนของญี่ปุ่นฉบับแปลเป็นภาษาไทยมาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 6 ภาพพจน์ที่ปรากฏในหมอลำกลอนซิ่ง (พชรวรรณ พานิคม, 2549)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับภาพพจน์ที่ปรากฏในหมอลำกลอนซิ่ง ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ การใช้ภาพพจน์ในหมอลำกลอนซิ่ง กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา คือ บทกลอนที่ใช้แสดงหมอลำกลอนซิ่ง ของหมอลำราตรี ศรีวิไล ในคู่มือประกอบการเรียนลำซิ่งด้วยตนเอง จำนวนทั้งสิ้น 84 บทกลอน ใช้ทฤษฎีการใช้ภาพพจน์ของ ทัศนีย์ ทานตะวณิช พบการใช้ภาพพจน์ในหมอลำกลอนซิ่ง 11 ชนิด คือ อุปมา อุปลักษณ์ อธิพจน์ นามนัย สมพจน์นัย บุคลาธิษฐาน ปฏิภาคพจน์ เลียนเสียง ปฏิรูปพจน์ อุทาหรณ์ ปฏิปุจฉา

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในหมอลำกลอนซิ่ง คือ การแสดงหมอลำกลอนประเภทหนึ่งที่ได้พัฒนารูปแบบการแสดงให้มีความทันสมัยสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเพลงหมอลำประเภทกลอนซิ่งมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 7 ภาษาที่สะท้อนวัฒนธรรมไทยจากบทประพันธ์ที่นำเสนอทางละครโทรทัศน์ (รัชญา กัลยาณมิตร, 2554)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาที่สะท้อนวัฒนธรรมไทยจากบทประพันธ์ที่นำเสนอทางละคร ศึกษาเนื้อหาจากบทประพันธ์ที่นำเสนอทางละครโทรทัศน์ ด้านวัฒนธรรม ศึกษาเรื่องวัฒนธรรมที่สะท้อนจากคำศัพท์และวัฒนธรรมที่สะท้อนจากสำนวน ผลการศึกษาคำศัพท์ที่สะท้อนวัฒนธรรมไทย จากบทประพันธ์ที่นำเสนอทางโทรทัศน์ พบคำศัพท์ 8 ประเภท โดยคำศัพท์สะท้อนประเพณีไทยพบมากที่สุดและคำศัพท์ที่สะท้อนจิตรกรรมไทยพบน้อยที่สุด ด้านการใช้สำนวนสะท้อนวัฒนธรรมไทยจากบทประพันธ์ที่นำเสนอทางโทรทัศน์ พบ 6 ชนิด โดยพบสำนวนสะท้อนสภาพชีวิตความเป็นอยู่การกระทำ ความประพฤติของคนมากที่สุด ส่วนสำนวนสะท้อนเหตุการณ์ในนิทาน ตำนาน วรรณคดีพบน้อยที่สุด ด้านเนื้อหาที่สะท้อนวัฒนธรรมไทยพบ 5 ด้าน วัฒนธรรมวัตถุ พบมากที่สุด และวัฒนธรรมด้านภาษาและวรรณคดีพบน้อยที่สุด

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในบทประพันธ์ที่นำเสนอทางละครโทรทัศน์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำบทประพันธ์ที่นำเสนอทางละครโทรทัศน์มาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 8 ลักษณะภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเรือหลวงไทย (วิชุตา ทองคำกัลยา, 2552)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเรือหลวงไทย ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ วิเคราะห์ลักษณะภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเรือหลวง ด้านจำนวนพยางค์ ด้านชนิดของคำ ด้านที่มาของภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเรือหลวงและด้านความหมายของชื่อเรือหลวง ด้านจำนวนพยางค์ที่นิยมใช้ตั้งชื่อเรือหลวงไทยมากที่สุด คือ จำนวนพยางค์ 3 พยางค์ ชนิดของคำที่นิยมใช้ตั้งชื่อเรือหลวงไทยมากที่สุด คือ คำประสม ที่มาของภาษาที่นิยมใช้ตั้งชื่อเรือหลวงไทยมากที่สุด คือ ภาษาเดียว ส่วนความหมายที่นิยมใช้ตั้งชื่อเรือหลวงไทยมากที่สุด คือ ความหมายเกี่ยวกับชื่อสถานที่

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในชื่อเรือหลวงไทย คือ ชื่อเรือทะเลทั้งเรือรบและเรือช่วยรบที่มีชื่อปรากฏอยู่ในกองทัพ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำชื่อเรือหลวงไทยมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 9 ลักษณะการใช้ภาษาคาราโอเกะและทัศนคติต่อการใช้ภาษาคาราโอเกะ (ศนิชา อิงพลังยีกุล, 2547)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการใช้ภาษาคาราโอเกะและทัศนคติต่อการใช้ภาษาคาราโอเกะ ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาคาราโอเกะและเปรียบเทียบหลักเกณฑ์การถอดอักษรไทยเป็นตัวอักษรโรมัน แบบถ่ายเสียงของราชบัณฑิตยสถานกับลักษณะการใช้ภาษาคาราโอเกะ ตลอดจนศึกษาทัศนคติต่อการใช้ภาษาคาราโอเกะ ด้านลักษณะการใช้ภาษาคาราโอเกะพบว่า ใช้วิธีถอดอักษรในภาษาคาราโอเกะในลักษณะผสมผสานกันมากที่สุด การเปรียบเทียบหลักเกณฑ์การถอดอักษรไทยเป็นอักษรโรมันแบบถ่ายเสียงของราชบัณฑิตยสถานกับลักษณะการใช้ภาษาคาราโอเกะพบว่า มีลักษณะการถอดอักษรที่เหมือนกันทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะสะกดมากที่สุด ด้านทัศนคติต่อการใช้ภาษาคาราโอเกะพบว่า กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบวิธีการถอดอักษรไทยเป็นอักษรโรมันแบบถ่ายเสียงของราชบัณฑิตยสถาน ส่วนทัศนคติต่อการใช้ภาษาคาราโอเกะของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับเดียวกัน จึงสรุปว่าสถานภาพของบุคคลไม่มีผลต่อทัศนคติในการใช้ภาษาคาราโอเกะ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในภาษาคาราโอเกะ คือ เนื้อเพลงที่ปรากฏบนหน้าจอเพื่อให้ผู้ร้องร้องตามดนตรีได้ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำภาษาคาราโอเกะมาเป็นแหล่งข้อมูล

วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 3 แบบ

การตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้กลวิธีตั้งชื่อ**แบบผสมผสาน 3 แบบ** พบ 71 เรื่อง จาก 128 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.46 ซึ่งมีลักษณะผสมผสาน 3 แบบ แบ่งเป็น 15 ลักษณะ ดังนี้

1. ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็น นามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 21 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 16.40 ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 1 การศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ (เกษม สังข์ภิรมย์, 2554)

การศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาในรหัสการสั่งการ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ของวิทยุสื่อสารตำรวจ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องเรื่องการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ คือ การใช้คำ รูปประโยค กระบวนการสื่อสารและโครงสร้างของภาษาเพื่อให้ทราบความหมายการสื่อสารระหว่างกัน เรื่องนี้ศึกษาด้านลักษณะการใช้คำ ประโยค พบ และด้านการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ ตามแนวทฤษฎีปริวรรต

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาใน รหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ คือ การใช้คำ รูปประโยค กระบวนการสื่อสารและโครงสร้างของภาษาเพื่อให้ทราบความหมายการสื่อสารระหว่างกัน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจมาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 2 การศึกษาอุปลักษณ์ในการ์ตูนผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมินในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พ.ศ. 2549 (ณราวิตญ์ มีดี, 2554)

การศึกษาอุปลักษณ์ในการ์ตูนผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมินในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พ.ศ. 2549 คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องอุปลักษณ์ในการ์ตูนผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมินในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พ.ศ. 2549

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง อุปลักษณ์ในการ์ตูนผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมินในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พ.ศ. 2549 ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ อุปลักษณ์ในการ์ตูน
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมินในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พ.ศ. 2549

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่อง อุปลักษณ์ในการ์ตูน คือ การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง คล้ายกับอุปมาโวหาร แต่จะไม่กล่าวโดยตรงเหมือนอุปมาจะกล่าวเป็นนัยให้เข้าใจเอง เรื่องนี้ศึกษาอุปลักษณ์และมโนทัศน์ของชัย ราชวัตรที่มีต่อนักการเมืองในการ์ตูนผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมินในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พ.ศ. 2549

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พ.ศ. 2549 ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำหนังสือพิมพ์ไทยรัฐที่พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2549 มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 3 การศึกษาพัฒนาการของคำบอกเวลาในภาษาไทย (ณัฐวรรณ ชั่งใจ, 2552)

การศึกษาพัฒนาการของคำบอกเวลาในภาษาไทย คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องพัฒนาการของคำบอกเวลาในภาษาไทย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาพัฒนาการของคำบอกเวลาในภาษาไทย ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ พัฒนาการของคำบอกเวลา
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในภาษาไทย

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำบอกเวลา คือ คำ หรือวลี ที่เป็นคำนามหรือคำวิเศษณ์ที่มีความหมายบ่งชี้เกี่ยวกับระยะของเวลาอย่างชัดเจน โดยศึกษาด้านพัฒนาการและที่มาของคำบอกเวลาในสมัยสุโขทัย จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ ยุคปัจจุบัน

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในคำบอกเวลาในภาษาไทย คือ คำ หรือวลี ที่เป็นคำนามหรือคำวิเศษณ์ที่มีความหมายบ่งชี้เกี่ยวกับระยะของเวลาอย่างชัดเจน เขียนด้วยตัวอักษรไทยโดยปรากฏในเอกสารร้อยแก้วและร้อยกรองในงานเขียนประเภทสารคดีซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำบอกเวลาในภาษาไทยมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 4 การวิเคราะห์อรรถลักษณ์ของคำที่มีความหมายเกี่ยวกับมนุษย์จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (นันทวรรณ พงศ์สุพัฒน์, 2553)

การวิเคราะห์อรรถลักษณ์ของคำที่มีความหมายเกี่ยวกับมนุษย์จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 คำว่า การวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การวิเคราะห์ หมายถึง การศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูลเพื่อแยกแยะข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในข้อมูลนั้น ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่วิเคราะห์เรื่อง อรรถลักษณ์ของคำที่มีความหมายเกี่ยวกับมนุษย์จากพจนานุกรม

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง การวิเคราะห์อรรถลักษณ์ของคำที่มีความหมายเกี่ยวกับมนุษย์จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ อรรถลักษณ์ของคำที่มีความหมายเกี่ยวกับมนุษย์
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องอรรถลักษณ์ของคำ คือ ความหมายย่อยที่ประกอบขึ้นของคำ ๆ หนึ่ง คือ ความหมายย่อยของคำที่มีความหมายเกี่ยวกับมนุษย์ โดยศึกษาจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 5 ศึกษาคำศัพท์เฉพาะกลุ่มของสังคมเพศที่สามในนวนิยายไทย (บงกชกร ทองสุก, 2553)

ศึกษาคำศัพท์เฉพาะกลุ่มของสังคมเพศที่สามในนวนิยายไทย คำว่า ศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อ โดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ศึกษา หมายถึง การเล่าเรียน ฝึกฝน การพัฒนาความรู้ในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องคำศัพท์เฉพาะกลุ่มของสังคมเพศที่สาม

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง ศึกษาคำศัพท์เฉพาะกลุ่มของสังคมเพศที่สามในนวนิยายไทย ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ คำศัพท์เฉพาะกลุ่ม
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ของสังคมเพศที่สามในนวนิยายไทย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำศัพท์เฉพาะกลุ่มของเพศที่สาม คือ คำพูดหรือคำสนทนาที่กลุ่มเพศที่สามใช้สนทนาระหว่างเพศที่สามด้วยกัน และระหว่างเพศที่สามกับบุคคลอื่น โดยศึกษาด้านการสร้างคำ ความหมายและที่มาของคำศัพท์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนวนิยายไทยสะท้อนสังคมเพศที่สาม คือ นวนิยายที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนวนิยายสะท้อนสังคมเพศที่สามมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 6 วิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในเพลงลูกทุ่ง (พิษณุพงษ์ ญาณศิริ, 2549)

วิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในเพลงลูกทุ่ง คำว่า วิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย วิเคราะห์ หมายถึง การจำแนก แยกแยะ องค์ประกอบของข้อมูลที่นำมาศึกษาซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่วิเคราะห์เรื่องการใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในเพลงลูกทุ่ง

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง วิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในเพลงลูกทุ่ง ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้คำยืมภาษาต่างประเทศ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในเพลงลูกทุ่ง

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำยืม คือ กลไกและกระบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในภาษา โดยการนำภาษาหนึ่งมาใช้ในอีกภาษาหนึ่ง ศึกษา การเลือกใช้คำยืมและและบริบททางภาษา ของคำยืมภาษาต่างประเทศในเพลงลูกทุ่ง เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเพลงลูกทุ่ง คือ บทเพลงที่มีท่วงทำนอง ลีลาเป็นแบบพื้นบ้าน คำร้องใช้ภาษาและสำนวนโวหารง่าย ๆ มีเนื้อหาสะท้อนชีวิต สังคมชนบทและวัฒนธรรม ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเพลงลูกทุ่งมาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 7 วิเคราะห์การใช้ภาษาในข่าวกีฬาจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (พเยาว์ เขตกลาง, 2549)

วิเคราะห์การใช้ภาษาในข่าวกีฬาจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คำว่า วิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย วิเคราะห์ หมายถึง การจำแนก แยกแยะ องค์ประกอบของข้อมูลที่นำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่วิเคราะห์เรื่องการใช้ภาษาในข่าวกีฬาจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง วิเคราะห์การใช้ภาษาในข่าวกีฬาจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาในข่าวกีฬา
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำบ่งบอกลักษณะกิริยาอาการ คือ คำที่มุ่งสื่อความหมายให้ผู้อ่านผู้ฟังมองเห็นลักษณะอาการ ศึกษาลักษณะการใช้ภาษา คำบ่งบอกลักษณะกิริยาอาการ จำแนกคำบ่งบอกลักษณะกิริยาอาการ การให้ความหมายของคำบ่งบอกลักษณะกิริยาอาการ และความนิยมในการเลือกใช้คำ บ่งบอกลักษณะกิริยาอาการในข่าวกีฬาจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำหนังสือพิมพ์ไทยรัฐมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 8 การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลีและความหมายในศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์ (พัชรีรัตน์ สินสำราญจิต, 2550)

การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลีและความหมายในศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์ คำว่า การวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การวิเคราะห์ หมายถึง การ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูลเพื่อแยกแยะข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในข้อมูลนั้นซึ่ง เรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่วิเคราะห์เรื่องโครงสร้างนามวลีและความหมายในศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลีและความหมายในศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ โครงสร้างนามวลีและความหมายในศัพท์บัญญัติ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ทางเศรษฐศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่อง ศัพท์บัญญัติ คือ การสร้างคำขึ้นใหม่โดยสร้างจากคำภาษาต่างประเทศที่ยืมมาใช้ และเพื่อให้สื่อความหมายครอบคลุมหรือใกล้เคียง โดยศึกษาโครงสร้างนามวลีและความหมายในศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 9 ศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ (พิมพ์พรรณ รัชนีกร, 2553)

ศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ คำว่า ศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ศึกษา หมายถึง การเล่าเรียน ฝึกฝน การพัฒนาความรู้ในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง ศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์

ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลีลาการใช้ภาษา คือ การใช้ภาษาในการเขียนบทความด้าน คำ สำนวน โวหาร ระดับภาษา และกลวิธีการนำเสนอของบทความ ด้านการตั้งชื่อ การเขียนความนำ การเขียนเนื้อเรื่อง และการเขียนสรุปของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ คือ สิ่งพิมพ์ที่เสนอข่าว และบทความคอลัมน์ต่าง ๆ ออกตามระยะเวลาที่กำหนดติดต่อกัน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 10 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาโลกทัศน์และบุคลิกภาพของผู้ประพันธ์ในวรรณกรรมนิราศสุนทรภู่ (พรรำไพ แจ่มจำรัส, 2554)

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาโลกทัศน์และบุคลิกภาพของผู้ประพันธ์ในวรรณกรรมนิราศสุนทรภู่ คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาโลกทัศน์และบุคลิกภาพของผู้ประพันธ์ในวรรณกรรมนิราศสุนทรภู่

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาโลกทัศน์และบุคลิกภาพของผู้ประพันธ์ในวรรณกรรมนิราศสุนทรภู่ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาโลกทัศน์และบุคลิกภาพของผู้ประพันธ์

ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในวรรณกรรมนิราศสุนทรภู่

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องการใช้ภาษา โลกทัศน์และบุคลิกภาพ ซึ่งโลกทัศน์ คือ ความคิด แนวคิด ทรรศนะ หรือความเห็น โดยศึกษาในวรรณกรรมนิราศของสุนทรภู่

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในวรรณกรรมนิราศสุนทรภู่ คือ หนังสือหรือบทประพันธ์ที่พรรณนาถึงการจากถิ่นที่อยู่ไปในที่ต่าง ๆ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำวรรณกรรมนิราศสุนทรภู่มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 11 การศึกษาคำสแลงในนิตยสาร Oops (มนัญญา สุดสวาท, 2550)

การศึกษาคำสแลงในนิตยสาร Oops คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องคำสแลงในนิตยสาร Oops

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาคำสแลงในนิตยสาร Oops ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ คำสแลง
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในนิตยสาร Oops

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำสแลง คือ คำที่นิยมใช้ติดต่อสื่อสารกันเฉพาะกลุ่ม เพื่อแสดงความเป็นกลุ่มเดียวกัน เป็นภาษาที่เกิดขึ้นมาชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้วก็หายหรือเปลี่ยนไป ศึกษาด้านวิธีการสร้างคำสแลง ที่มาของคำสแลง ลักษณะการสื่อความหมายของคำสแลงในนิตยสาร Oops

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนิตยสาร Oops คือ สื่อสิ่งพิมพ์ที่มีเนื้อหาที่ให้ความรู้และความบันเทิง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนิตยสาร Oops มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 12 การศึกษาคำอุทานในภาษาไทยที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิง (รุ่งทิวา ฉัททันต์รัศมี, 2554)

การศึกษาคำอุทานในภาษาไทยที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิง คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษาซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องคำอุทานในภาษาไทยที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิง

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาคำอุทานในภาษาไทยที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิง ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ คำอุทานในภาษาไทย
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิง

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำอุทาน คือ คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เพื่อสื่อสภาวะทางอารมณ์ ความรู้สึก หรือ สื่อทัศนคติ ท่าทีของผู้ส่งสาร ศึกษาด้านความหมาย และหน้าที่ในนิตยสารบันเทิง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนิตยสารบันเทิง คือ สื่อสิ่งพิมพ์ที่มีเนื้อหาเฉพาะด้านโดยเน้นเกี่ยวกับวงการบันเทิง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนิตยสารบันเทิง มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 13 การศึกษากลวิธีแสดงความสุภาพในการขอร้องของกำลังพลกองทัพไทย (ร้อยเอกหญิงธนิดา พรหมประสิทธิ์, 2554)

การศึกษากลวิธีแสดงความสุภาพในการขอร้องของกำลังพลกองทัพไทย คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษาซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องกลวิธีแสดงความสุภาพในการขอร้องของกำลังพลกองทัพไทย

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษากลวิธีแสดงความสุภาพในการขอร้องของกำลังพลกองทัพไทย ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ กลวิธีแสดงความสุภาพ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในการขอร้องของกำลังพลกองทัพไทย

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องกลวิธีแสดงความสุภาพ คือ การกระทำที่แสดงออกโดยการพูด หรือไม่ใช่การพูดเพื่อรักษาหน้าผู้ฟัง โดยศึกษากลวิธีแสดงความสุภาพในการขอร้องของกำลังพลกองทัพไทย

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในกำลังพลกองทัพไทย คือ กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนายทหารสัญญาบัตรชายระดับชั้นยศร้อยตรี-ร้อยเอก ซึ่งสังกัดในกองทัพบก กองทัพเรือ กองทัพอากาศ รวมทั้งกองบัญชาการกองทัพไทย ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำกำลังพลกองทัพไทยมาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 14 ศึกษาการสร้างคำศัพท์การสื่อสารโทรคมนาคมและการใช้คำศัพท์ด้านการสื่อสารโทรคมนาคม (เรืองลอง เอียกุล, 2549)

ศึกษาการสร้างคำศัพท์การสื่อสารโทรคมนาคมและการใช้คำศัพท์ด้านการสื่อสารโทรคมนาคม คำว่า ศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ศึกษา หมายถึง การเล่าเรียน ฝึกฝน การพัฒนาความรู้ในเรื่องที่ศึกษาซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการสร้างคำศัพท์และการใช้คำศัพท์ด้านการสื่อสารโทรคมนาคม

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง ศึกษาการสร้างคำศัพท์การสื่อสารโทรคมนาคมและการใช้คำศัพท์ด้านการสื่อสารโทรคมนาคมใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การสร้างคำศัพท์และการใช้คำศัพท์
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ด้านการสื่อสารโทรคมนาคม

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำศัพท์เฉพาะวงการ คือ คำศัพท์ด้านการสื่อสารโทรคมนาคม ซึ่งนำมาจากภาษาอังกฤษและมีการสร้างรูปศัพท์ขึ้นใช้ในภาษาไทย โดยศึกษาการสร้างคำศัพท์ด้านการสื่อสารโทรคมนาคม และศึกษาการเลือกใช้คำศัพท์ด้านการสื่อสารโทรคมนาคม

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในคำศัพท์ด้านการสื่อสารโทรคมนาคม คือ คำศัพท์เฉพาะวงการที่ใช้ในการสื่อสารโทรคมนาคม ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำศัพท์ที่ใช้ด้านการสื่อสารโทรคมนาคมมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 15 ศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในใบเซียมซี (ลักษณีวไล ภูษาวิโศธน์, 2551)

ศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในใบเซียมซี คำว่า ศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ศึกษา หมายถึง การเล่าเรียน ฝึกฝน การพัฒนาความรู้ในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาและเนื้อหาในใบเซียมซี

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง ศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในใบเซียมซี ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาและเนื้อหา
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในใบเซียมซี

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องการใช้ภาษาและเนื้อหาในใบเซียมซี คือ การนำภาษาไทยมาสื่อความหมาย ความคิด อารมณ์ความรู้สึกในรูปแบบของคำ สำนวน โวหารภาพพจน์ และสาระสำคัญที่ผู้แต่งกล่าวถึงเป็นเรื่องราวที่ปรากฏในแผ่นกระดาษที่มีข้อความบอกโชคชะตาบนแผ่นกระดาษ โดยศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในด้านการใช้คำ สำนวน โวหาร ฉันทลักษณ์ และเนื้อหาในใบเซียมซี

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในใบเซียมซี คือ แผ่นกระดาษที่มีข้อความบอกโชคชะตา ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำใบเซียมซีมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 16 การวิเคราะห์ภาษาในเพลงไทยสากลที่สะท้อนวัฒนธรรมไทย (วริศรา โกรทินธาคม, 2552)

การวิเคราะห์ภาษาในเพลงไทยสากลที่สะท้อนวัฒนธรรมไทย คำว่า การวิเคราะห์ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การวิเคราะห์ หมายถึง การศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูลเพื่อแยกแยะข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในข้อมูลนั้น ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องภาษาในเพลงไทยสากลที่สะท้อนวัฒนธรรมไทย

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง การวิเคราะห์ภาษาในเพลงไทยสากลที่สะท้อนวัฒนธรรมไทย ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ภาษาที่สะท้อนวัฒนธรรมไทย
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในเพลงไทยสากล

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องภาษาสะท้อนวัฒนธรรม คือ ความหมายของคำที่ปรากฏในบริบทต่าง ๆ ในเนื้อเพลง โดยศึกษาคำและโครงสร้างของคำที่สะท้อนวัฒนธรรมไทย ตามความหมายในปริบทที่ปรากฏในเพลงไทยสากล และวิเคราะห์ประเภทของสำนวนที่สะท้อนวัฒนธรรมไทยในเพลงไทยสากล

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเพลงไทยสากล คือ บทเพลงที่ใช้ภาษาไพเราะ งดงาม มีวรรณศิลป์ ใช้ดนตรีสากลประกอบกับทำนองไทยเดิม ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเพลงไทยสากลมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 17 การวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทบรรณาธิการของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ (ศศนันท์ ยิ่งสุข, 2550)

การวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทบรรณาธิการของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ คำว่า การวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การวิเคราะห์ หมายถึง การศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูลเพื่อแยกแยะข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในข้อมูลนั้น ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาในบทบรรณาธิการของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทบรรณาธิการของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาในบทบรรณาธิการ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในบทบรรณาธิการของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องการใช้ภาษาในบทบรรณาธิการ คือ การใช้คำ สำนวน และโครงสร้างในบทบรรณาธิการ ซึ่งเป็นคอลัมน์ที่ใช้ชื่อบรรณาธิการบริหาร เป็นผู้เขียน ปรากฏในหน้าที่ 4 ของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในบทบรรณาธิการของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ คือ คอลัมน์ที่ใช้ชื่อ บรรณาธิการบริหาร เป็นผู้เขียน ปรากฏในหน้าที่ 4 ของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยใช้บทบรรณาธิการมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 18 การศึกษาการสร้างศัพท์ที่ใช้ในหน้าบันเทิงจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย (ศิริวรรณ ศรีประเสริฐ, 2551)

การศึกษาการสร้างศัพท์ที่ใช้ในหน้าบันเทิงจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย คำว่าการศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการสร้างศัพท์ที่ใช้ในหน้าบันเทิงจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาการสร้างศัพท์ที่ใช้ในหน้าบันเทิงจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การสร้างศัพท์ที่ใช้ในหน้าบันเทิง
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ จากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำศัพท์เฉพาะวงการ คือ คำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์หน้าบันเทิง โดยศึกษาลักษณะการสร้างคำศัพท์ และความหมายของคำศัพท์ในหน้าบันเทิงจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย คือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์และหนังสือพิมพ์มติชนซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 19 การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำเรียกชื่อธรรมชาติในมหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์จุลพนและกัณฑ์มหาพน (สุนีรัตน์ วงศ์พานิช, 2552)

การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำเรียกชื่อธรรมชาติในมหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์จุลพนและกัณฑ์มหาพน คำว่า การศึกษาเชิงวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษาเชิงวิเคราะห์ หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการหาคำตอบ โดยศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูล ด้วยวิธีการพิจารณา ตรึกตรอง โดยการจัดกลุ่มและแยกแยะข้อมูลตามสิ่งที่พบโดยอาศัยหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องคำเรียกชื่อธรรมชาติในมหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์จุลพนและกัณฑ์มหาพน

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำเรียกชื่อธรรมชาติในมหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์จุลพนและกัณฑ์มหาพน ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ คำเรียกชื่อธรรมชาติ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในมหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์จุลพนและกัณฑ์มหาพน

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำเรียกชื่อธรรมชาติ คือ คำสามานยามที่ใช้เรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ ที่มนุษย์ไม่ได้สร้างขึ้น โดยศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกชื่อธรรมชาติกับปัจจุบัน และวิเคราะห์คำเรียกชื่อธรรมชาติที่ปรากฏในมหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์จุลพนและกัณฑ์มหาพน

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในมหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์จุลพนและกัณฑ์มหาพน คือ เรื่องราวของโพธิสัตว์ที่เสวยพระชาติเป็นพระเวสสันดรซึ่งเป็นชาติสุดท้าย กัณฑ์จุลพน คือ มหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์ที่ 6 ของสมเด็จ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พระมหาสมณเจ้ากรมพระปรมานุชิตชิโนรส กัณฑ์มหาพน คือ มหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์ที่ 7 ของพระเทพโมลี (กลิ่น) ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเรื่องมหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์จุลพนและกัณฑ์มหาพน มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 20 การศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในเพลงปลุกใจ (อัจฉราพร ใครบุตร, 2549)

การศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในเพลงปลุกใจ คำว่า การศึกษาเชิงวิเคราะห์ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษาเชิงวิเคราะห์ หรือ การศึกษาวิเคราะห์ หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการหาคำตอบ โดยศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูล ด้วยวิธีการพิจารณา ตรึกตรอง โดยการจัดกลุ่มและแยกแยะข้อมูลตามสิ่งที่พบโดยอาศัยหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาในเพลงปลุกใจ

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในเพลงปลุกใจ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษา
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในเพลงปลุกใจ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องการใช้ภาษาในเพลงปลุกใจ คือ การเลือกใช้ถ้อยคำและโวหารภาพพจน์ในการประพันธ์ในเพลงที่ปลุกเร้าให้เกิดความกล้าหาญ หรือเกิดความกระตือรือร้น เพื่อมุ่งปลุกจิตสำนึกของคนไทย ศึกษาการใช้ภาษาในเพลงปลุกใจด้านลักษณะเนื้อหา รูปแบบและประเภทของการประพันธ์คำร้อง การใช้คำและการใช้โวหารในเพลงปลุกใจ

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเพลงปลุกใจ คือ สำเนียงขับร้อง และทำนองดนตรี ที่ปลุกเร้าให้เกิดความกล้าหาญ หรือเกิดความกระตือรือร้น ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเพลงปลุกใจมาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 21 การศึกษาการใช้ภาษาบริภาษของนักการเมืองไทย (อรรถวิทย์ รอดเจริญ, 2552)

การศึกษาการใช้ภาษาบริภาษของนักการเมืองไทย คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อ โดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาบริภาษของนักการเมืองไทย

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาบริภาษของนักการเมืองไทย ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาบริภาษ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ของนักการเมืองไทย

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องภาษาบริภาษ คือ การที่ผู้บริภาษใช้ถ้อยคำเพื่อสื่อเจตนาติเตียน กล่าวโทษ ด่าว่าการกระทำหรือพฤติกรรมในอดีตของผู้ถูกบริภาษให้ได้รับความอับอาย เจ็บใจ หรือ เสื่อมเสียชื่อเสียง ศึกษาการใช้ภาษาบริภาษของนักการเมืองไทย ด้านโครงสร้างการบริภาษ ชนิดและหน้าที่ของภาษาบริภาษของนักการเมืองไทย

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในภาษาบริภาษของนักการเมืองไทย คือ การที่ผู้บริภาษใช้ถ้อยคำเพื่อสื่อเจตนาติเตียน กล่าวโทษ ด่าว่าการกระทำหรือพฤติกรรมในอดีตของผู้ถูกบริภาษให้ได้รับความอับอาย เจ็บใจ หรือ เสื่อมเสียชื่อเสียง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำภาษาบริภาษ มาเป็นแหล่งข้อมูล

2. ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง โดยระบุชื่อบุคคลสำคัญที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยอาจเป็นชื่อเจ้าของผลงานวรรณกรรม นามแฝง นามปากกา หรืออาจเป็นชื่อบุคคลที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.25 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การใช้ภาษาเพื่อสื่อจินตภาพในนวนิยายของศรีบูรพา (กาญจนา ต้นโพธิ์, 2549)

เรื่อง การใช้ภาษาเพื่อสื่อจินตภาพในนวนิยายของศรีบูรพา ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาเพื่อสื่อจินตภาพ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในนวนิยายของศรีบูรพา

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องภาษาสื่อจินตภาพ คือ กระบวนการใช้ภาษาในลักษณะเชิงเปรียบเทียบ เป็นการใช้ถ้อยคำเพื่อแทนความคิด แทนอารมณ์ แทนประสบการณ์ด้านความรู้สึก เรื่องการใช้ภาษาเพื่อสื่อจินตภาพในนวนิยายของศรีบูรพา ศึกษาด้านคำ ประโยค ภาพพจน์ รูปแบบ และท่วงทำนองการเขียน

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง การใช้ภาษาเพื่อสื่อจินตภาพในนวนิยายของศรีบูรพา คำว่า ศรีบูรพา เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้นวนิยายของศรีบูรพา คือ นามปากกาของกุหลาบ สายประดิษฐ์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนวนิยาย คือ งานเขียนบันเทิงคดีขนาดยาวอาจเป็นเรื่องสมมติขึ้นหรือแต่งจากเค้าความจริง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนวนิยายมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 ลีลาภาษาในงานเขียนของวาณิช จรุงกิจอนันต์ (ชไมพร ฉายเหมือนวงศ์, 2549)

เรื่อง ลีลาภาษาในงานเขียนของวาณิช จรุงกิจอนันต์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลีลาภาษาของวาณิช จรุงกิจอนันต์
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในงานเขียน

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลีลาภาษาเฉพาะบุคคล คือ วิธีการใช้ภาษาเพื่อแสดงออกในการประพันธ์ที่เป็นลักษณะเฉพาะตัว เรื่องนี้ศึกษาการใช้คำ การใช้คำให้เกิดภาพ ประโยค และท่วงทำนองการแต่งในงานเขียนของวาณิช จรุงกิจอนันต์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่องและกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง ลีลาภาษาในงานเขียนของวาณิช จรุงกิจอนันต์ คำว่า วาณิช จรุงกิจอนันต์ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยศึกษางานเขียนของวาณิช จรุงกิจอนันต์ คือ นักเขียนไทยคนที่ 6 ที่ได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียนจากผลงานรวมเรื่องสั้น ซอยเดียวกัน

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในงานเขียนของวาณิช จรุงกิจอนันต์ คือ งานเขียนของวาณิช จรุงกิจอนันต์ ได้แก่ เรื่องสั้น นวนิยาย สารคดี บทความในคอลัมน์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำงานเขียนของ วาณิช จรุงกิจอนันต์ มาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 3 ลีลาภาษาในนวนิยายของกิ่งฉัตร (ดนยวรรณ แจ่มนิยม, 2550)

เรื่อง ลีลาภาษาในนวนิยายของกิ่งฉัตร ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลีลาภาษาของกิ่งฉัตร
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในนวนิยาย

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลีลาภาษาเฉพาะบุคคล คือ ท่วงทำนอง เช่นลีลาการพูด ลีลาการเขียน การเลือกสรรฉันท์หรือแบบประพันธ์ให้เหมาะแก่ข้อความของเรื่อง โดยศึกษาในนวนิยายของกิ่งฉัตร ด้านการใช้คำ การใช้โวหาร

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่องและกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง ลีลาภาษาในนวนิยายของกิ่งฉัตร คำว่า กิ่งฉัตร เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง กิ่งฉัตร คือ นามปากกาของปาริฉัตร ศาลิคุปต ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้นวนิยายของกิ่งฉัตรมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนวนิยายของกิ่งฉัตร คือ ผลงานเขียนนวนิยายของกิ่งฉัตร หรือ ปาริฉัตร ศาลิคุปต ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนวนิยายของกิ่งฉัตรมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 4 ลีลาภาษาในนวนิยายของ ว. วินิจฉัยกุล (ปัณณวรรณ วาจางาม, 2548)

เรื่อง ลีลาภาษาในนวนิยายของ ว. วินิจฉัยกุล ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลีลาภาษาของ ว. วินิจฉัยกุล
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในนวนิยาย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลีลาภาษาเฉพาะบุคคล ได้แก่ การใช้คำ สำนวน โวหาร ประโยค การบรรยายและพรรณนาความ ในนวนิยายของ ว. วินิจฉัยกุล

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง ลีลาภาษาในนวนิยายของ ว. วินิจฉัยกุล คำว่า ว. วินิจฉัยกุล เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ว. วินิจฉัยกุล คือ นามปากกา คุณหญิงวินิตา ดิถียนต์ ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้นวนิยายของ ว. วินิจฉัยกุลมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนวนิยายของ ว. วินิจฉัยกุล คือผลงานเขียนนวนิยายของ ว.วินิจฉัยกุลหรือคุณหญิงวินิตา ดิถียนต์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนวนิยายของ ว. วินิจฉัยกุลมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 5 วัจนลีลาในงานเขียนของปราบดา หยุ่น (พรพรรณ กลั่นแก้ว, 2548)

เรื่อง วัจนลีลาในงานเขียนของปราบดา หยุ่น ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ วัจนลีลาของปราบดา หยุ่น
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในงานเขียน

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องวัจนลีลาเฉพาะบุคคล คือ รูปแบบการใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่ง ด้านการใช้คำ ประโยค สำนวน และภาพพจน์ ในงานเขียนของปราบดา หยุ่น

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง วัจนลีลาในงานเขียนของปราบดา หยุ่น คำว่า ปราบดา หยุ่น เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ปราบดา หยุ่น คือ เป็นนักเขียนที่ได้รับรางวัลซีไรต์จากเรื่องความน่าจะเป็น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เมื่อพ.ศ. 2545เป็นนักเขียนที่เปลี่ยนแปลงการใช้ภาษารูปแบบเดิมมาสู่การใช้ภาษารูปแบบใหม่ มีส่วนทำให้งานเขียนได้รับความสนใจและได้รับความนิยม ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้งานเขียนของปราบดาหยุ่นมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในงานเขียนของปราบดา หยุ่น คือ ผลงานเขียน เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น บทความ และบทความแสดงความคิดเห็นของปราบดา หยุ่น ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำงานเขียนของปราบดา หยุ่นมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 6 ลีลาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศ ในเนชั่นสุดสัปดาห์ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2548 (เรณู รอดทัพ, 2550)

เรื่อง ลีลาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศ ในเนชั่นสุดสัปดาห์ ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2548 ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลีลาการใช้ภาษาไทยของพัชรศรี เบญจมาศ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในงานเขียน

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลีลาการใช้ภาษาเฉพาะบุคคล คือ ด้านการใช้คำ ประโยค สำนวน โวหาร ภาพพจน์ ในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศ

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่องและกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง ลีลาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศ ในเนชั่นสุดสัปดาห์ ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2548 คำว่า พัชรศรี เบญจมาศ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง พัชรศรี เบญจมาศ คือ ผู้ประกาศข่าวที่มีชื่อเสียงและนักเขียน ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้งานเขียนของ พัชรศรี เบญจมาศมาศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศ คือ เจ้าของผลงานเขียนที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 7 ลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายของ นางชมัยภร แสงกระจ่าง (อรทิพย์ อังศุธรรังสี, 2550)

เรื่อง ลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายของ นางชมัยภร แสงกระจ่าง ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลีลาการใช้ภาษาของ นางชมัยภร แสงกระจ่าง
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในนวนิยาย

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลีลาการใช้ภาษาเฉพาะบุคคลคือ การใช้ท่วงทำนองการขียน ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของนางชมัยภร แสงกระจ่าง จากการเลือกใช้คำ ประโยค สำนวนและโวหาร

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่องและกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง ลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายของนางชมัยภร แสงกระจ่าง คำว่านางชมัยภร แสงกระจ่าง เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง นางชมัยภร แสงกระจ่าง คือ นักเขียนที่ได้รับรางวัลมากมาย เช่น เรื่องบ้านนี้มีรัก (วรรณกรรมเยาวชน) (รางวัลชมเชย ประเภทบันเทิงคดีสำหรับเด็กก่อนวัยรุ่น จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ) และเป็นเจ้าของผลงานที่ผู้วิจัยนำนวนิยายมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้นวนิยายของนางชมัยภร แสงกระจ่างมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนวนิยายของ นางชมัยภร แสงกระจ่าง คือ งานเขียนบันเทิงคดี ที่อาจแต่งขึ้นจากจินตนาการหรือแต่งจากเค้าความจริง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนวนิยายของ นางชมัยภร แสงกระจ่างมาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 8 ลีลาภาษาในเพลงลูกทุ่งของ สลา คุณวุฒิ (อลิสา เลี้ยงรื่นรมย์, 2549)

เรื่อง ลีลาภาษาในเพลงลูกทุ่งของ สลา คุณวุฒิ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลีลาภาษาของ สลา คุณวุฒิ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในเพลงลูกทุ่ง

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลีลาภาษาเฉพาะบุคคล คือ ลักษณะการใช้ภาษาในงานเขียน อันเป็นลักษณะเฉพาะของนักเขียนทั้งด้านการใช้คำ ประโยค และสำนวนโวหาร รวมทั้งเนื้อหาในเพลงลูกทุ่งของ สลา คุณวุฒิ

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง ลีลาภาษาในเพลงลูกทุ่งของ สลา คุณวุฒิ คำว่า สลา คุณวุฒิ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง สลา คุณวุฒิ คือ ผู้ประพันธ์เพลงลูกทุ่ง เป็นนักร้องนักดนตรีและเป็นโปรดิวเซอร์ ของค่าย แกรมมี่โกลด์ ในเครือ จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยนำเพลงลูกทุ่งของ สลา คุณวุฒิ มาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเพลงลูกทุ่งของ สลา คุณวุฒิ คือ บทเพลงที่ สลา คุณวุฒิ เป็นผู้ประพันธ์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเพลงลูกทุ่งของ สลา คุณวุฒิมาเป็นแหล่งข้อมูล

3. ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็น นามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยระบุชื่อสถานที่ ที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยเป็นชื่อสถานที่ที่ผู้ศึกษาลงพื้นที่ หรือเป็นชื่อสถานที่ที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78

เรื่องที่ 1 ลักษณะการใช้ภาษาและเนื้อหาในเพลงกล่อมเด็ก จังหวัดพัทลุง (นิตยา ชูดำ, 2550)

เรื่อง ลักษณะการใช้ภาษาและเนื้อหาในเพลงกล่อมเด็ก จังหวัดพัทลุง ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลักษณะการใช้ภาษาและเนื้อหา
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในเพลงกล่อมเด็ก จังหวัดพัทลุง

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่อง ลักษณะการใช้ภาษาในเพลงกล่อมเด็ก คือ ลักษณะในการเขียนโดยการเลือกสรรคำมาเรียบเรียงเป็นบทเพลงที่มีความดึงดูดผ่านภาษา ให้เด็กเข้าใจรวมถึงผู้ที่ได้รับฟังเพลงต่าง ๆ เช่น เพลงร้องเรือ เพลงชาน้อง หรือเพลงช้าน้องของชาวปักษ์ใต้ เรื่องนี้ศึกษาความหมายของถ้อยคำ การเล่นคำ การใช้สำนวนโวหารภาพพจน์ เนื้อหา ค่านิยม วัฒนธรรม ในเพลงกล่อมเด็ก จังหวัดพัทลุง

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง ลักษณะการใช้ภาษาและเนื้อหาในเพลงกล่อมเด็ก จังหวัดพัทลุง คำว่า จังหวัดพัทลุง เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ จังหวัดพัทลุง คือ จังหวัดหนึ่งในภาคใต้ที่มีเพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้เพลงกล่อมเด็ก จังหวัดพัทลุงมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเพลงกล่อมเด็ก จังหวัดพัทลุง คือ เพลงร้องเรือ เพลงชาน้องหรือเพลงช้าน้องของจังหวัดพัทลุง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเพลงกล่อมเด็ก จังหวัดพัทลุง มาเป็นแหล่งข้อมูล

4. ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยบ่งบอกสาระสำคัญ หมายถึง การใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกถึงสาระสำคัญของเนื้อหาหรือเรื่องที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การใช้ภาษาและกลวิธีการสร้างภาษาโฆษณาของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ (ปรีชา ธนะวิบูลย์, **2553)**

เรื่อง การใช้ภาษาและกลวิธีการสร้างภาษาโฆษณาของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาและกลวิธีการสร้างภาษาโฆษณา
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องการใช้ภาษาและกลวิธีการสร้างภาษาโฆษณา คือ วิธีการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย คุณสมบัติ และรายละเอียดของโฆษณานั้น ๆ และรูปแบบหรือวิธีการที่ใช้เพื่อสร้างข้อความโฆษณาซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะในภาษาโฆษณาของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ เรื่องนี้ศึกษาด้านคำ ประโยค สำนวน โวหาร ภาพพจน์และกลวิธีการสร้างภาษาโฆษณา

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การใช้ภาษาและกลวิธีการสร้างภาษาโฆษณาของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ พบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาด้านคำ ประโยค สำนวน โวหาร ภาพพจน์และกลวิธีการสร้างภาษาโฆษณา ด้านการใช้คำ พบคำต่างประเทศมากที่สุด ด้านการใช้ประโยคพบประโยคแจ้งให้ทราบมากที่สุด ด้านการใช้สำนวนพบการใช้สำนวนเก่ามากกว่าสำนวนใหม่ ด้านการใช้โวหารพบบรรยายโวหารมากที่สุด ด้านการใช้ภาพพจน์พบปฏิปุจฉามากที่สุด และด้านกลวิธีการสร้างภาษาโฆษณาพบแบบสัญญาหรือเสนอผลประโยชน์มากที่สุด

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในภาษาโฆษณาของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ คือ วิธีการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในกานำเสนอหรือแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้า บริการหรืออื่น ๆ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำภาษาโฆษณามาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 ความเข้าใจคำผวนของเด็กไทยตามแนววัจนกรรม (วิฒนาย ดีสุวรรณ, 2550)

เรื่อง ความเข้าใจคำผวนของเด็กไทยตามแนววัจนกรรม ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ความเข้าใจคำผวนของเด็กไทย
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ตามแนววัจนกรรม

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำผวน คือ คำที่มีการสับเสียงพยัญชนะหรือสระ แล้วเกิดความหมายใหม่จะเป็นคำต้องห้ามหรือไม่ก็ได้ เรื่องนี้ศึกษาความเข้าใจคำผวนของเด็กไทยตามแนววัจนกรรม ด้านโครงสร้างพยางค์ของคำผวน ความสามารถในการเข้าใจคำผวน ชนิดของโครงสร้างคำผวนที่เด็กไทยเข้าใจได้ดีที่สุด

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง ความเข้าใจคำผวนของเด็กไทยตามแนววัจนกรรม พบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจคำผวนของเด็กไทยตามแนววัจนกรรม ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ การศึกษาความเข้าใจคำผวนของเด็กไทย เพื่อศึกษาชนิดของโครงสร้างคำผวนที่เด็กไทยเข้าใจได้ดีที่สุด ผลการศึกษาพบว่า จำนวนพยางค์ของคำผวน มีตั้งแต่ 2 ถึง 8 พยางค์ ผลการทดสอบกลุ่มตัวอย่างนักเรียนโรงเรียนวัดบวรนิเวศ จำนวน 130 คน มีความเข้าใจคำผวนในระดับดีในชนิด หกพยางค์ขึ้นไปมากที่สุด รองลงมาคือชนิดสองพยางค์ สามพยางค์ สี่พยางค์ ตามลำดับ โดยห้าพยางค์มีผู้เข้าใจในระดับดีน้อยที่สุด และการรับรู้คำผวนสอดคล้องกับทฤษฎี คือ กลุ่มตัวอย่างรับรู้คำผวนจากสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะจากโทรทัศน์และวิทยุมากที่สุดโดยในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 17-20 ปี มีความสามารถเข้าใจคำผวนมากที่สุด

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในคำผวนของเด็กไทย คือ คำที่มีการสับเสียงพยัญชนะหรือสระ แล้วเกิดความหมายใหม่จะเป็นต้องห้ามหรือไม่ก็ได้ โดยศึกษาคำผวนจากนักเรียนชายโรงเรียนวัดบวรนิเวศ จำนวน 130 คน อายุระหว่าง 13-18 ปีเท่านั้น ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำผวนของเด็กไทยมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 3 ลักษณะและการเปลี่ยนแปลงของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย (สกาวรัตน์ คงนคร, 2554)

เรื่อง ลักษณะและการเปลี่ยนแปลงของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลักษณะและการเปลี่ยนแปลงของคำยืมภาษาอังกฤษ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในภาษาไทย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำยืมภาษาอังกฤษ คือ คำภาษาอังกฤษที่ไทยนำมาใช้ในภาษาไทย และได้มีการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงลักษณะบางประการเมื่อนำมาใช้ในภาษาไทย ซึ่งศึกษาด้าน การเปลี่ยนแปลงคำยืมภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบคำยืมภาษาอังกฤษในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 5) เปรียบเทียบกับในสมัยปัจจุบัน และศึกษาลักษณะคำยืมภาษาอังกฤษและวงศัพท์ในสมัยรัชกาลที่ 5

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง ลักษณะและการเปลี่ยนแปลงของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย พบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในสมัยรัชกาลที่ 5 พบลักษณะการทับศัพท์แบบเต็มรูปศัพท์มากที่สุด ด้านวงศัพท์คำทับศัพท์ในสมัยรัชกาลที่ 5 จำแนกได้ 15 หมวด หมวดที่พบมากที่สุด คือ คำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ที่ไม่ใช่สถานที่ทางธรรมชาติ ด้านกลวิธีการทับศัพท์ในสมัยรัชกาลที่ 5 พบว่าใช้กลวิธีการพิจารณาจากทั้งเสียงของคำและรูปศัพท์ในการถ่ายถอดตัวอักษร ด้านการเปลี่ยนแปลงคำทับศัพท์ในปัจจุบัน พบว่า คำทับศัพท์ในสมัยรัชกาลที่ 5 ในปัจจุบันเปลี่ยนเป็นศัพท์บัญญัติมากที่สุด

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาจากคำยืมภาษาอังกฤษ คือ คำภาษาอังกฤษที่ไทยนำมาใช้ในภาษาไทย และได้มีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงลักษณะบางประการเมื่อนำมาใช้ในภาษาไทย ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำยืมภาษาอังกฤษมาเป็นแหล่งข้อมูล

5. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่องและตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง โดยระบุชื่อบุคคลสำคัญที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยอาจเป็นชื่อเจ้าของผลงานวรรณกรรม นามแฝง นามปากกา หรืออาจเป็นชื่อบุคคลที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.68 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ พญ. คุณหญิง พรทิพย์ โรจนสุนันท์ (ดำรัสศิริ ชาติเสริมศักดิ์, 2550)

การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ พญ. คุณหญิง พรทิพย์ โรจนสุนันท์ คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ พญ. คุณหญิง พรทิพย์ โรจนสุนันท์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ พญ. คุณหญิง พรทิพย์ โรจนสุนันท์ คำว่า พญ. คุณหญิง พรทิพย์ โรจนสุนันท์ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง พญ. คุณหญิง พรทิพย์ โรจนสุนันท์ คือ เป็นนักนิติวิทยาศาสตร์ชาวไทย ปัจจุบันเป็น ผู้อำนวยการสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม เจ้าของงานเขียนที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้งานเขียนของ พญ. คุณหญิง พรทิพย์ โรจนสุนันท์ มาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในงานเขียนของ พญ. คุณหญิง พรทิพย์ โรจนสุนันท์ คือ ผลงานเขียนจำนวน 22 เล่ม ของ พญ. คุณหญิง พรทิพย์ โรจนสุนันท์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำงานเขียนของ พญ. คุณหญิง พรทิพย์ โรจนสุนันท์มาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 2 การวิเคราะห์บทสนทนาของตัวละครในวรรณคดีเรื่อง "สามก๊ก" ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ (ดารณี ใจเย็น, 2551)

การวิเคราะห์บทสนทนาของตัวละครในวรรณคดีเรื่อง "สามก๊ก" ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ คำว่า การวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การวิเคราะห์ หมายถึง การศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูลเพื่อแยกแยะข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในข้อมูลนั้น ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องบทสนทนาของตัวละครในวรรณคดีเรื่อง "สามก๊ก" ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่องและกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การวิเคราะห์บทสนทนาของตัวละครในวรรณคดีเรื่อง "สามก๊ก" ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ คำว่า เจ้าพระยาพระคลัง (หน) เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง เจ้าพระยาพระคลัง (หน) คือ เจ้าของผลงานแปลเรื่องสามก๊กที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ วรรณคดีเรื่อง "สามก๊ก" ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) มาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในวรรณคดีเรื่อง "สามก๊ก" คือ หนังสือสามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำวรรณคดีเรื่องสามก๊กมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 3 การวิเคราะห์พระสมัญญานามของพระพุทธเจ้าในคัมภีร์พระพุทธศาสนา และในวรรณคดีพระพุทธศาสนา (บุญเลิศ วิวรรณ์, 2553)

การวิเคราะห์พระสมัญญานามของพระพุทธเจ้าในคัมภีร์พระพุทธศาสนา และในวรรณคดีพระพุทธศาสนา คำว่า การวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การวิเคราะห์ หมายถึง การศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูลเพื่อแยกแยะข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในข้อมูลนั้น ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องพระสมัญญานามของพระพุทธเจ้าในคัมภีร์พระพุทธศาสนา และในวรรณคดีพระพุทธศาสนา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การวิเคราะห์พระสมัญญานามของพระพุทธเจ้าในคัมภีร์พระพุทธศาสนา และในวรรณคดีพระพุทธศาสนา คำว่า พระพุทธเจ้า เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง พระพุทธเจ้า คือ พระนามของพระโพธิสัตว์ ที่บำเพ็ญบารมีมามาก แล้วมาเกิดเป็นมนุษย์ และตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ กลายเป็น พระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นพระศาสดาของ พระพุทธศาสนา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้พระสมัญญานามของพระพุทธเจ้าที่พบในคัมภีร์พระพุทธศาสนาและวรรณคดีพระพุทธศาสนามาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในคัมภีร์และวรรณคดีพระพุทธศาสนา ซึ่งคัมภีร์พระพุทธศาสนา คือ หนังสือหรือตำราที่สำคัญชั้น “บาลีในพระไตรปิฎกหมวดพระวินัยปิฎกและพระสุตันตปิฎก” และ “อรรถกาอธิบายพระวินัยปิฎกและพระสุตันตปิฎก” ซึ่งมีพระสมัญญานาม ของพระพุทธเจ้า ปรากฏอยู่ และวรรณคดีพระพุทธศาสนา คือ หนังสือที่ได้รับการยกย่องว่าแต่งดี มีเนื้อหาที่แต่งขึ้นเพื่อพระพุทธศาสนาโดยตรง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคัมภีร์และวรรณคดีพระพุทธศาสนามาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 4 การศึกษาประโยคจากหนังสือเรื่องสามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาคลัง (หน)
(ประภาพร ลิ้มจิตสมบูรณ์, 2550)

การศึกษาประโยคจากหนังสือเรื่องสามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาคลัง (หน) คำว่า การศึกษาเป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องประโยคจากหนังสือเรื่องสามก๊ก

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาประโยคจากหนังสือเรื่องสามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาคลัง (หน) คำว่า เจ้าพระยาคลัง (หน) เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง เจ้าพระยาคลัง (หน) คือ กวีเอกคนหนึ่งในสมัยต้นรัตนโกสินทร์ มีนามเดิมว่า หน เป็นเจ้าของผลงานแปลเรื่องสามก๊กที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ หนังสือเรื่องสามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาคลัง (หน)มาศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในหนังสือเรื่องสามก๊ก คือ หนังสือสามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาคลัง (หน) ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำหนังสือเรื่องสามก๊กมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 5 การศึกษาวิเคราะห์งานเขียนสารคดีของมานพ ถนอมศรี (มนัสติยา เจ้าดูรี, 2549)

การศึกษาวิเคราะห์งานเขียนสารคดีของมานพ ถนอมศรี คำว่า การศึกษาวิเคราะห์ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษาวิเคราะห์ หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการหาคำตอบ โดยศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูล ด้วยวิธีการพิจารณา ตรึกตรอง โดยการจัดกลุ่มและแยกแยะข้อมูลตามสิ่งที่พบโดยอาศัยหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษางานเขียนสารคดีของมานพ ถนอมศรี

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่องและกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์งานเขียนสารคดีของมานพ ถนอมศรี คำว่า มานพ ถนอมศรี เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง มานพ ถนอมศรี คือ นักเขียนที่มีผลงานทางด้านประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม และวรรณกรรมสำหรับเด็ก นักวิชาการและบุคคลทั่วไป ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้งานเขียนสารคดีของมานพ ถนอมศรีมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในงานเขียนของมานพ ถนอมศรี คือ ผลงานของมานพ ถนอมศรีที่บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรและได้รวบรวมไว้เป็นหนังสือหรือมีลักษณะเป็นรูปเล่ม ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำงานเขียนของมานพ ถนอมศรีมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 6 การศึกษาวิเคราะห์บทเพลงเพื่อชีวิตของวงคาราบาว (สาวิตรี พฤกษาชีวะ, 2550)

การศึกษาวิเคราะห์บทเพลงเพื่อชีวิตของวงคาราบาว คำว่า การศึกษาวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษาวิเคราะห์ หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการหาคำตอบ โดยศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูล ด้วยวิธีการพิจารณา ตรึกตรอง โดยการจัดกลุ่มและแยกแยะข้อมูลตามสิ่งที่พบโดยอาศัยหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาบทเพลงเพื่อชีวิตของวงคาราบาว

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์บทเพลงเพื่อชีวิตของวงคาราบาว คำว่า วงคาราบาว เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง วงคาราบาว คือ วงดนตรีเพื่อชีวิตที่ก่อตั้งโดยคน 3 คน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกัน คือ ยืนยง โอภากุล กิรติ พรหมสาขา ณ สกลนคร และสานิตย์ ลิ่มศิลา โดยใช้ชื่อวงว่า คาราบาว ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้เพลงเพื่อชีวิตของวงคาราบาวมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเพลงเพื่อชีวิต คือ เพลงที่ประพันธ์ขึ้นเพื่อสะท้อนให้เห็นการดำเนินชีวิตในสังคมทุกด้าน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเพลงเพื่อชีวิตมาเป็นแหล่งข้อมูล

6. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยระบุชื่อสถานที่ ที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยเป็นชื่อสถานที่ที่ผู้ศึกษาลงพื้นที่ หรือเป็นชื่อสถานที่ที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.12 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ (ฉันทนัทธ์ เงินจันทร์, 2547)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ คำว่า การวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การวิเคราะห์ หมายถึง การศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูลเพื่อแยกแยะข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในข้อมูลนั้น ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาการใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ คำว่า โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ คือ ชื่อโรงเรียนที่ผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้นักเรียนที่โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์มาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ คือ การนำคำมาเรียงลำดับกันเข้าให้เป็นประโยค และคำที่เขียนนั้นจะต้องถูกต้องตามอักขรวิธี ด้านการสะกดการันต์การใช้คำ การเรียงลำดับคำ และการเว้นวรรคตอนและเครื่องหมายต่าง ๆ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 การศึกษาชื่อหมู่บ้านในอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย (ปรัศนี ธำรงโสตถิสกุล, 2550)

การศึกษา คำว่า การศึกษา เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาชื่อหมู่บ้านในอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง การศึกษาชื่อหมู่บ้านในอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย คำว่า อำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ อำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย คือ ชื่อสถานที่ที่ผู้วิจัยลงพื้นที่เก็บข้อมูลเพื่อศึกษาชื่อหมู่บ้าน ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ชื่อหมู่บ้านในอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัยมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในชื่อหมู่บ้าน คือ ชื่อของท้องถิ่น อันประกอบไปด้วยบ้านหลาย ๆ บ้าน เป็นชุมชนย่อย ๆ ของตำบล เป็นชื่อที่ชาวบ้านเรียกมาแต่ดั้งเดิม และเป็นชื่อที่ราชการกำหนดให้ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำชื่อหมู่บ้านมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 3 การศึกษาเชิงวิเคราะห์เรื่องชื่อสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดตาก (ระพีพรรณ แก้วจันทรา, 2549)

การศึกษาเชิงวิเคราะห์เรื่องชื่อสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดตาก คำว่า การศึกษาเชิงวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัยการศึกษาเชิงวิเคราะห์ หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการหาคำตอบ โดยศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูล ด้วยวิธีการพิจารณา ตรึกตรอง โดยการจัดกลุ่มและแยกแยะข้อมูลตามสิ่งที่พบโดยอาศัยหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาชื่อสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดตาก

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์เรื่องชื่อสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดตาก คำว่า จังหวัดตาก เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ จังหวัดตาก คือ จังหวัดในภาคกลางตอนบนหรือบางแห่งจัดอยู่ในภาคตะวันตก ของไทย มีพื้นที่มากเป็นอันดับ 4 ของประเทศ เป็นสถานที่ที่ผู้วิจัยศึกษาชื่อสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ชื่อสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดตากมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในชื่อสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดตาก คือ คำที่ตั้งขึ้นเพื่อใช้เรียกสถานที่ตั้ง หรือแหล่งสำหรับการท่องเที่ยวไปเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำชื่อสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดตากมาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 4 การศึกษาชื่อหมู่บ้านในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี (วรรณภา บุญประทีป, 2553)

การศึกษาชื่อหมู่บ้านในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี คำว่า การศึกษา เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาชื่อหมู่บ้านในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาชื่อหมู่บ้านในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี คำว่า อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี คือ จังหวัดในภาคกลาง เป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่กึ่งกลางของประเทศ มีพื้นที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก เป็นชื่อสถานที่ที่ผู้วิจัยลงพื้นที่เพื่อศึกษาชื่อหมู่บ้าน ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ชื่อหมู่บ้านในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรีมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาจากชื่อหมู่บ้านในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี คือ ชื่อเรียกกลุ่มบ้านเรือนและชื่อเรียกชุมชนที่ตั้งอาศัยอยู่ด้วยกันในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำชื่อหมู่บ้านในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรีมาเป็นแหล่งข้อมูล

7. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยบ่งบอกสาระสำคัญ หมายถึง การใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกถึงสาระสำคัญของเนื้อหาหรือเรื่องที่ศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง โดยระบุชื่อบุคคลสำคัญที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยอาจเป็นชื่อเจ้าของผลงานวรรณกรรม นามแฝง นามปากกา หรืออาจเป็นชื่อบุคคลที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78

เรื่องที่ 1 การศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทย เนื้อหา และกลวิธีการบรรยายธรรมของพระพรหมมังคลาจารย์ (ปั่น ปญฺญานนฺโท) (มุกดา สิงหบุญ, 2554)

การศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทย เนื้อหา และกลวิธีการบรรยายธรรมของพระพรหมมังคลาจารย์ (ปั่น ปญฺญานนฺโท) คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาการใช้ภาษาไทย เนื้อหา และกลวิธีการบรรยายธรรมของพระพรหมมังคลาจารย์ (ปั่น ปญฺญานนฺโท)

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการใช้ภาษาไทย เนื้อหา และกลวิธีการบรรยายธรรมของพระพรหมมังคลาจารย์ (ปั่น ปญฺญานนฺโท) ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ ศึกษาพบว่ามีการใช้ถ้อยคำ 8 ลักษณะ คือ มีการซ้ำคำมากที่สุด ด้านเนื้อหาการบรรยายธรรมมีเนื้อหาสาระให้ความรู้มากที่สุด ด้านกลวิธีการนำเสนอเรื่องพบว่ามีการใช้คำกระตุ้นความสนใจมากที่สุดในเรื่องทำดีและการใช้คำกินใจพบมากที่สุด มีการยกเทศนาโวหารและสาธกโวหารมากที่สุด

เรื่อง การศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทย เนื้อหา และกลวิธีการบรรยายธรรมของพระพรหมมังคลาจารย์ (ปั่น ปญฺญานนฺโท) คำว่า พระพรหมมังคลาจารย์ (ปั่น ปญฺญานนฺโท) เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง พระพรหมมังคลาจารย์ (ปั่น ปญฺญานนฺโท) คือหลวงพ่อปัญญานันทภิกขุซึ่งเป็นเจ้าของการบรรยายธรรมที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยนำการบรรยายธรรมของพระพรหมมังคลาจารย์ (ปั่น ปญฺญานนฺโท) มาศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

8. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยบ่งบอกสาระสำคัญ หมายถึง การใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกถึงสาระสำคัญของเนื้อหาหรือเรื่องที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.46 ดังนี้

เรื่องที่ 1 วิเคราะห์การใช้ภาษาและเนื้อหาในคำโปรยปกหลังหนังสือวรรณกรรมบันเทิง (กษมา ศิธราชู, 2553)

วิเคราะห์การใช้ภาษาและเนื้อหาในคำโปรยปกหลังหนังสือวรรณกรรมบันเทิง คำว่า วิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย วิเคราะห์ หมายถึง การจำแนกแยกแยะ องค์ประกอบของข้อมูลที่นำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาและเนื้อหาในคำโปรยปกหลังหนังสือวรรณกรรมบันเทิง

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญเกี่ยวกับการใช้ภาษาและเนื้อหาในคำโปรยปกหลังหนังสือวรรณกรรมบันเทิง ศึกษาด้านการใช้คำ การใช้ประโยค การใช้ภาพพจน์ การใช้โวหาร การใช้สำนวน และด้านลักษณะเนื้อหา ซึ่งด้านการใช้คำพบหลายลักษณะ เช่น การใช้คำสัมผัส การใช้คำซ้ำ การใช้คำซ้อน เป็นต้น การใช้ประโยคตามเจตนาพบประโยคแจ้ง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ เป็นต้น การใช้ภาพพจน์ ได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน สมญานาม สัญลักษณ์เป็นต้น การใช้โวหาร ได้แก่ บรรยายโวหารพรรณนาโวหาร สาธกโวหาร และอุปมาโวหาร การใช้สำนวนพบสำนวนเก่าและสำนวนใหม่ และด้านลักษณะเนื้อหาพบโครงเรื่องหรือเรื่องย่อ แก่นเรื่อง ข้อมูลเกี่ยวกับตัวละคร คำนิยม ข้อมูลเกี่ยวกับนักเขียน เป็นต้น

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในคำโปรยปกหลังหนังสือวรรณกรรมบันเทิง คือ ข้อความหรือประโยคที่ปรากฏบนปกหลังหนังสือ งานเขียนบันเทิงคดี เรื่องสั้นและนวนิยาย ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำโปรยปกหลังหนังสือวรรณกรรมบันเทิงมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 วิเคราะห์การใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมในบทวิทยุรายการ "รู้ รัก ภาษาไทย" (ฉิชยา เกาะแก้ว, 2552)

วิเคราะห์การใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมในบทวิทยุรายการ "รู้รัก ภาษาไทย" คำว่า วิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย วิเคราะห์ หมายถึง การจำแนก แยกแยะ องค์ประกอบของข้อมูลที่นำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมในบทวิทยุรายการ "รู้ รัก ภาษาไทย"

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญเกี่ยวกับการใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมในบทวิทยุรายการ "รู้ รัก ภาษาไทย" ซึ่งด้านคำ สำนวน และภาพพจน์ภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งด้านคำพบคำประสมมากที่สุด ด้านสำนวนในด้านที่มาของสำนวนปรากฏสำนวนเกี่ยวกับสัตว์มากที่สุด ด้านภาพพจน์ปรากฏอุปมามากที่สุด ด้านภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมพบ 4 ลักษณะ ภาพสะท้อนสังคม ภาพสะท้อนค่านิยม ภาพสะท้อนความเชื่อ และภาพสะท้อนวัฒนธรรมประเพณี

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในบทวิทยุรายการ "รู้ รัก ภาษาไทย" คือ เนื้อหาของรายการที่ผู้จัดรายการให้ผู้ดำเนินรายการ "รู้ รัก ภาษาไทย" กล่าวออกอากาศโดยให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยของราชบัณฑิตยสถาน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำบทวิทยุรายการ "รู้ รัก ภาษาไทย" มาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 3 ศึกษาการสร้างคำและกลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณาในนิตยสารผู้หญิง (ภัทรินทร์ ทยะราษฎร์, 2551)

ศึกษาการสร้างคำและกลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณาในนิตยสารผู้หญิง คำว่า ศึกษาเป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ศึกษา หมายถึง การเล่าเรียน ฝึกฝน การพัฒนาความรู้ในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการสร้างคำและกลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณาในนิตยสารผู้หญิง

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญเกี่ยวกับการสร้างคำและกลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณาในนิตยสารผู้หญิง ด้านการสร้างคำ และกลวิธีการเขียน ด้านการสร้างคำพบการสร้างคำประเภทคำซ้อนมากที่สุด การสร้างคำประเภทคำซ้อนพบมากที่สุด คือ การซ้อนเพื่อความหมาย และพบคำซ้อนประเภท 2 พยางค์มากที่สุด การสร้างคำประเภทคำประสมชนิดคำนาม+คำนามพบมากที่สุด การสร้างคำประเภทคำซ้ำ พบชนิดคำซ้ำที่เป็นคำวิเศษณ์มากที่สุด ด้านกลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณา พบกลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณาแบบเล่นคำ คำซ้ำ หรือใช้คำสัมผัสคล้องจองพบมากที่สุด และในด้านจำนวนกลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณาพบข้อความที่ใช้พาดหัว 1 กลวิธีมากที่สุด

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในข้อความพาดหัวโฆษณา คือ คำ วลี ประโยค หรือข้อความสั้น ๆ กะทัดรัดแต่ได้ใจความ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำข้อความพาดหัวโฆษณามาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 4 วิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษา เนื้อหา และแนวคิดในเพลงเพื่อชีวิต (ภัทรินทร์ สว่างอารมณ์, 2553)

วิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษา เนื้อหา และแนวคิดในเพลงเพื่อชีวิต คำว่า วิเคราะห์ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย วิเคราะห์ หมายถึง การจำแนก แยกแยะองค์ประกอบของข้อมูลที่นำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาลักษณะการใช้ภาษา เนื้อหา และแนวคิดในเพลงเพื่อชีวิต

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญเกี่ยวกับลักษณะการใช้ภาษา เนื้อหา และแนวคิดในเพลงเพื่อชีวิต ศึกษาด้านลักษณะการใช้คำ ประโยค สำนวน โวหารภาพพจน์ และลักษณะเนื้อหาในเพลง ซึ่งการใช้คำพบว่ามีการใช้คำที่สื่ออารมณ์ทุกด้าน ด้านประโยคพบประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง และประโยคขอร้องหรือชักชวน ด้านสำนวนพบการใช้สำนวนเก่าและสำนวนใหม่ ด้านโวหารภาพพจน์พบหลายลักษณะ เช่น อุปมา อุปลักษณ์ ด้านลักษณะเนื้อหาในเพลงพบ 4 ลักษณะ คือ เนื้อหาเกี่ยวกับความรักและความผิดหวัง เนื้อหาเกี่ยวกับคติธรรมสอนใจ เนื้อหาเชิงสร้างสรรค์สะท้อนสังคมและเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติ ส่วนลักษณะแนวคิดที่ปรากฏ 4 ทัศนะ ได้แก่ แนวคิดทัศนะ แนวคิดแสดงอารมณ์ แนวคิดแสดงพฤติกรรม และแนวคิดแสดงสภาพและเหตุการณ์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเพลงเพื่อชีวิต คือ เพลงที่บอกเล่าเรื่องราวของชีวิตผู้คนในสังคม เนื้อเพลงมีการเสนอปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ๆ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเพลงเพื่อชีวิตมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 5 วิเคราะห์การใช้คำ โวหารภาพพจน์ และแนวคิดในกลอนวัยรุ่นของสำนักพิมพ์ใยไหม (วิชุนี พันธ์น้อย, 2549)

วิเคราะห์การใช้คำ โวหารภาพพจน์ และแนวคิดในกลอนวัยรุ่นของสำนักพิมพ์ใยไหม คำว่า วิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้คำ โวหารภาพพจน์ และแนวคิดในกลอนวัยรุ่นของสำนักพิมพ์ใยไหม

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญเกี่ยวกับการใช้คำ โวหารภาพพจน์ และแนวคิดในกลอนวัยรุ่นของสำนักพิมพ์ใยไหม ด้านการใช้คำ โวหารภาพพจน์ และแนวคิด ซึ่งด้านการใช้คำ เช่น การใช้คำซ้ำ การใช้คำซ้อน การใช้คำขยาย เป็นต้น ด้านโวหารภาพพจน์พบว่ามีการใช้โวหารเปรียบเทียบในหลายลักษณะ เช่น อุปมา อุปลักษณ์ ปฏิปุจฉา เป็นต้น ด้านแนวคิดพบว่ามีการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของพ่อแม่ แนวคิดเกี่ยวกับความรัก แนวคิดเกี่ยวกับเพื่อน แนวคิดเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในกลอนวัยรุ่น คือ คำประพันธ์ประเภทกลอนมีเนื้อหาและใจความเกี่ยวกับชีวิตในช่วงวัยรุ่น ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำกลอนวัยรุ่นมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 6 ศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชน (สุมิตรา จิตศรัทธา, 2550)

ศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชน คำว่า ศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชน

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญเกี่ยวกับการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชน ด้านการใช้คำ ประโยค สำนวน โวหาร ภาพพจน์และเนื้อหาในนิตยสาร ซึ่งด้านการใช้คำพบว่ามีหลากหลาย เช่น คำที่มีความหมายโดยตรง คำที่มีความหมายโดยนัย คำแสดงอารมณ์ คำภาษาถิ่น เป็นต้น ด้านประโยคพบว่าใช้ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำสั่งและขอร้อง ด้านสำนวนพบการใช้สำนวนเก่าและสำนวนใหม่ ด้านโวหารพบบรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร สาธกโวหาร อุปมาโวหารและเทศนาโวหาร ด้านภาพพจน์พบว่ามีการใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบหลายลักษณะ ด้านเนื้อหาในนิตยสารพบ 3 ประเภท คือ เนื้อหาสารคดี เนื้อหาบันเทิงคดี และเนื้อหาสาระบันเทิง

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชน คือ นิตยสารเล่มโปรดและนิตยสารบ้านสนุกคิดจัดจำหน่ายเป็นรายเดือน ผลิตโดย บริษัท นานมีบุ๊คส์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชนมาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 7 การศึกษาภาษาและกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันจากเรื่องขบขันในนิตยสารแพรว และนิตยสารชีวจิต (สุดารัตน์ บัวศรี, 2547)

การศึกษาภาษาและกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันจากเรื่องขบขันในนิตยสารแพรว และนิตยสารชีวจิต คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องภาษาและกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันจากเรื่องขบขัน

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาและกลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ ศึกษาภาษาที่ใช้ในเรื่องขบขัน และศึกษาหากลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน ซึ่งนำตัวอย่างเรื่องขบขันจากนิตยสารแพรว และนิตยสารชีวจิต ผลการศึกษาพบลักษณะภาษาที่ใช้ในเรื่องขบขัน 3 ด้าน คือ ด้านการใช้คำและกลุ่มคำ ด้านการใช้ประโยค และด้านการใช้เครื่องหมาย ส่วนด้านกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันมีหลักการที่ใช้กลวิธีสร้างจากเนื้อเรื่องและกลวิธีที่สร้างจากภาษา ได้กลวิธีย่อยทั้งหมด 27 กลวิธี

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนิตยสารแพรว และนิตยสารชีวจิต คือ หนังสือที่มีระยะเวลาการวางจำหน่ายเป็นประจำ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนิตยสารทั้งสองฉบับดังกล่าวมาเป็นแหล่งข้อมูล

9. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย คำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย หมายถึง คำที่แสดงกลวิธีหลักที่ใช้ในการวิจัย ผู้อ่านจะทราบจากชื่อเรื่องว่า ผู้วิจัยได้ดำเนินการหรือออกปฏิบัติการ หรือใช้วิธีการวิจัยอย่างไรเป็นสำคัญ ได้แก่คำว่า การพัฒนา การเปรียบเทียบ การศึกษาเปรียบเทียบ การสำรวจ

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.81 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การศึกษาเปรียบเทียบผญากับสำนวนไทย (จริยา จันทร์ดวง, 2551)

การศึกษาเปรียบเทียบผญากับสำนวนไทย คำว่า การศึกษาเปรียบเทียบ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่างด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบผญากับสำนวนไทย

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบผญากับสำนวนไทย ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ผญากับสำนวนไทย
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การศึกษาเปรียบเทียบ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องผญา คือ ถ้อยคำที่เป็นสำนวนโวหารในการพูด ต้องตีความจึงจะเข้าใจความหมายได้ ศึกษาโดยเปรียบเทียบด้านโครงสร้างนามวลีกับกริยาวลี และ เปรียบเทียบความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างผญากับสำนวนไทย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในผญากับสำนวนไทย ผญา คือ ถ้อยคำที่เป็นสำนวนโวหารในการพูด ต้องตีความจึงจะเข้าใจความหมายได้ และสำนวนไทย คือ ถ้อยคำสำนวนหรือข้อความที่มีความหมายไม่ตรงตามอักษร หรือมีความหมายแฝงในเชิงเปรียบเทียบ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำผญากับสำนวนไทยมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 การเปรียบเทียบอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ในข่าวเศรษฐกิจภาษาไทยและภาษาจีน (ซูเจิน หนง, 2553)

การเปรียบเทียบอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ในข่าวเศรษฐกิจภาษาไทยและภาษาจีน คำว่าการเปรียบเทียบ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบหมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ในข่าวเศรษฐกิจภาษาไทยและภาษาจีน

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การเปรียบเทียบอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ในข่าวเศรษฐกิจภาษาไทยและภาษาจีน ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การเปรียบเทียบอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในข่าวเศรษฐกิจภาษาไทยและภาษาจีน

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ คือ รูปภาษาที่เป็นการเปรียบเทียบซึ่งสามารถสะท้อนถึงระบบความคิดที่ได้มาจากประสบการณ์ต่าง ๆ ของคน เรื่องนี้ศึกษาเปรียบเทียบอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ที่ปรากฏในข่าวเศรษฐกิจภาษาไทยและภาษาจีน วิเคราะห์มโนทัศน์เกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจของผู้ใช้ภาษาไทยและผู้ใช้ภาษาจีน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในข่าวเศรษฐกิจภาษาไทยและภาษาจีน คือ รายงานข้อเท็จจริงของกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ ข่าวการเงินและการธนาคาร ข่าวอุตสาหกรรม ข่าวแรงงาน และข่าวคมนาคมรวมถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจทั้งภาษาไทยและภาษาจีน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำข่าวเศรษฐกิจภาษาไทยและภาษาจีนมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 3 การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงภาษายองกับระบบเสียงภาษาไทยเหนือ (กำเมือง) (ปิยะวัติ วังซ้าย, 2550)

การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงภาษายองกับระบบเสียงภาษาไทยเหนือ (กำเมือง) คำว่าการศึกษาเปรียบเทียบ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบระบบเสียงภาษายองกับระบบเสียงภาษาไทยเหนือ (กำเมือง)

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงภาษายองกับระบบเสียงภาษาไทยเหนือ (กำเมือง) ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ระบบเสียงภาษายองกับระบบเสียงภาษาไทยเหนือ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การศึกษาเปรียบเทียบ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องระบบเสียง คือ จำนวน ตำแหน่ง และการปรากฏ ของเสียงสำคัญเช่น เสียงสระ เสียงพยัญชนะที่ใช้ในภาษาต่าง ๆ ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาระบบเสียงภาษายองกับระบบเสียงภาษาไทยเหนือ (กำเมือง) โดยการเปรียบเทียบระบบเสียงภาษายองและระบบเสียงภาษาไทยเหนือ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในระบบเสียงภาษายองกับภาษาไทยเหนือ (กำเมือง) คือ จำนวน ตำแหน่ง และการปรากฏของเสียงสำคัญเช่น เสียงสระ เสียงพยัญชนะและเสียงวรรณยุกต์ที่ใช้ในภาษา ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำระบบเสียงภาษายองกับภาษาไทยเหนือ (กำเมือง) มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 4 การศึกษาเปรียบเทียบคำวิเศษณ์จากผญาภาษาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทย (พานทอง ศุภโกศล, 2548)

การศึกษาเปรียบเทียบคำวิเศษณ์จากผญาภาษาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทย คำว่าการศึกษาเปรียบเทียบ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบคำวิเศษณ์จากผญาภาษาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทย

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำวิเศษณ์จากผญาภาษาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทยใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ คำวิเศษณ์จากผญาภาษาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทย
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การศึกษาเปรียบเทียบ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่อง คำวิเศษณ์ คือ คำที่ใช้ขยายคำนาม คำสรรพนาม คำกริยาและคำวิเศษณ์ด้วยกัน และคำวิเศษณ์อาจปรากฏข้างหน้า หรือข้างหลังคำที่ขยาย ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาคำวิเศษณ์จากผญาภาษาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทย ด้านโครงสร้างนามวลีและกริยาวลี ความเหมือนและความแตกต่างของคำวิเศษณ์ บ่อเกิดจากผญาภาษาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในคำวิเศษณ์จากผญาภาษาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทย ซึ่งผญา หมายถึง ถ้อยคำที่เป็นสำนวนในการพูดและเป็นเอกลักษณ์ของชาวอีสาน ทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำวิเศษณ์จากผญาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทยมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 5 การศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเกาหลี (ยู จอง อัน, 2553)

การศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเกาหลี คำว่า การศึกษาเปรียบเทียบเป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบหมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเกาหลี

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเกาหลี ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ คำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเกาหลี
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การศึกษาเปรียบเทียบ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำลักษณนาม คือ คำขยายประเภทหนึ่งที่ทำหน้าที่บ่งบอกลักษณะ ชนิด ประเภทหรือลักษณะอาการของคำที่มาข้างหน้าซึ่งอาจเป็นคำนาม หรือคำกริยาก็ได้ ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเกาหลี โดยการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของคำลักษณนามและเปรียบเทียบวิธีการใช้คำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเกาหลี

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเกาหลี คำลักษณนามในภาษาไทย หมายถึง คำนามที่ใช้บอกลักษณะของสามานยนามอีกทีหนึ่ง หรือ คำแยกประเภทใช้ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา ส่วนคำ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ลักษณนามในภาษาเกาหลี หมายถึง คำนามที่เป็นการแสดงหน่วยในการนับหรือวัด หรือคำนามชนิดหนึ่งมาจากการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ของคำนามเดิมเป็นคำนามไม่อิสระ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเกาหลีมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 6 การศึกษาเปรียบเทียบคำประสมภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือ
(ยอดขวัญ แก้วเขียว, 2551)

การศึกษาเปรียบเทียบคำประสมภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือ คำว่า การศึกษาเปรียบเทียบ กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบหมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบคำประสมภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือ

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำประสมภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ คำประสมภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การศึกษาเปรียบเทียบ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำประสม คือ คำที่เกิดจากหน่วยคำที่เกิดอิสระรวมกับหน่วยคำอิสระ หรือเกิดจากหน่วยคำไม่อิสระรวมกับหน่วยคำไม่อิสระ แล้วเกิดเป็นคำใหม่ที่มีความหมายใหม่ ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาคำประสมภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือ โดยการเปรียบเทียบคำประสมภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือในด้านที่มา ชนิด โครงสร้าง และความหมาย

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในคำประสมภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือ ซึ่งคำประสมภาษาไทยมาตรฐาน หมายถึง คำประสมที่ใช้พูด และเขียนในชีวิตประจำวันของประชาชนส่วนใหญ่ในภาคกลาง และคำประสม

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาษาไทยถิ่นเหนือ หมายถึง คำประสมที่พบในภาษาย่อยของภาษาไทยมาตรฐาน ใช้พูดกันในท้องที่ของจังหวัดต่าง ๆ ทางภาคเหนือ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำประสมภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 7 การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนภาษาเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์ กับสำนวนไทยมาตรฐาน (ศรีตลา ศรีลานุช, 2552)

การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนภาษาเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์ กับสำนวนไทยมาตรฐาน คำว่า การศึกษาเปรียบเทียบ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบสำนวนภาษาเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์ กับสำนวนไทย

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนภาษาเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์ กับสำนวนไทยมาตรฐาน ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ สำนวนภาษาเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์กับสำนวนไทยมาตรฐาน
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การศึกษาเปรียบเทียบ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องสำนวน คือ ถ้อยคำที่พูดสืบต่อกันมานาน และเป็นที่ยอมรับของคนในสังคมก่อให้เกิดอารมณ์ เป็นการใช้คำน้อย มีความหมายไม่ตรงไปตรงมา ต้องอาศัยการตีความ ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาสำนวนภาษาเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์ กับสำนวนไทยมาตรฐาน ด้านที่มาของสำนวนเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์ และเปรียบเทียบการใช้คำในสำนวนและความหมายของสำนวน ระหว่างสำนวนเขมรถิ่นไทยจังหวัดสุรินทร์กับสำนวนไทยมาตรฐาน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในสำนวนภาษาเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์ กับสำนวนไทยมาตรฐาน ซึ่งสำนวนภาษาเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์ หมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียงขึ้นอย่างมีชั้นเชิงของกลุ่มชาติพันธุ์เขมรในประเทศไทย และสำนวนไทยมาตรฐาน หมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียงขึ้นอย่างมีชั้นเชิง ถูกต้องตรงตามลักษณะภาษาไทย จากถ้อยคำธรรมดามาเปรียบเทียบอุปมาอุปไมย ต้องอาศัยการตีความจึงจะเข้าใจซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำสำนวนภาษาเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์ กับสำนวนไทยมาตรฐานมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 8 การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนภาษาไทใหญ่ในภาคเหนือของประเทศไทยกับสำนวนไทยมาตรฐาน (โสภิดา เศวตพันธ์, 2553)

การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนภาษาไทใหญ่ในภาคเหนือของประเทศไทยกับสำนวนไทยมาตรฐาน คำว่า การศึกษาเปรียบเทียบ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบสำนวนภาษาไทใหญ่ในภาคเหนือของประเทศไทยกับสำนวนไทยมาตรฐาน

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนภาษาไทใหญ่ในภาคเหนือของประเทศไทยกับสำนวนไทยมาตรฐาน ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ สำนวนภาษาไทใหญ่ในภาคเหนือของประเทศไทยกับสำนวนไทยมาตรฐาน

ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การศึกษาเปรียบเทียบ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่อง สำนวน คือ ถ้อยคำหรือข้อความที่มีความหมายไม่ตรงตามตัวอักษร ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาสำนวนภาษาไทใหญ่ในภาคเหนือของประเทศไทยกับสำนวนไทยมาตรฐาน ด้านอรรถลักษณ์ของคำ และศึกษาภาพสะท้อนโลกทัศน์จากสำนวนไทยใหญ่ ด้านสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมและวิถีชีวิตความเป็นอยู่

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในสำนวนภาษาไทใหญ่ในภาคเหนือของประเทศไทยกับสำนวนไทยมาตรฐาน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยใช้สำนวนภาษาไทใหญ่ในภาคเหนือของประเทศไทยกับสำนวนไทยมาตรฐานมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 9 การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการใช้ภาษาไทยในโฆษณาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นและนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่ (สุกัลยา พงษ์หาญพาณิชย์, 2547)

การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการใช้ภาษาไทยในโฆษณาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นและนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่ คำว่า การศึกษาเปรียบเทียบ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบลักษณะการใช้ภาษาไทยในโฆษณาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นและนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการใช้ภาษาไทยในโฆษณาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นและนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาไทยในโฆษณาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นและนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่

ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การศึกษาเปรียบเทียบ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องภาษาเฉพาะวงการ คือ ภาษาไทยที่ปรากฏในวงการโฆษณา ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาภาษาไทยในโฆษณาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นและนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่ ศึกษาด้านลักษณะการใช้วัจนภาษาด้านคำ สำนวนภาษา ประโยค และการใช้ อวัจนภาษาในโฆษณาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นและนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นและนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่ ซึ่ง นิตยสารสำหรับวัยรุ่น หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่มีกลุ่มผู้อ่านที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ และนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่ หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่มีกลุ่มผู้อ่านอยู่ในวัยที่มีความสมบูรณ์ทางด้านร่างกาย และมีอารมณ์ที่มั่นคง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนิตยสารมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 10 การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย (หมินหลิง หม้อ, 2553)

การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย คำว่า การศึกษาเปรียบเทียบเป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ คำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การศึกษาเปรียบเทียบ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำเรียกขาน คือ คำหรือวลีที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟังที่ปรากฏอยู่ในบทสนทนาทั้งต้นฉบับจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาคำเรียกขานโดยการเปรียบเทียบคำเรียกขานด้านส่วนประกอบ โครงสร้าง รูปแบบและศึกษากลวิธีการแปลคำเรียกขาน ศึกษาปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดใช้คำเรียกขานในสามก๊กต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในวรรณคดีเรื่องสามก๊กซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำวรรณคดีเรื่องสามก๊กมาเป็นแหล่งข้อมูล

10. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย คำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย หมายถึง คำที่แสดงกลวิธีหลักที่ใช้ในการวิจัย ผู้อ่านจะทราบจากชื่อเรื่องว่า ผู้วิจัยได้ดำเนินการ หรือออกปฏิบัติการ หรือใช้วิธีการวิจัยอย่างไรเป็นสำคัญ ได้แก่คำว่า การพัฒนา การเปรียบเทียบ การศึกษาเปรียบเทียบ การสำรวจ

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยระบุชื่อสถานที่ที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยเป็นชื่อสถานที่ที่ผู้ศึกษาลงพื้นที่ หรือเป็นชื่อสถานที่ ที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การศึกษาเปรียบเทียบนิทานพื้นบ้านภาคใต้ของอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลาในอดีตกับปัจจุบัน (โรสณีย์ วงศ์หมัดทอง, 2554)

การศึกษาเปรียบเทียบนิทานพื้นบ้านภาคใต้ของอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ในอดีตกับปัจจุบัน คำว่า การศึกษาเปรียบเทียบ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบนิทานพื้นบ้านภาคใต้ของอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ในอดีตกับปัจจุบัน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบนิทานพื้นบ้านภาคใต้ของอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ในอดีตกับปัจจุบัน คำว่า อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา คือ ชื่อสถานที่ที่ผู้วิจัยลงพื้นที่เพื่อศึกษานิทานพื้นบ้านภาคใต้ ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้นิทานพื้นบ้านภาคใต้ของอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลามาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนิทานพื้นบ้านภาคใต้ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนิทานพื้นบ้านภาคใต้มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 การศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียงที่ใช้สื่อสารกันในจังหวัดสระแก้ว (วทัญญู สังข์อ่อน, 2549)

การศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียงที่ใช้สื่อสารกันในจังหวัดสระแก้ว คำว่า การศึกษาเปรียบเทียบ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียงที่ใช้สื่อสารกันในจังหวัดสระแก้ว

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียงที่ใช้สื่อสารกันในจังหวัดสระแก้ว คำว่าจังหวัดสระแก้ว เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ จังหวัดสระแก้ว คือ สถานที่ที่ผู้วิจัยลงพื้นที่เพื่อศึกษาภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียง ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ภาษาที่สื่อสารกันในจังหวัดสระแก้วมาศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียง ซึ่ง ภาษาไทยถิ่นอีสาน หมายถึง ภษาไทยถิ่นอีสานที่ใช้สื่อสารกันในหมู่บ้านหนองบัวเหนือ ตำบลหันทราย จังหวัดสระแก้ว และภาษาลาวเวียง หมายถึง ภาษาลาวเวียงที่ใช้สื่อสารกัน ในหมู่บ้านบุกะสัง ตำบลหนองแวง จังหวัดสระแก้ว ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียงมาเป็นแหล่งข้อมูล

11. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย คำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย หมายถึง คำที่แสดงกลวิธีหลักที่ใช้ในการวิจัย ผู้อ่านจะทราบจากชื่อเรื่องว่า ผู้วิจัยได้ดำเนินการ หรือออกปฏิบัติการ หรือใช้วิธีการวิจัยอย่างไรเป็นสำคัญ ได้แก่คำว่า การพัฒนา การเปรียบเทียบ การศึกษาเปรียบเทียบ การสำรวจ

ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยบ่งบอกสาระสำคัญ หมายถึง การใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกถึงสาระสำคัญของเนื้อหาหรือเรื่องที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี (จิน ฮี ยู, 2552)

การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี คำว่า การศึกษาเปรียบเทียบ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบกลวิธีและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบกลวิธีและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี และศึกษาเปรียบเทียบความหมายของชื่อเดิมของละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับความหมายของชื่อใหม่ที่ใช้ภาษาไทยตั้งชื่อ ซึ่งผลการวิจัยพบการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีโดยใช้เนื้อหาในเรื่องมากที่สุดรองลงมามีการตั้งชื่อโดยใช้ตัวละครเอก สิ่งของและสถานที่ในเรื่อง ตามลำดับ ในด้านการใช้ภาษาพบการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์เกาหลีเป็นภาษาไทย ด้วยการใช้คำประสม คำซ้อนและคำซ้ำมากที่สุด รองลงมา คือ การใช้คำคล้องจอง ส่วนการใช้ภาษาในการตั้งชื่อภาพยนตร์เกาหลีเป็นภาษาไทยพบการใช้คำคล้องจองมากที่สุด รองลงมาพบการใช้คำประสม คำซ้อน และคำซ้ำ ในด้านเปรียบเทียบความสัมพันธ์ทางความหมายของชื่อผลการวิจัยพบว่า ชื่อที่แปลมาจากภาษาเกาหลีมีความหมายสัมพันธ์กับชื่อที่ตั้งใหม่มากที่สุด รองลงมาคือ มีความหมายตรงกันโดยการแปลเป็นภาษาไทย

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ คือ ชื่อละครที่แสดงทางโทรทัศน์และชื่อภาพยนตร์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 การศึกษาเปรียบเทียบวิธีการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทย (นา วอน จอน, 2552)

การศึกษาเปรียบเทียบวิธีการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทย เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบหมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบวิธีการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทย ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือศึกษาความหมายของชื่อ วิธีการตั้งชื่อ การใช้ภาษา ในการตั้งชื่อคนเกาหลีเปรียบเทียบกับคนไทย ผลการวิจัยพบว่า ความหมายของชื่อคนเกาหลีเปรียบเทียบกับคนไทยจำแนกได้ 17 ประเภท ชื่อคนเกาหลีเพศชายมีความหมายมากที่สุด คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ ลำดับรองลงมา คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับความเจริญ ชื่อเสียง บุญความเป็นมงคล เทพ, ชื่อคนเกาหลีเพศหญิงมีความหมายมากที่สุด คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับคุณธรรมความประพฤติ ลำดับรองลงมา ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับความงาม ความบริสุทธิ์, ชื่อคนไทยเพศชายมีความหมายมากที่สุด คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความเป็นกล้าหาญลำดับรองลงมา ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับความเจริญ ชื่อเสียง บุญ ความเป็นมงคล เทพ, ชื่อคนไทยเพศหญิงมีความหมายมากที่สุด คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับความงาม ความบริสุทธิ์ ลำดับรองลงมา ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับความรัก ความสุข การศึกษาวิธีการตั้งชื่อคนเกาหลีเปรียบเทียบกับคนไทย ชื่อคนเกาหลีเพศชายและเพศหญิงมีวิธีการตั้งชื่อโดยใช้การสร้างคำมากที่สุด คือ คำประสม, ชื่อคนไทยเพศชายและเพศหญิงมีวิธีการตั้งชื่อโดยใช้การสร้างคำมากที่สุด คือ คำสมาส การศึกษาการใช้ภาษาในการตั้งชื่อคนเกาหลีเปรียบเทียบกับคนไทยด้านพยางค์ ชื่อคนเกาหลีเพศชายและเพศหญิงมีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อมากที่สุด คือ ชื่อที่เป็นคำ 2 พยางค์, ชื่อคนไทยเพศชายและเพศหญิงมีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อมากที่สุด คือชื่อที่เป็นคำ 3 พยางค์ ด้านคำยืม การตั้งชื่อคนเกาหลีเพศชายและเพศหญิงใช้คำยืม คำจีน มากที่สุด ส่วนชื่อคนไทยเพศชายและเพศหญิงมีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อมากที่สุด คือ ชื่อที่เป็นคำบาลีและสันสกฤต

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทย คือ ชื่อคนสัญชาติเกาหลีใต้ เชื้อชาติเกาหลี และชื่อคนสัญชาติไทย เชื้อชาติไทยซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทยมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 3 ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมไทยจากเรื่องสั้นในช่วง พ.ศ. 2545 - พ.ศ. 2549 (อนงค์ จันทรวงศ์, 2551)

การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมไทยจากเรื่องสั้นในช่วง พ.ศ. 2545 -พ.ศ. 2549 การศึกษาเปรียบเทียบ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ เปรียบเทียบกลวิธีการใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมไทยจากเรื่องสั้นในช่วง พ.ศ. 2545 -พ.ศ. 2549

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีการใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมไทยจากเรื่องสั้นในช่วง พ.ศ. 2545 - พ.ศ. 2549 ด้านการใช้คำของปราบดา หยุ่น และเดือนวาด พิมวนา พบลักษณะการใช้คำที่เหมือนกัน ด้านการใช้ประโยคแสดงเจตนาของผู้ส่งสารพบการใช้ประโยค 3 ประเภท คือ ประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ ด้านการใช้สำนวนพบการใช้สำนวนเก่าและสำนวนใหม่ของทั้งสองคน ด้านภาพสะท้อนสังคมไทย พบสะท้อนด้านสังคม การเมือง เศรษฐกิจ

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเรื่องสั้น คือ วรรณกรรมบันเทิงคดีประเภทร้อยแก้วที่มีจุดมุ่งหมายเดียว ตัวละครน้อย การดำเนินเรื่องเร็ว ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเรื่องสั้นมาเป็นแหล่งข้อมูล

12. ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ที่มีลักษณะข้อความเป็นสองตอน คั่นด้วยเครื่องหมายทวิภาค (:) โดยข้อความส่วนแรกเป็นความหลัก หมายถึง ข้อความที่ทำหน้าที่เป็นความหลักในชื่อเรื่องซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:) ข้อความตอนนี้อาจจะเป็นแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย แบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย หรือแบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ส่วนข้อความส่วนหลังมีลักษณะเป็นความย่อย หมายถึง ข้อความที่ขยายความหลักเสริม ความให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น หรือทำให้เห็นลักษณะของการดำเนินการวิจัย ซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:)

ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยบ่งบอกสาระสำคัญ หมายถึง การใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกถึงสาระสำคัญของเนื้อหาหรือเรื่องที่ศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

เรื่องที่ 1 เงินตราไทย: สะท้อนเอกลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมไทย (บุษรา วงศ์พงศ์เกษม, 2551)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับ คำเรียกเงินตราไทยตั้งแต่สมัยสุโขทัย–สมัยรัตนโกสินทร์ ในด้านต่าง ๆ ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ ศึกษาคำเรียกเงินตราไทยตั้งแต่สมัยสุโขทัย–สมัยรัตนโกสินทร์ ในด้านที่มาของคำประเภทของความหมาย และลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย โครงสร้างพยางค์ และคำ ตลอดจนศึกษาบริบทแวดล้อมทางสังคม ในช่วงที่มีการจัดทำเงินตราไทย ซึ่งด้านที่มาของคำ พบว่ามีบางคำได้รับอิทธิพลจากภาษาต่างประเทศ ประเภทของความหมาย พบว่ามีความหมายโดยตรง และความหมายโดยนัย ส่วนลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย พบว่ามีทั้งความหมายแคบเข้า กว้างออก และย้ายที่ ด้านจำนวนพยางค์ พบว่ามีคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และคำสามพยางค์ ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างคำเรียกเงินตราไทยกับบริบทแวดล้อมทางสังคมพบว่ามีความสัมพันธ์ทั้งทางด้านการเมืองการปกครอง ศาสนา การเกษตรกรรม เทคโนโลยี และความสัมพันธ์กับภายนอก

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง เงินตราไทย : สะท้อนเอกลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมไทย ใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ซึ่งความหลัก คือ เงินตราไทย ส่วนความเสริม คือ สะท้อนเอกลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมไทย

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในคำเรียกเงินตราไทย คือ คำที่ใช้เรียกเงินตราไทย แบ่งออกเป็น คำเรียกเงินตราแบบทั่วไป และคำเรียกเงินตราแบบเฉพาะเจาะจง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำเรียกเงินตราไทยมาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

13. ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย

ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ที่มีลักษณะข้อความเป็นสองตอน คั่นด้วยเครื่องหมายทวิภาค (:) โดยข้อความส่วนแรกเป็นความหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่เป็นความหลักในชื่อเรื่องซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:) ข้อความตอนนี้อาจจะเป็นแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย แบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย หรือแบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ส่วนข้อความส่วนหลังมีลักษณะเป็นความย่อย หมายถึง ข้อความที่ขยายความหลักเสริม ความให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น หรือทำให้เห็นลักษณะของการดำเนินการวิจัย ซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:)

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

เรื่องที่ 1 พระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว: ความสัมพันธ์ด้านสารัตถะคำสอนกับหลักพุทธจริยธรรม (วาสนา กาญจนะคูหะ, 2554)

เรื่อง พระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว : ความสัมพันธ์ด้านสารัตถะคำสอนกับหลักพุทธจริยธรรม ใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริมซึ่งความหลัก คือ พระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นความหลักแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัยเพราะประกอบด้วยนามวลีส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลัก ส่วนความเสริม คือ ความสัมพันธ์ด้านสารัตถะคำสอนกับหลักพุทธจริยธรรม

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง พระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว : ความสัมพันธ์ด้านสารัตถะคำสอนกับหลักพุทธจริยธรรม ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ พระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ความสัมพันธ์ด้านสารัตถะคำสอนกับหลักพุทธจริยธรรม

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องพระราชหัตถเลขา คือ จดหมายของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ทรงมีไปถึง พระมเหสี พระราชโอรส พระราชธิดา พระบรมวงศานุวงษ์ ข้าราชการ เรื่องนี้ศึกษาพระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ด้านสารัตถะคำสอนในพระราชหัถเลขา ความสัมพันธ์ด้านสารัตถะคำสอนกับหลักพุทธจริยธรรม และลีลาภาษาในสารัตถะคำสอนในพระราชหัถเลขา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในพระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว คือ จดหมายของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ทรงมีไปถึง พระมเหสี พระราชโอรส พระราชธิดา พระบรมวงศานุวงษ์ ข้าราชการ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำพระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มาเป็นแหล่งข้อมูล

14. ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง โดยระบุชื่อบุคคลสำคัญที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยอาจเป็นชื่อเจ้าของผลงานวรรณกรรม นามแฝง นามปากกา หรืออาจเป็นชื่อบุคคลที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยบ่งบอกสาระสำคัญ หมายถึง การใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกถึงสาระสำคัญของเนื้อหาหรือเรื่องที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

เรื่องที่ 1 วรรณศิลป์ที่ได้รับอิทธิพลจากเพลงพื้นบ้านภาคกลาง และภาพสะท้อนวัฒนธรรมพื้นบ้านในกวีนิพนธ์ของ ศิวกานท์ ปทุมสูติ (ในดวงตา ปทุมสูติ, 2553)

เรื่อง วรรณศิลป์ที่ได้รับอิทธิพลจากเพลงพื้นบ้านภาคกลาง และภาพสะท้อนวัฒนธรรมพื้นบ้านในกวีนิพนธ์ของ ศิวกานท์ ปทุมสูติ คำว่า ศิวกานท์ ปทุมสูติ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ศิวกานท์ ปทุมสูติ คือ เจ้าของงานเขียนที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้งานเขียนของศิวกานท์ ปทุมสูติมาศึกษา

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับวรรณศิลป์ที่ได้รับอิทธิพลจากเพลงพื้นบ้านภาคกลาง และภาพสะท้อนวัฒนธรรมพื้นบ้านในกวีนิพนธ์ของ ศิวกานท์ ปทุมสูติ ด้าน การใช้ภาษา ด้านการใช้คำ พบ 4 ลักษณะ คือ การใช้คำสรรพนาม การใช้คำซ้อน การใช้คำสัมผัส และการเล่นคำ ด้านการใช้สำนวน มีการรับอิทธิพลการใช้สำนวนในลักษณะเดียวกับเพลงพื้นบ้านภาคกลาง ด้านการสร้างสรรค์ฉันทลักษณ์มี 3 ลักษณะ คือ โดยประดิษฐ์รูปแบบขึ้นใหม่ โดยประยุกต์ และผสมผสานรูปแบบ ด้านวัฒนธรรม พบภาพสะท้อนด้านค่านิยม ความเชื่อ ประเพณี และการดำเนินชีวิตให้เห็นอย่างเด่นชัดและลุ่มลึก

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเพลงพื้นบ้านภาคกลาง และ กวีนิพนธ์ของ ศิวกานท์ ปทุมสูติ ซึ่งเพลงพื้นบ้านภาคกลาง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

หมายถึง เพลงที่ชาวบ้านในจังหวัดทางภาคกลางร้องเล่นโต้ตอบกันระหว่างชายหญิง และ กวีนิพนธ์ของ ศิวกานท์ ปทุมสูติ หมายถึง งานร้อยกรองที่มีลักษณะถึงพร้อมด้วยการนำเสนอที่เต็มไปด้วยวรรณศิลป์ อันสื่อความคิดความรู้สึก ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเพลงพื้นบ้านภาคกลาง และกวีนิพนธ์ของ ศิวกานท์ ปทุมสูติมาเป็นแหล่งข้อมูล

15. ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยระบุชื่อสถานที่ที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยเป็นชื่อสถานที่ที่ผู้ศึกษาลงพื้นที่ หรือเป็นชื่อสถานที่ที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยบ่งบอกสาระสำคัญ หมายถึง การใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกถึงสาระสำคัญของเนื้อหาหรือเรื่องที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 3 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ดังนี้

เรื่องที่ 1 เอกลักษณ์ของภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านจังหวัดสุพรรณบุรี (ปิยณัฐ สุนทรประเสริฐ, 2553)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับนิทานพื้นบ้านจังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ ศึกษาและรวบรวมนิทานพื้นบ้านจังหวัดสุพรรณบุรี จำแนกประเภทของนิทานพื้นบ้าน และศึกษาเอกลักษณ์ของภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่ปรากฏ ในนิทานพื้นบ้าน ผลการศึกษาพบว่ามีนิทานประเภทตำนานมากที่สุด ส่วนเอกลักษณ์ของภาษาไทยเป็นคำลักษณนามมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำเรียกญาติแทนบุรุษสรรพนาม ด้านเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมไทย พบว่ากล่าวถึงศิลปกรรมไทยมากที่สุด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง เอกลักษณ์ของภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านจังหวัดสุพรรณบุรี คำว่า จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ จังหวัดสุพรรณบุรี คือชื่อสถานที่ที่ผู้วิจัยนำนิทานพื้นบ้านมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้นิทานพื้นบ้านของจังหวัดสุพรรณบุรีมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนิทานพื้นบ้าน คือ เรื่องเล่าแบบมุขปาฐะในจังหวัดสุพรรณบุรีที่เล่าสืบต่อกันมา ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนิทานพื้นบ้านมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี (ไพโรจน์ สุวรรณดี, 2551)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับ ลักษณะการใช้ภาษาไทย ในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทย ด้านการใช้คำ ประโยค โวหาร สำนวน ในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม พบด้านการใช้คำ มี 17 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำธรรมดา การใช้คำขยาย การใช้คำเสริม การใช้คำเรียก – คำร้อง การใช้คำตัด เป็นต้น ด้านการใช้ประโยค พบ 4 ประเภท คือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม ประโยคซับซ้อน ประโยคเชื่อม ด้านการใช้โวหาร พบ 5 ลักษณะ คือ บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร เทศนาโวหาร สาธกโวหาร และ อุปมาโวหาร ด้านการใช้สำนวนพบการใช้สำนวน 5 สำนวน

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 2 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี คำว่า โรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ โรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี คือ สถานที่ที่ผู้วิจัยลงพื้นที่เก็บข้อมูลเพื่อนำมาศึกษาการใช้ภาษาไทยในการเขียน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรียงความของนักเรียน ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้การเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอกบินทร์บุรีจังหวัดปราจีนบุรีมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในงานเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี คือ การเขียนเรียงความของนักเรียน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำงานเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรีมาเป็นแหล่งข้อมูล

วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 4 แบบ

การตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้กลวิธีตั้งชื่อ**แบบผสมผสาน 4 แบบ** พบ 25 เรื่อง จาก 128 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 19.53 ซึ่งมีลักษณะผสมผสาน 4 แบบ แบ่งเป็น 9 ลักษณะ ดังนี้

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง โดยระบุชื่อบุคคลสำคัญที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยอาจเป็นชื่อเจ้าของผลงานวรรณกรรม นามแฝง นามปากกา หรืออาจเป็นชื่อบุคคลที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 4 แบบ คือ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.68 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาไทยในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ จากนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ (กมลทิพย์ ลิมาภิรักษ์, 2549)

การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาไทยในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ จากนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัยการศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องลีลาภาษาไทยในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ จากนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาไทยในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ จากนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลีลาภาษาไทยในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ จากนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลีลาภาษา คือ ท่วงทำนองในการแต่งที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของนักเขียนแต่ละคน ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาลีลาภาษาในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ จากนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ ด้านลักษณะการใช้ภาษา ลีลาการเขียนบทความของหนุ่มเมืองจันทน์

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาไทยในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ จากนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ คำว่า หนุ่มเมืองจันทน์ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง หนุ่มเมืองจันทน์ คือ นามปากกาของสรกล อดลยานนท์ เป็นชื่อเจ้าของผลงานบทความที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้บทความของหนุ่มเมืองจันทน์มาศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ คือ งานเขียนร้อยแก้วประเภทหนึ่งที่เขียนขึ้นเป็นความเรียง โดยมีการแสดงทัศนะ นำข้อคิดเห็นของผู้เขียนลงไป ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษา ในการ์ตูนเรื่องหนูหิ่นอินเดอะซิตี้ของคุณผดุง ไกรศรี (แก้ว กาแก้ว, 2550)

การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษา ในการ์ตูนเรื่องหนูหิ่นอินเดอะซิตี้ของคุณผดุง ไกรศรี คำว่า การศึกษาเชิงวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษาเชิงวิเคราะห์ หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการหาคำตอบ โดยศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูล ด้วยวิธีการพิจารณา ตรึกตรอง โดยการจัดกลุ่มและแยกแยะข้อมูลตามสิ่งที่พบโดยอาศัยหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องลีลาภาษาในการ์ตูนเรื่องหนูหิ่นอินเดอะซิตี้ของคุณผดุง ไกรศรี

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาในการ์ตูนเรื่องหนูหิ่นอินเดอะซิตี้ของคุณผดุง ไกรศรี ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลีลาภาษาในการ์ตูน
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ เรื่องหนูหิ่นอินเดอะซิตี้ของคุณผดุง ไกรศรี

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลีลาภาษา คือ ท่วงทำนองในการแต่ง เป็นลักษณะเฉพาะตัวของนักเขียนแต่ละคน ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาลีลาภาษาในการ์ตูนเรื่องหนูหิ่นอินเดอะซิตี้ของคุณผดุง ไกรศรี ด้านการใช้คำ สำนวนน้ำเสียง เครื่องหมายวรรคตอนและการใช้ภาพแสดงเหตุการณ์

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาในการ์ตูนเรื่องหนูหิ่นอินเดอะซิตี้ของคุณผดุง ไกรศรี คำว่า ผดุง ไกรศรี เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ผดุง ไกรศรี คือ เจ้าของผลงานที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาลีลาภาษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้การ์ตูนเรื่องหนูหิ่นอินเดอะซิตี้ของคุณผดุง ไกรศรี มาศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในการ์ตูนเรื่องหนูหิ่นอินเดอะซิตี้ คือ ภาพวาดที่ใช้ตัวแทนหรือสัญลักษณ์เพื่อการล้อเลียน อาจมีคำบรรยายหรือไม่มีก็ได้ จะมีช่องหรือไม่มีช่องก็ได้ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำการ์ตูนเรื่องหนูหิ่นอินเดอะซิตี้ มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 3 การศึกษาลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บูรพา (เพ็ญศรี คงสืบ, 2550)

การศึกษาลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บูรพา คำว่า การศึกษา เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิดและความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บูรพา

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บูรพา ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลีลาการใช้ภาษาของหยก บูรพา
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในนวนิยายและเรื่องสั้น

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลีลาการใช้ภาษา คือ ศิลปะในการถ่ายทอดเรื่องราวเหตุการณ์เพื่อเร้าใจและดึงดูดใจได้แก่ การเลือกใช้คำ การใช้โวหารต่าง ๆ ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บูรพา ด้านการใช้คำโวหารภาพพจน์

เรื่อง การศึกษาลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บูรพา คำว่า หยก บูรพา เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง หยก บูรพา คือ เจ้าของผลงานที่ผู้วิจัยนำมาเป็นข้อมูลในการศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้นวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บูรพามาศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บูรพา ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บูรพา มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 4 การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาในงานวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช (พลอย ลวณะมาลย์, 2547)

การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาในงานวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช คำว่า การศึกษาเชิงวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษาเชิงวิเคราะห์ หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการหาคำตอบโดยศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูล ด้วยวิธีการพิจารณา ตรึกตรอง โดยการจัดกลุ่มและแยกแยะข้อมูลตามสิ่งที่พบโดยอาศัยหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องลีลาภาษาในงานวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาในงานวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลีลาภาษาของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในงานวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลีลาภาษาเฉพาะบุคคล คือ ท่วงทำนองการแต่งที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของนักเขียนแต่ละคนซึ่งเรื่องนี้ศึกษาลีลาภาษาเฉพาะบุคคลในงานวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ด้านการเขียนและรูปแบบของทำนองเขียนในงานวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ของเรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาในงานวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช คำว่า ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช คือ เจ้าของผลงานวรรณกรรมที่ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นข้อมูลการศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้งานวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมชมาศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ คือ งานเขียนที่บันทึกเหตุการณ์หรือเรื่องราวของประเทศชาติต่าง ๆ ไว้เป็นหลักฐาน ซึ่งเขียนจากข้อเท็จจริง ทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 5 การศึกษาคำสื่อจินตภาพในเพลงโคราช ของกำปั่น บ้านแท่น (วุธยา สืบเทพ, 2549)

การศึกษาคำสื่อจินตภาพในเพลงโคราช ของกำปั่น บ้านแท่น คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องคำสื่อจินตภาพในเพลงโคราช ของกำปั่น บ้านแท่น

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่อง การศึกษาคำสื่อจินตภาพในเพลงโคราช ของกำปั่น บ้านแท่น ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ คำสื่อจินตภาพของกำปั่น บ้านแท่น
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ในเพลงโคราช

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำสื่อจินตภาพ คือ ภาพที่เกิดขึ้นในใจทั้งนี้โดยแทน ความคิด ประสบการณ์ด้านความรู้สึกอันก่อให้เกิดภาพในใจ ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาคำสื่อจินตภาพในเพลงโคราช ของกำปั่น บ้านแท่น ด้านการสร้างภาพพจน์และลักษณะของจินตภาพ

เรื่อง การศึกษาคำสื่อจินตภาพในเพลงโคราช ของกำปั่น บ้านแท่น คำว่า กำปั่น บ้านแท่น เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง กำปั่น บ้านแท่น คือเจ้าของผลงานเพลงที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาคำสื่อจินตภาพ ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้เพลงโคราช ของกำปั่น บ้านแท่น มาศึกษาเรื่องจินตภาพ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเพลงโคราช ของกำปั่น บ้านแท่น คือ เพลงปฏิพากย์ คือการร้องโต้ตอบกัน ระหว่างชายหญิง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเพลงโคราช ของกำปั่น บ้านแท่น มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 6 ศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทเพลงของสุนทราภรณ์ระหว่างปี พ.ศ. 2482 - พ.ศ. 2524 (อุดมลักษณ์ ระพีแสง, 2550)

ศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทเพลงของสุนทราภรณ์ระหว่างปี พ.ศ. 2482 - พ.ศ. 2524 คำว่า ศึกษาเชิงวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษาเชิงวิเคราะห์ หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการหาคำตอบ โดยศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูล ด้วยวิธีการพิจารณา ตรึกตรอง โดยการจัดกลุ่มและแยกแยะข้อมูลตามสิ่งที่พบโดยอาศัยหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาในบทเพลงของสุนทราภรณ์ระหว่างปี พ.ศ. 2482 - พ.ศ. 2524

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่อง ศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทเพลงของสุนทราภรณ์ระหว่างปี พ.ศ. 2482- พ.ศ. 2524 ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาในบทเพลง
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ของสุนทราภรณ์ระหว่างปี พ.ศ. 2482 – พ.ศ. 2524

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องการใช้ภาษา คือ การเลือกใช้ถ้อยคำ ในการประพันธ์คำร้อง ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาการใช้ภาษาในบทเพลงของสุนทราภรณ์ระหว่างปี พ.ศ. 2482 - พ.ศ. 2524 ด้านการใช้คำ โวหาร รูปแบบคำประพันธ์ และแนวคิดในบทเพลง เรื่อง ศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทเพลงของสุนทราภรณ์ระหว่างปี พ.ศ. 2482 - พ.ศ. 2524 คำว่า สุนทราภรณ์ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง สุนทราภรณ์ คือ เนื้อร้องหรือบทร้องที่ประพันธ์และขับร้องโดยวงดนตรีสุนทราภรณ์ และเป็นเจ้าของผลงานเพลงที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้เพลงของสุนทราภรณ์มาศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเพลงของสุนทราภรณ์ คือ เนื้อร้องหรือบทร้องที่ประพันธ์และขับร้องโดยวงดนตรีสุนทราภรณ์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเพลงของสุนทราภรณ์ มาเป็นแหล่งข้อมูล

2. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย คำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย หมายถึง คำที่แสดงกลวิธีหลักที่ใช้ในการวิจัย ผู้อ่านจะทราบจากชื่อเรื่องว่า ผู้วิจัยได้ดำเนินการหรือออกปฏิบัติการ หรือใช้วิธีการวิจัยอย่างไรเป็นสำคัญ ได้แก่คำว่า การพัฒนา การเปรียบเทียบ การศึกษาเปรียบเทียบ การสำรวจ

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 4 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ (สิริวรรณ นันทจันทูล, 2554)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ คำว่า การวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การวิเคราะห์ หมายถึง การศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูลเพื่อแยกแยะข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในข้อมูลนั้น ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ คำว่า เปรียบเทียบ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย เปรียบเทียบ หมายถึง วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่างด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ

เรื่อง การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ คำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การวิเคราะห์และเปรียบเทียบ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" คือ ชุดคำศัพท์ที่ผู้ประพันธ์วรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ ใช้เพื่อสื่อความหมายถึง ผู้ปกครองเมือง พระมหากษัตริย์ หรือพระเจ้าแผ่นดิน ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาคำพ้องความพระมหากษัตริย์ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ ด้านการเปรียบเทียบคำพ้องความพระมหากษัตริย์ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ สมัยสุโขทัย อยุธยา ธนบุรี และรัตนโกสินทร์ ด้านการสร้างคำ ที่มาทางภาษา ประเภททางความหมาย และโลกทัศน์ของคนไทยที่มีต่อพระมหากษัตริย์ และเพื่อจัดทำศัพทานุกรมคำพ้องความพระมหากษัตริย์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ สมัยสุโขทัย อยุธยา ธนบุรี และรัตนโกสินทร์ คือ วรรณคดีหรือวรรณกรรม

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ที่บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับพระราชประวัติ พระราชกรณียกิจของพระมหากษัตริย์เป็นสำคัญ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ สมัยสุโขทัย อยุธยา ธนบุรี และรัตนโกสินทร์มาเป็นแหล่งข้อมูล

3. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ที่มีลักษณะข้อความเป็นสองตอน คั่นด้วยเครื่องหมายทวิภาค (:) โดยข้อความส่วนแรกเป็นความหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่เป็นความหลักในชื่อเรื่องซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:) ข้อความตอนนี้อาจจะเป็นแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย แบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย หรือแบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ส่วนข้อความส่วนหลังมีลักษณะเป็นความย่อย หมายถึง ข้อความที่ขยายความหลักเสริม ความให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น หรือทำให้เห็นลักษณะของการดำเนินการวิจัย ซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:)

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 4 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 1 การใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง: การศึกษาตามแนวอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ (วรรณรินทร์ วินิจกิจเจริญ, 2547)

การใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง: การศึกษาตามแนวอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ คำว่า การศึกษา เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง: การศึกษาตามแนวอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริมซึ่งความหลัก คือ การใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง ซึ่งเป็นความหลักแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัยเพราะประกอบด้วยนามวลีส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลัก ส่วนความเสริม คือ การศึกษาตามแนวอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์

เรื่อง การใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง: การศึกษาตามแนวอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การศึกษาตามแนวอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องการใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง ซึ่งเพลงตลกคำเมือง คือ เพลงลูกทุ่งคำเมืองที่มีบทพูดแทรกอยู่ในเนื้อเพลง โดยบทนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างอารมณ์ขันเป็นหลัก และเปรียบเทียบลักษณะการใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมืองของวิฑูรย์ ใจพรหม บุญศรี รัตนัง และเทพธารา ปัญญามานะ

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเพลงตลกคำเมือง คือ เพลงลูกทุ่งคำเมืองที่มีบทพูดแทรกอยู่ในเนื้อเพลง โดยบทนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างอารมณ์ขันเป็นหลักซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยทำเพลงตลกคำเมือง มาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 2 การใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมือง : ศึกษาลีลาภาษาและศึกษาแนวอรรถศาสตร์ (สุรางคนา พลนรัตน์, 2550)

การใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมือง : ศึกษาลีลาภาษาและศึกษาแนวอรรถศาสตร์ คำว่า ศึกษา เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ศึกษา หมายถึง การเล่าเรียน ฝึกฝน การพัฒนาความรู้ในเรื่องที่ศึกษาซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมือง

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมือง : ศึกษาลีลาภาษาและศึกษาแนวอรรถศาสตร์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ซึ่งความหลัก คือ การใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมือง ซึ่งเป็นความหลักแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย เพราะประกอบด้วยนามวลีส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลัก ส่วนความเสริม คือ ศึกษาลีลาภาษาและศึกษาแนวอรรถศาสตร์

เรื่อง การใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมือง: ศึกษาลีลาภาษาและศึกษาแนวอรรถศาสตร์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมือง
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ศึกษาลีลาภาษาและศึกษาแนวอรรถศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องการใช้ภาษา คือ ท่วงทำนองการแต่งที่แสดงออกเป็นลักษณะของผู้แต่งแต่ละคน ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาการใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมือง ด้านการใช้คำ โวหาร ภาพพจน์ ศึกษาตามแนวอรรถศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเพลงซอพื้นเมือง คือ เพลงพื้นบ้านล้านนา โดยผู้ขับซอเป็นชาย และหญิงเรียกว่า คู่ถ้อง และมีเครื่องดนตรีบรรเลงไปพร้อมกับการขับซอ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเพลงซอพื้นเมืองมาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 3 การวิเคราะห์ความหมายของคำในสำนวนที่มีความหมายเหมือนกันจากพจนานุกรมฉบับมติชน: การศึกษาเชิงอรรถศาสตร์ (อรรถพร ศรีพุ่ม, 2548)

การวิเคราะห์ความหมายของคำในสำนวนที่มีความหมายเหมือนกันจากพจนานุกรมฉบับมติชน: การศึกษาเชิงอรรถศาสตร์ คำว่า การวิเคราะห์ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การวิเคราะห์ หมายถึง การศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูลเพื่อแยกแยะข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในข้อมูลนั้น ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องความหมายของคำในสำนวนที่มีความหมายเหมือนกันจากพจนานุกรมฉบับมติชน: การศึกษาเชิงอรรถศาสตร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การวิเคราะห์ความหมายของคำในสำนวนที่มีความหมายเหมือนกันจากพจนานุกรมฉบับมติชน: การศึกษาเชิงอรรถศาสตร์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อ โดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ซึ่งความหลัก คือ การวิเคราะห์ความหมายของคำในสำนวนที่มีความหมายเหมือนกันจากพจนานุกรมฉบับมติชน เป็นความหลักแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย เพราะประกอบด้วยนามวลีส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลัก ส่วนความเสริม คือ การศึกษาเชิงอรรถศาสตร์

เรื่อง การวิเคราะห์ความหมายของคำในสำนวนที่มีความหมายเหมือนกันจากพจนานุกรมฉบับมติชน: การศึกษาเชิงอรรถศาสตร์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การวิเคราะห์ความหมายของคำในสำนวนที่มีความหมายเหมือนกันจากพจนานุกรมฉบับมติชน

ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การศึกษาเชิงอรรถศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องความหมายของคำในสำนวน ด้านอรรถลักษณ์และความสัมพันธ์ด้านความหมายของคำที่ใช้แทนกันได้ในสำนวนที่มีความหมายเหมือนกันในพจนานุกรมฉบับมติชน โดยศึกษาเชิงอรรถศาสตร์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในความหมายของคำในสำนวน ซึ่งสำนวน คือ ถ้อยคำหรือข้อความที่มีความหมายไม่ตรงตามตัวอักษร ทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำสำนวนที่พบในพจนานุกรมฉบับมติชนมาเป็นแหล่งข้อมูล

4. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ที่มีลักษณะข้อความเป็นสองตอน คั่นด้วยเครื่องหมายทวิภาค (:) โดยข้อความส่วนแรกเป็นความหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่เป็นความหลักในชื่อเรื่องซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:) ข้อความตอนนี้อาจจะเป็นแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย แบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย หรือแบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ส่วนข้อความส่วนหลังมีลักษณะเป็นความย่อย หมายถึง ข้อความที่ขยายความหลักเสริม ความให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น หรือทำให้เห็นลักษณะของการดำเนินการวิจัย ซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:)

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยระบุชื่อสถานที่ ที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยเป็นชื่อสถานที่ที่ผู้ศึกษาลงพื้นที่ หรือเป็นชื่อสถานที่ ที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 4 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 1 ศึกษาลักษณะภาษาถิ่นจันทบุรี: กรณีศึกษาตำบลท่าช้าง และตำบลแสลง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี (พรโชค อู่สมบูรณ์, 2552)

ศึกษาลักษณะภาษาถิ่นจันทบุรี: กรณีศึกษาตำบลท่าช้าง และตำบลแสลง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี คำว่า ศึกษา เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ศึกษา หมายถึง การเล่าเรียน ฝึกฝน การพัฒนาความรู้ในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่อง ลักษณะภาษาถิ่นจันทบุรีตำบลท่าช้าง และตำบลแสลง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง ศึกษาลักษณะภาษาถิ่นจันทบุรี: กรณีศึกษาตำบลท่าช้าง และตำบลแสลง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ซึ่งความหลัก คือ ศึกษาลักษณะภาษาถิ่นจันทบุรี ส่วนความเสริม คือ กรณีศึกษาตำบลท่าช้าง และตำบลแสลง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี

เรื่อง ศึกษาลักษณะภาษาถิ่นจันทบุรี: กรณีศึกษาตำบลท่าช้าง และตำบลแสลง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี คำว่า ตำบลท่าช้าง และตำบลแสลง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ตำบลท่าช้าง และตำบลแสลง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี คือ ชื่อสถานที่ที่ผู้วิจัยลงพื้นที่เพื่อศึกษาภาษาถิ่นจันทบุรี ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ภาษาถิ่นจันทบุรี ตำบลท่าช้าง และตำบลแสลง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรีมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในภาษาถิ่นจันทบุรี คือ ภาษาที่ใช้พูดกันในจังหวัดจันทบุรี ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำภาษาถิ่นจันทบุรีมาเป็นแหล่งข้อมูล

5. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง โดยระบุชื่อบุคคลสำคัญที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยอาจเป็นชื่อเจ้าของผลงานวรรณกรรม นามแฝง นามปากกา หรืออาจเป็นชื่อบุคคลที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยบ่งบอกสาระสำคัญ หมายถึง การใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกถึงสาระสำคัญของเนื้อหาหรือเรื่องที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 4 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.25 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ บินหลา สันกาลาคีรี (กนกวรรณ วิธุรกุล, 2550)

การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ บินหลา สันกาลาคีรี คำว่า การศึกษา เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องภาษาไทยในงานเขียนของ บินหลา สันกาลาคีรี

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับ การใช้ภาษา กลวิธีการแต่ง และแนวคิดที่ปรากฏในงานเขียนของ บินหลา สันกาลาคีรี ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ ศึกษาการใช้ภาษา กลวิธีการแต่ง และแนวคิดที่ปรากฏในงานเขียนของ บินหลา สันกาลาคีรี โดยแบ่งเป็นงานเขียนประเภทบันเทิงคดี 5 เล่มและงานเขียนสารคดี 6 เล่ม ผลการศึกษาพบว่า ด้านการใช้ภาษาพบว่ามีการใช้คำ 12 ประเภท การใช้สำนวนพบการใช้สำนวน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ดั้งเดิม ส่วนสำนวนใหม่พบในงานเขียนประเภทสารคดีเท่านั้น การใช้ภาพพจน์ พบ 9 ประเภท คือ อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน อติพจน์ นามนัย ปฏิภาคพจน์ สัทพจน์ อาวัตพากย์ และปฏิปุจฉา ส่วนกลวิธีการแต่งงานเขียนประเภทบันเทิงคดีพบว่ามีการเปิดเรื่อง 4 แบบ การดำเนินเรื่องพบ 2 แบบ การปิดเรื่องพบ 2 แบบ ส่วนกลวิธีการแต่งงานเขียนสารคดีพบส่วนนำเรื่องมี 7 แบบ ส่วนสรุปเรื่องมี 2 แบบ

เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ บินหลา สันกาลาคีรี คำว่า บินหลา สันกาลาคีรี เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง บินหลา สันกาลาคีรี คือ เจ้าของผลงานเขียนที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาการใช้ภาษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้งานเขียนของ บินหลา สันกาลาคีรี มาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในงานเขียนของบินหลา สันกาลาคีรี คือ ผลงานการเขียน ของบินหลา สันกาลาคีรี 11 เล่ม ตั้งแต่ปี พ.ศ.2533–พ.ศ. 2547 ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำงานเขียนของบินหลา สันกาลาคีรี มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 วิเคราะห์การใช้คำและโวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (จนัญญา งามเนตร, 2549)

วิเคราะห์การใช้คำและโวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คำว่า วิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย วิเคราะห์ หมายถึง การจำแนก แยกแยะ องค์ประกอบของข้อมูลที่นำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องคำและโวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับ บทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้า ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ การเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้า มีลักษณะการใช้คำลักษณะต่าง ๆ ส่วนลักษณะการใช้โวหารภาพพจน์ พบว่าใช้โวหารภาพพจน์แบบ อุปมา อุปลักษณ์ อติพจน์ คำถามเชิงวาทศิลป์หรือปฏิปุจฉา ปฏิทรรศน์หรือ ปฏิภาคพจน์ และการเลียนเสียงธรรมชาติ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง วิเคราะห์การใช้คำและโวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คำว่า เมอร์ลิน เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง เมอร์ลิน คือ นามปากกาของเจ้าของคอลัมน์ที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาการใช้คำและโวหารภาพพจน์ ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้บทความของเมอร์ลินมาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในบทความของเมอร์ลิน ซึ่งบทความคือ ข้อเขียนอาจจะเป็นรายงานหรือการแสดงความคิดเห็นมักตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ ทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำบทความของเมอร์ลินมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 3 การศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของระวี ภาวิไล (จอมขวัญ สุทธินนท์, 2551)

การศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของระวี ภาวิไล คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของระวี ภาวิไล

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับ ประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของระวี ภาวิไล ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ ศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของ ระวี ภาวิไล ตลอดจนศึกษาประเภทของประโยคความซ้อน โดยใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของ ระวี ภาวิไล ทั้งสิ้น 218 ประโยค ผลการศึกษาสรุปว่า ระวี ภาวิไล ใช้ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายในหน่วยนามมากที่สุด และจากการศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของ ระวี ภาวิไลพบหน่วยเชื่อมระหว่างประโยคหลักกับประโยคขยาย และ ประโยคขยายกับประโยคขยาย ทั้งสิ้น 279 ครั้งที่ใช้มากที่สุด คือ “ว่า”

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จำนวน 86 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.82 รองลงมา คือ “ที่” จำนวน 76 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.24 และน้อยที่สุด คือ “ซึ่ง” จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.36

เรื่อง การศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของ ระวี ภาวิไล คำว่า ระวี ภาวิไล เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ระวี ภาวิไล คือ ชื่อเจ้าของผลงานที่ผู้วิจัยนำมาใช้ศึกษาประโยคความซ้อน ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยนำผลงานแปลและเรียบเรียงของระวี ภาวิไล มาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในผลงานแปลและเรียบเรียงของระวี ภาวิไล คือ ผลงานที่ระวี ภาวิไลเป็นผู้แปลและเรียบเรียง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำงานแปลและเรียบเรียง ของระวี ภาวิไลมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 4 การวิเคราะห์ประโยคบอกเล่าเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์และรูปแบบการเขียนหนังสือธรรมะ: กรณีศึกษา งานเขียนชุดธรรมะประยุกต์สำหรับคนรุ่นใหม่ของ ว.วชิรเมธี (จันจิรา จุลาภา, 2552)

การวิเคราะห์ประโยคบอกเล่าเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์และรูปแบบการเขียนหนังสือธรรมะ: กรณีศึกษา งานเขียนชุดธรรมะประยุกต์สำหรับคนรุ่นใหม่ของ ว.วชิรเมธี คำว่า การวิเคราะห์ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การวิเคราะห์ หมายถึง การศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูลเพื่อแยกแยะข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในข้อมูลนั้น ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องประโยคบอกเล่า รูปแบบการเขียนหนังสือธรรมะ

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับ ประโยคบอกเล่าและรูปแบบการเขียนหนังสือธรรมะของ ว.วชิรเมธี ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ วิเคราะห์การใช้ประโยคบอกเล่า แสดงเจตนาต่างๆ ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์และรูปแบบของการเขียนหนังสือธรรมะ กรณีศึกษางานเขียนชุดธรรมะประยุกต์สำหรับคนรุ่นใหม่ของ ว. วชิรเมธี ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย คือ งานเขียนชุดธรรมะประยุกต์สำหรับคนรุ่นใหม่ ของ ว. วชิรเมธี ในปี 2550 มีจำนวน 8 เล่ม ผลการวิจัยพบว่า การใช้ประโยคบอกเล่าตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์เป็นไปตาม

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เงื่อนไขวัจนกรรม ของจอห์น อาร์ เซอร์ล ที่ประกอบด้วยเงื่อนไข 4 ประการ คือ เงื่อนไขบอกเนื้อความ เงื่อนไขบอกปัจจัยพื้นฐาน เงื่อนไขบอกความจริงใจ และเงื่อนไขบอกสาระสำคัญ จากเงื่อนไข 4 ประการ พบว่า แสดงเจตนาได้ 5 เจตนาคือ เจตนาบอกเล่า คาดคะเน แนะนำ เตือน และอธิบาย ซึ่งการแสดงเจตนา 5 เจตนามีการปรากฏรูปภาษาแสดงเจตนา 5 รูปภาษา คือ รูปภาษาที่ใช้แสดงเจตนาบอกเล่า คาดคะเน แนะนำ เตือนและอธิบาย ส่วนรูปแบบการเขียนหนังสือธรรมะหรือสารคดีศาสนามีส่วนประกอบสำคัญ 5 ส่วน คือ การตั้งชื่อเรื่อง ความนำ ความเชื่อม เนื้อเรื่อง และความจบ ผลการวิจัยพบว่า ด้านการตั้งชื่อเรื่องมี 6 แบบ ได้แก่ แบบชี้นำเนื้อหา แบบสำบัดสำนวน แบบคนคุ้นเคย แบบคำถาม แบบชวนฉงน และแบบอื่นๆ ซึ่งพบการตั้งชื่อเรื่องแบบชี้นำเนื้อหามากที่สุด ด้านการเขียนความนำมี 11 แบบ ได้แก่ แบบอ้างอิงข่าว แบบบรรยาย แบบพรรณนาแบบสรุปความสำคัญ แบบคำถาม แบบสุภาษิตหรือบทกวี แบบให้คำจำกัดความ แบบเรื่องเล่า แบบใช้อัญพจน์ (คำอ้าง) แบบเขียนถึงผู้อ่านโดยตรง และแบบอ้างถึงภูมิหลัง ซึ่งพบการเขียนความนำแบบคำถามมากที่สุด ด้านการเขียนความเชื่อมมี 3 แบบ ได้แก่ ความเชื่อมด้วยภาษา ความเชื่อมด้วยเนื้อหา และความเชื่อมด้วยภาษาและเนื้อหา ซึ่งพบการเขียนความเชื่อมด้วยเนื้อหามากที่สุด ด้านการเขียนเนื้อเรื่องมีทั้งหมด 4 แบบ ได้แก่แบบลำดับเรื่องตามความสำคัญหรือความน่าสนใจของเรื่อง แบบลำดับเรื่องตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แบบลำดับเรื่องตามรายละเอียดกับบทสรุป และแบบลำดับเรื่องจากคำถามไปสู่คำตอบ ซึ่งพบการเขียนเนื้อเรื่องแบบลำดับเรื่องตามรายละเอียดกับบทสรุปมากที่สุด และด้านการเขียนความจบมี 4 แบบ ได้แก่ แบบสรุปความ แบบคาดไม่ถึง แบบคลี่คลายประเด็น และแบบให้คิดต่อ ซึ่งพบการเขียนความจบแบบสรุปความมากที่สุด

เรื่อง การวิเคราะห์ประโยคบอกเล่าเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์และรูปแบบการเขียนหนังสือธรรมะ: กรณีศึกษา งานเขียนชุดธรรมะประยุกต์สำหรับคนรุ่นใหม่ของ ว.วชิรเมธี คำว่า ว.วชิรเมธี เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ว.วชิรเมธี คือ นามปากกาของเจ้าของผลงานที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยนำงานเขียนชุดธรรมะประยุกต์สำหรับคนรุ่นใหม่ของ ว.วชิรเมธี มาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในงานเขียนชุดธรรมะประยุกต์ คือ ผลงานที่เป็นลายลักษณ์อักษรและได้รวบรวมไว้เป็นหนังสือ มีเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมะหรือหลักธรรมคำสอน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำงานเขียนชุดธรรมะประยุกต์มาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 5 การศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาและเนื้อหาบทอาศิรวาทที่สะท้อนภาพลักษณ์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์
(นิคม รัตนปรีชาชัย, 2554)

การศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาและเนื้อหาบทอาศิรวาทที่สะท้อนภาพลักษณ์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ คำว่า การศึกษาเชิงวิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษาเชิงวิเคราะห์ หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการหาคำตอบ โดยศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูล ด้วยวิธีการพิจารณา ตรึกตรอง โดยการจัดกลุ่มและแยกแยะข้อมูลตามสิ่งที่พบโดยอาศัยหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาและเนื้อหาบทอาศิรวาทที่สะท้อนภาพลักษณ์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ภาษาและเนื้อหาบทอาศิรวาทที่สะท้อนภาพลักษณ์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ด้านการใช้ภาษา เนื้อหาของบทอาศิรวาท ซึ่งการใช้ภาษา ด้านการปรุงแต่งเสียงพบว่า มีรูปแบบคำประพันธ์เดี่ยว 5 ชนิด ส่วนคำประพันธ์ผสม 5 ลักษณะ การเล่นสัมผัสพยัญชนะพบ 7 ลักษณะ การเล่นสัมผัสสระพบ 6 ลักษณะ การถ่วงดุลของเสียง พบ 2 ลักษณะ ด้านการปรุงแต่งคำ พบ 6 ลักษณะ ด้านการปรุงแต่งความ พบภาพพจน์ 7 ชนิด ด้านการใช้โวหาร พบ 2 ลักษณะ ด้านเนื้อหาแบ่งได้ 11 กลุ่ม การศึกษาภาพลักษณ์พบว่าสะท้อนภาพลักษณ์ 8 ลักษณะ

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาและเนื้อหาบทอาศิรวาทที่สะท้อนภาพลักษณ์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ คำว่า สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่องซึ่งหมายถึง ผู้ที่เป็นบุคคลสำคัญ มีความสำคัญอย่างยิ่งจึงส่งผลให้มีผู้นำเรื่องราวของบุคคลนั้นมาประพันธ์บทอาศิรวาทเพื่อวัตถุประสงค์ในการมุ่งเทิดพระเกียรติและถวายความอาลัยแด่สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ซึ่งเรื่องนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผู้วิจัยนำบทอาศิรวาทที่สะท้อนภาพลักษณ์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์มาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในบทอาศิรวาท คือ รูปแบบคำประพันธ์ประเภทร้อยกรองแต่งขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการมุ่งเทิดพระเกียรติและถวายความอาลัยแด่สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำบทอาศิรวาทมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 6 วิเคราะห์การใช้ภาษา กลวิธีการเขียน และโลกทัศน์ในบทความของนิติภูมิ นวรัตน์ ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (พรรณษา พลอยงาม, 2551)

วิเคราะห์การใช้ภาษา กลวิธีการเขียน และโลกทัศน์ในบทความของนิติภูมิ นวรัตน์ ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คำว่า วิเคราะห์ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย วิเคราะห์ หมายถึง การจำแนก แยกแยะ องค์ประกอบของข้อมูลที่นำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษา กลวิธีการเขียน และโลกทัศน์ในบทความของนิติภูมิ นวรัตน์ ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับ การใช้ภาษา กลวิธีการเขียน และโลกทัศน์ในบทความของนิติภูมิ นวรัตน์ ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาได้แก่ การใช้คำ การใช้สำนวน และการใช้โวหาร ในการวิเคราะห์กลวิธีการเขียน ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่อง การเขียนความนำ การเขียนเนื้อเรื่อง และการเขียนความจบ และในการวิเคราะห์โลกทัศน์ได้แก่ ด้านสังคม ด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง ด้านศาสนา ด้านธรรมชาติ และด้านวัฒนธรรมผลการศึกษาพบว่า ในบทความของนิติภูมิ นวรัตน์ ในคอลัมน์เปิดฟ้าส่องโลกในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ในการศึกษาถึงการใช้ภาษา ด้านการใช้คำ พบการใช้คำอุทาน คำหยาบ คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ คำย่อ คำตัด และคำสแลง ด้านการใช้สำนวน พบการใช้สำนวนเก่าที่ใช้กันมานานแล้ว และด้านการใช้โวหาร พบการใช้บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร เทศนาโวหาร อุปมาโวหาร และสาธกโวหาร ในการศึกษาถึงกลวิธีการเขียน ในด้านการตั้งชื่อเรื่อง พบการตั้งชื่อเรื่องแบบบอกเนื้อหา แบบคุยกับผู้อ่าน แบบคำถาม และแบบฉงนสนเท่ห์ ใน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ด้านการเขียนความนำพบการเขียนความนำประเภทสรุปประเด็น ประเภทบรรยาย และแบบคุยกับผู้อ่านโดยตรงในด้านการเขียนเนื้อเรื่อง พบการเขียนเนื้อเรื่องแบบลำดับตามความสำคัญหรือความน่าสนใจของเรื่อง และแบบลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และในด้านการเขียนความจบ พบการเขียนความจบแบบสรุปความ และแบบให้คิดต่อ ในการศึกษาถึงโลกทัศน์ พบว่าผู้เขียนมีโลกทัศน์ด้านสังคมด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง ด้านศาสนา ด้านธรรมชาติ และด้านวัฒนธรรม

เรื่อง วิเคราะห์การใช้ภาษา กลวิธีการเขียน และโลกทัศน์ในบทความของนิติภูมิ นวรัตน์ ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คำว่า นิติภูมิ นวรัตน์ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง นิติภูมิ นวรัตน์ คือ เจ้าของผลงานที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาการใช้ภาษา กลวิธีการเขียน และโลกทัศน์ ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยนำบทความของนิติภูมิ นวรัตน์มาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในบทความ คือ ความเรียงชนิดหนึ่งที่เขียนขึ้นโดยมีหลักฐานข้อเท็จจริง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำบทความมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 7 การศึกษาภาษาในบทสนทนาของตัวละครเอกในนวนิยายของกนกวลี พจนปกรณ์ (มณฑาทิพย์ เรืองแก้ว, 2551)

การศึกษาภาษาในบทสนทนาของตัวละครเอกในนวนิยายของกนกวลี พจนปกรณ์ คำว่าการศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องภาษาในบทสนทนาของตัวละครเอกในนวนิยายของกนกวลี พจนปกรณ์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับ ภาษาในบทสนทนาของตัวละครเอกในนวนิยายของกนกวลี พจนปกรณ์ ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ ศึกษาลักษณะการใช้วัจนภาษา อวัจนภาษา และความสัมพันธ์ระหว่างวัจนภาษาและอวัจนภาษาในบทสนทนาของตัวละครเอกในนวนิยายของกนกวลี พจนปกรณ์ ผลการศึกษาพบว่า มีการ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ใช้วัจนภาษา 3 ด้าน คือ ด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยค และด้านการใช้สำนวนพบเพียงการใช้สำนวนเก่า ลักษณะการใช้อวัจนภาษาพบเพียง 4 ประเภท คือ การใช้อวัจนภาษาแทนคำพูด การใช้อวัจนภาษาขยายความ การใช้อวัจนภาษาย้ำความให้หนักแน่น และการใช้อวัจนภาษาควบคุมปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสาร

เรื่อง การศึกษาภาษาในบทสนทนาของตัวละครเอกในนวนิยายของกนกวลี พจนปกรณ์ คำว่า กนกวลี พจนปกรณ์ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง กนกวลี พจนปกรณ์ คือ เจ้าของผลงานที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาภาษาในบทสนทนาของตัวละครเอก ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยนำ นวนิยายของกนกวลี พจนปกรณ์มาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในนวนิยาย คือ งานเขียนบันเทิงคดีร้อยแก้วที่อาจแต่งขึ้นจากจินตนาการหรือจากการสมมุติ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนวนิยายมาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 8 การศึกษาเชิงวิเคราะห์ สำนวนและโวหารภาพพจน์ ในเพลงไทยลูกทุ่งของชาย เมืองสิงห์ (สุกัญญา คงสูน, 2550)

การศึกษาเชิงวิเคราะห์ สำนวนและโวหารภาพพจน์ ในเพลงไทยลูกทุ่งของ ชาย เมืองสิงห์ คำว่า การศึกษาเชิงวิเคราะห์ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษาเชิงวิเคราะห์ หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการหาคำตอบ โดยศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูล ด้วยวิธีการพิจารณา ตรึกตรอง โดยการจัดกลุ่มและแยกแยะข้อมูลตามสิ่งที่พบโดยอาศัยหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องสำนวนและโวหารภาพพจน์ ในเพลงไทยลูกทุ่งของ ชาย เมืองสิงห์

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับ สำนวนและโวหารภาพพจน์ ในเพลงไทยลูกทุ่งของชาย เมืองสิงห์ ซึ่งสาระสำคัญในเรื่อง คือ ศึกษาสำนวนและโวหารภาพพจน์ในเพลงไทยลูกทุ่งของชาย เมืองสิงห์ พบว่า เพลงไทยลูกทุ่งของชาย เมืองสิงห์ มีการใช้สำนวนเก่า ใช้โวหารภาพพจน์จำนวน 13 ประเภทได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นามนัย ปฏิวาทะ ปฏิภาคพจน์ อาวัตพากย์ อติพจน์ อธิพจน์ ปฏิรูปพจน์ สมพจนัย ปฏิปุจฉา อุทาหรณ์ และบุคลาธิษฐาน

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์ สำนวนและโวหารภาพพจน์ ในเพลงไทยลูกทุ่งของ ชาย เมืองสิงห์ คำว่า ชาย เมืองสิงห์ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ชาย เมืองสิงห์ คือ สมเศียร พานทอง เจ้าของผลงานที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาสำนวนและโวหารภาพพจน์ ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยนำเพลงไทยลูกทุ่งของชาย เมืองสิงห์มาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเพลงไทยลูกทุ่ง คือ เพลงที่สะท้อนชีวิต สภาพสังคม อุดมคติ และวัฒนธรรมไทย โดยมีท่วงทำนอง คำร้อง สำเนียง และลีลาการร้องการบรรเลงที่เป็นแบบแผน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยใช้เพลงไทยลูกทุ่งมาเป็นแหล่งข้อมูล

6. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยระบุชื่อสถานที่ ที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยเป็นชื่อสถานที่ที่ผู้ศึกษาลงพื้นที่ หรือเป็นชื่อสถานที่ที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 4 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การศึกษาการใช้คำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาของจังหวัดราชบุรี (จริญญาพร สวยนภานุสรณ์, 2548)

การศึกษาการใช้คำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาของจังหวัดราชบุรี คำว่าการศึกษา เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้คำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาของจังหวัดราชบุรี

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาการใช้คำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาของจังหวัดราชบุรี ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ใช้คำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ของจังหวัดราชบุรี

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องคำศัพท์ในงานหัตถกรรม ด้านคำศัพท์ที่เกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผา ลักษณะของการใช้คำศัพท์ สาเหตุของการมีคำศัพท์ วัฒนธรรมท้องถิ่น ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาของจังหวัดราชบุรี

เรื่อง การศึกษาการใช้คำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาของจังหวัดราชบุรี คำว่าจังหวัดราชบุรี เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ จังหวัดราชบุรี คือ ชื่อจังหวัดที่ผู้วิจัยลงพื้นที่เพื่อศึกษาคำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้งานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาของจังหวัดราชบุรีมาศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในคำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา คือ คำศัพท์เฉพาะวงการที่มีการสร้างคำศัพท์ไว้ใช้ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผามาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 การศึกษาลักษณะภาษาโฆษณาที่ปรากฏในป้ายโฆษณาในเขตกรุงเทพมหานคร (ภาวิณี พนมวัน ณ อยุธยา, 2551)

การศึกษาลักษณะภาษาโฆษณาที่ปรากฏในป้ายโฆษณาในเขตกรุงเทพมหานคร คำว่าการศึกษา เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องภาษาโฆษณาที่ปรากฏในป้ายโฆษณาในเขตกรุงเทพมหานคร

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาลักษณะภาษาโฆษณาที่ปรากฏในป้ายโฆษณาในเขตกรุงเทพมหานคร ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ ลักษณะภาษาโฆษณา
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ที่ปรากฏในป้ายโฆษณาในเขตกรุงเทพมหานคร

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องลักษณะภาษาโฆษณาด้านลักษณะภาษาย่อยที่ปรากฏในป้ายโฆษณาในเขตกรุงเทพมหานคร และศึกษาลักษณะการใช้ภาษาโฆษณาโดยศึกษาทั้งอวัจนภาษา และวัจนภาษา

เรื่อง การศึกษาลักษณะภาษาโฆษณาที่ปรากฏในป้ายโฆษณาในเขตกรุงเทพมหานคร คำว่ากรุงเทพมหานคร เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ กรุงเทพมหานคร คือชื่อสถานที่ที่ผู้วิจัยนำป้ายโฆษณามาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ป้ายโฆษณาในเขตกรุงเทพมหานครมาศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในป้ายโฆษณา คือ ป้ายประเภทหนึ่งมีไว้โฆษณากลางแจ้ง มักอยู่นอกสถานที่ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำป้ายโฆษณามาเป็นแหล่งข้อมูล

7. ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย คำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย หมายถึง คำที่แสดงกลวิธีหลักที่ใช้ในการวิจัย ผู้อ่านจะทราบจากชื่อเรื่องว่า ผู้วิจัยได้ดำเนินการหรือออกปฏิบัติการ หรือใช้วิธีการวิจัยอย่างไรเป็นสำคัญ ได้แก่คำว่า การพัฒนา การเปรียบเทียบ การศึกษาเปรียบเทียบ การสำรวจ

ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ที่มีลักษณะข้อความเป็นสองตอน คั่นด้วยเครื่องหมายทวิภาค (:) โดยข้อความส่วนแรกเป็นความหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่เป็นความหลักในชื่อเรื่องซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:) ข้อความตอนนี้อาจจะเป็นแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย แบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย หรือแบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ส่วนข้อความส่วนหลังมีลักษณะเป็นความย่อย หมายถึง ข้อความที่ขยายความหลักเสริม ความให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น หรือทำให้เห็นลักษณะของการดำเนินการวิจัย ซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:)

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 4 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 1 การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย : ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ (นภัทร อังกูรสินธนา, 2551)

การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย : ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ คำว่า การศึกษาเปรียบเทียบเป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย : ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ซึ่งความหลักคือ การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย เป็นความหลักแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย เพราะประกอบด้วยนามวลีส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลัก ส่วนความเสริม คือ ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย : ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย

ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องวัจนกรรมอ้อม คือ ความหมายประจำรูปภาษาของผู้พูด ซึ่งไม่สอดคล้องกับความหมายที่เป็นเจตนาของผู้พูด เรื่องนี้ศึกษาวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย ด้านประเภทและความหมายของวัจนกรรมอ้อมและเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในใน นวนิยายไทยต่างสมัย คือ วรรณกรรมประเภทบันเทิงคดี ร้อยแก้วขนาดยาวที่แต่งขึ้นต่างสมัยกัน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำนวนิยายไทยต่างสมัย มาเป็นแหล่งข้อมูล

เรื่องที่ 2 การตั้งชื่อของคนไทยและการตั้งชื่อของคนจีน: การศึกษาเปรียบเทียบ (ฟาง ฟาง, 2554)

การตั้งชื่อของคนไทยและการตั้งชื่อของคนจีน: การศึกษาเปรียบเทียบ คำว่า การศึกษาเปรียบเทียบ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การมุ่งหาความรู้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบชื่อของคนไทยและชื่อของคนจีน

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง การตั้งชื่อของคนไทยและการตั้งชื่อของคนจีน: การศึกษาเปรียบเทียบ ใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ซึ่งความหลัก คือ การตั้งชื่อของคนไทยและการตั้งชื่อของคนจีน เป็นความหลักแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย เพราะประกอบด้วยนามวลีส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลัก ส่วนความเสริม คือ การศึกษาเปรียบเทียบ

เรื่อง การตั้งชื่อของคนไทยและการตั้งชื่อของคนจีน: การศึกษาเปรียบเทียบ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การตั้งชื่อของคนไทยและการตั้งชื่อของคนจีน
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การศึกษาเปรียบเทียบ

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องการตั้งชื่อ โดยศึกษาส่วนประกอบของคำ ลักษณะการสร้างคำ ความหมายของชื่อในการตั้งชื่อของคนไทยและการตั้งชื่อของคนจีน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในชื่อคนไทยและชื่อคนจีน ซึ่งชื่อคนไทย หมายถึง ชื่อตัวของบุคลากรซึ่งประกอบด้วยอาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ส่วนชื่อคนจีน หมายถึง ชื่อตัวของบุคลากรซึ่งประกอบด้วยอาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยหงเหอ ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำชื่อคนไทยและชื่อคนจีนมาเป็นแหล่งข้อมูล

5. ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง

ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ที่มีลักษณะข้อความเป็นสองตอน คั่นด้วยเครื่องหมายทวิภาค (:) โดยข้อความส่วนแรกเป็นความหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่เป็นความหลักในชื่อเรื่องซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:) ข้อความตอนนี้อาจจะเป็นแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย แบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย หรือแบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ส่วนข้อความส่วนหลังมีลักษณะเป็นความย่อย หมายถึง ข้อความที่ขยายความหลักเสริม ความให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น หรือทำให้เห็นลักษณะของการดำเนินการวิจัย ซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:)

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง โดยระบุชื่อบุคคลสำคัญที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยอาจเป็นชื่อเจ้าของผลงานวรรณกรรม นามแฝง นามปากกา หรืออาจเป็นชื่อบุคคลที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 4 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

เรื่องที่ 1 กลวิธีการใช้ภาษาในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของสรจักร ศิริบริรักษ์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์ (ปทุมวดี ล้ำเลิศ, 2551)

เรื่อง กลวิธีการใช้ภาษาในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของสรจักร ศิริบริรักษ์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ กลวิธีการใช้ภาษาในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของสรจักร ศิริบริรักษ์
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ การศึกษาเชิงวิเคราะห์

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องกลวิธีการใช้ภาษา คือ การใช้คำ สำนวนและภาพพจน์มาเรียบเรียงเพื่อให้ภาษาในงานเขียนดึงดูดใจผู้อ่าน ซึ่งเรื่องนี้ศึกษากลวิธีการใช้ภาษาในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของสรจักร ศิริบริรักษ์ ด้านกลวิธีการเขียนเรื่องสั้น การใช้ภาษาและแนวคิดในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรม

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง กลวิธีการใช้ภาษาในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของสรจักร ศิริบริรักษ์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์ ใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ซึ่งความหลัก คือ กลวิธีการใช้ภาษาในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของสรจักร ศิริบริรักษ์ เป็นความหลักแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย เพราะประกอบด้วยนามวลีส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลัก ส่วนความเสริม คือ การศึกษาเชิงวิเคราะห์

เรื่อง กลวิธีการใช้ภาษาในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของสรจักร ศิริบริรักษ์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์ คำว่า สรจักร ศิริบริรักษ์ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง สรจักร ศิริบริรักษ์ คือ เจ้าของผลงานเรื่องสั้นที่ผู้วิจัยนำมาใช้ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้เรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของ สรจักร ศิริบริรักษ์ มาศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรม คือ เรื่องสั้นที่มีการฆ่าคน ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำเรื่องสั้นแนวฆาตกรรม มาเป็นแหล่งข้อมูล

9. ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง

ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ที่มีลักษณะข้อความเป็นสองตอน คั่นด้วยเครื่องหมายทวิภาค (:) โดยข้อความส่วนแรกเป็นความหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่เป็นความหลักในชื่อเรื่องซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:) ข้อความตอนนี้อาจจะเป็นแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย แบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย หรือแบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ส่วนข้อความส่วนหลังมีลักษณะเป็นความย่อย หมายถึง ข้อความที่ขยายความหลักเสริม ความให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น หรือทำให้เห็นลักษณะของการดำเนินการวิจัย ซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:)

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง โดยระบุชื่อบุคคลสำคัญที่เกี่ยวกับการศึกษามาใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ โดยอาจเป็นชื่อเจ้าของผลงานวรรณกรรม นามแฝง นามปากกา หรืออาจเป็นชื่อบุคคลที่มีความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 4 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 1 วัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนาที่ปรากฏในวรรณกรรมของ มาลา คำจันทร์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์ในด้านภาษา (รุ่งทิวา ทิพยมณฑล, 2550)

วัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนาที่ปรากฏในวรรณกรรมของ มาลา คำจันทร์ : การศึกษาเชิงวิเคราะห์ในด้านภาษา คำว่า การศึกษาเชิงวิเคราะห์ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัยการศึกษาเชิงวิเคราะห์ หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการหาคำตอบ โดยศึกษาแต่ละองค์ประกอบของข้อมูล ด้วยวิธีการพิจารณา ตรึกตรอง โดยการจัดกลุ่มและแยกแยะข้อมูลตามสิ่งที่พบโดยอาศัยหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องวัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนา

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม กลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

เรื่อง วัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนาที่ปรากฏในวรรณกรรมของ มาลา คำจันทร์ : การศึกษาเชิงวิเคราะห์ในด้านภาษา ใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ซึ่งความหลัก คือ วัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนาที่ปรากฏในวรรณกรรมของ มาลา คำจันทร์ เป็นความหลักแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย เพราะประกอบด้วยนามวลีส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลัก ส่วนความเสริม คือ การศึกษาเชิงวิเคราะห์ในด้านภาษา

เรื่อง วัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนาที่ปรากฏในวรรณกรรมของ มาลา คำจันทร์ : การศึกษาเชิงวิเคราะห์ในด้านภาษา คำว่า มาลา คำจันทร์ เป็นกลวิธีตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง มาลา คำจันทร์ คือ เจ้าของผลงานที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้วรรณกรรมของ มาลา คำจันทร์มาศึกษา

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในวรรณกรรม คือ ผลงานการเขียนของ มาลา คำจันทร์ที่สะท้อนวัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนา ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำวรรณกรรมมาเป็นแหล่งข้อมูล

วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 5 แบบ

การตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้กลวิธีตั้งชื่อแบบผสมผสาน 5 แบบ พบ 1 เรื่อง จาก 128 เรื่อง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย เช่น เริ่มต้นด้วยคำว่า การศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาวิเคราะห์ และการศึกษาเชิงวิเคราะห์

ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ลักษณะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ที่มีลักษณะข้อความเป็นสองตอน คั่นด้วยเครื่องหมายทวิภาค (:) โดยข้อความส่วนแรกเป็นความหลัก หมายถึง ข้อความที่ทำหน้าที่เป็นความหลักในชื่อเรื่องซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:) ข้อความตอนนี้อาจจะเป็นแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย แบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย หรือแบบเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ส่วนข้อความส่วนหลังมีลักษณะเป็นความย่อย หมายถึง ข้อความที่ขยายความหลักเสริม ความให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น หรือทำให้เห็นลักษณะของการดำเนินการวิจัย ซึ่งจะพบในตำแหน่งก่อนหรือหลังเครื่องหมายทวิภาค (:)

ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย คำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย หมายถึง คำที่แสดงกลวิธีหลักที่ใช้ในการวิจัย ผู้อ่านจะทราบจากชื่อเรื่องว่า ผู้วิจัยได้ดำเนินการ หรือออกปฏิบัติการ หรือใช้วิธีการวิจัยอย่างไรเป็นสำคัญ ได้แก่คำว่า การพัฒนา การเปรียบเทียบ การศึกษาเปรียบเทียบ การสำรวจ

ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา หมายถึง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เช่น ศึกษาในนวนิยาย ศึกษาในเรื่องสั้น ศึกษาในคำโปรยปก ศึกษาในวารสาร ศึกษาในเพลง เป็นต้น

ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ใช้ข้อความเป็นนามวลี โดยแบ่งเป็นนามวลีส่วนหลัก หมายถึงนามวลีที่เป็นข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง และส่วนขยายส่วนหลัก หมายถึงข้อความที่ทำหน้าที่ขยายข้อความหรือคำสำคัญในชื่อเรื่อง โดยเนื้อความบ่งบอกให้รู้ถึงเนื้อหาสาระขององค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้ คือ ความรู้โดยรวมที่ผู้อ่านได้จากงานวิจัย

วิทยานิพนธ์ที่ตั้งชื่อโดยใช้กลวิธีผสมผสาน 5 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 1 การศึกษาการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย : ศึกษากรณีเปรียบเทียบกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตกับปัจจุบัน (วัลภา สมสุข, 2552)

การศึกษาการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย : ศึกษากรณีเปรียบเทียบกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตกับปัจจุบัน คำว่า การศึกษา เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย การศึกษา หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยสนใจใคร่รู้และต้องการคำตอบ โดยที่คำตอบนั้นจะต้องยังไม่มีข้อสรุป เพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด และความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ซึ่งเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย

เรื่องนี้ยังพบกลวิธีการตั้งชื่ออีก 4 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม และกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

การศึกษาการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย : ศึกษากรณีเปรียบเทียบกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตกับปัจจุบัน คำว่า เปรียบเทียบ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย เปรียบเทียบ หมายถึง วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตกับปัจจุบัน

เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย : ศึกษากรณีเปรียบเทียบกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตกับปัจจุบัน ใช้กลวิธีตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ดังนี้

นามวลีส่วนหลัก คือ การศึกษาการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย
ส่วนขยายส่วนหลัก คือ ศึกษากรณีเปรียบเทียบกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตกับปัจจุบัน

นามวลีทั้งส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลักแสดงถึงองค์ความรู้เรื่องการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย คือ ภาษาที่ใช้ในตราสารที่มีลายมือชื่อของผู้รับประกันภัย และมีรายการแสดงวัตถุที่เอาประกันภัย จำนวนเงินเอาประกันภัย ชื่อผู้เอาประกันภัย ชื่อผู้รับประกันภัย เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย ด้านลักษณะการใช้ภาษาของกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตและกรมธรรม์ประกันภัยในปัจจุบัน เปรียบเทียบลักษณะการใช้ภาษาของกรมธรรม์ประกันภัยในอดีต กับปัจจุบัน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย: ศึกษากรณีเปรียบเทียบกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตกับปัจจุบัน ใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ซึ่งความหลัก คือ การศึกษาการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย เป็นความหลักแบบนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย เพราะประกอบด้วยนามวลีส่วนหลักและส่วนขยายส่วนหลัก ส่วนความเสริม คือ ศึกษากรณีเปรียบเทียบกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตกับปัจจุบัน

เรื่องนี้พบกลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในกรมธรรม์ประกันภัย คือ ตราสารที่มีลายมือชื่อของผู้รับประกันภัย และมีรายการแสดงวัตถุที่เอาประกันภัย จำนวนเงินเอาประกันภัย ชื่อผู้เอาประกันภัย ชื่อผู้รับประกันภัย เป็นต้น ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำกรมธรรม์มาเป็นแหล่งข้อมูล

ส่วนที่ 2 การศึกษาเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 8 การศึกษาเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รูปแบบเนื้อหาวิทยานิพนธ์/เนื้อหาวิทยานิพนธ์	เรื่อง	ร้อยละ
1. เนื้อหา 1 ด้าน		
1.1 เนื้อหาด้านวรรณกรรม	1	0.78
1.2 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย	28	21.87
1.2.1 ศึกษาการตั้งชื่อ	6	4.68
1.2.2 ศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษา การใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ	2	1.56
1.2.3 ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค สำนวน	10	7.81
1.2.4 ศึกษาการใช้คำศัพท์ คำศัพท์เฉพาะวงการ ภาษาเฉพาะวงการ	7	5.46
1.2.5 ศึกษาการสร้างคำ การสร้างคำศัพท์	3	2.34
1.3 เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์	12	9.37
1.4 เนื้อหาด้านวัฒนธรรม	1	0.78
1.5 เนื้อหาด้านคำยืม	2	1.56
รวมวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหา 1 แบบ	**44**	**34.37**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 8 (ต่อ)

รูปแบบเนื้อหาวิทยานิพนธ์/เนื้อหาวิทยานิพนธ์	เรื่อง	ร้อยละ
2. เนื้อหาผสมผสาน 2 ด้าน		
2.1 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย + เนื้อหาด้านวรรณกรรม	46	35.93
2.1.1 ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค โวหาร ภาพพจน์ สำนวน	15	11.71
2.1.2 ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค โวหาร ภาพพจน์ สำนวน และ องค์ประกอบของวรรณกรรมด้านต่าง ๆ	31	24.21
2.2 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย + เนื้อหาด้านวัฒนธรรม	5	3.90
2.3 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย + เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์	4	3.12
2.4 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย + เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ	3	2.34
2.5 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย + เนื้อหาด้านคำยืม	2	1.56
2.6 เนื้อหาด้านวรรณกรรม + เนื้อหาด้านวัฒนธรรม	1	0.78
2.7 เนื้อหาด้านวรรณกรรม + เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์	4	3.12
2.8 เนื้อหาด้านวรรณกรรม + เนื้อหาด้านภาษาถิ่น	1	0.78
2.9 เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ + เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ	1	0.78
2.10 เนื้อหาด้านภาษาถิ่น + เนื้อหาด้านวัฒนธรรม	2	1.56
2.11 เนื้อหาด้านภาษาถิ่น + เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์	1	0.78
2.12 เนื้อหาด้านคำยืม + เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ	1	0.78
รวมวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาผสมผสาน 2 แบบ	**71**	**55.46**
3. เนื้อหาผสมผสาน 3 ด้าน		
3.1 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย + เนื้อหาด้านวรรณกรรม + เนื้อหาด้านวัฒนธรรม	8	6.25
3.2 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย + เนื้อหาด้านวรรณกรรม + เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์	4	3.12
3.3 เนื้อหาด้านการใช้ภาษา + เนื้อหาด้านวรรณกรรม + เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ	1	0.78
รวมวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาผสมผสาน 3 แบบ	**13**	**10.15**
รวม	**128**	**100.00**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

หลักเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาเนื้อหาวิทยานิพนธ์ คือพิจารณาจาก ชื่อเรื่อง วัตถุประสงค์ ผลการวิจัย และบทคัดย่อเป็นสำคัญ ซึ่งเนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบเนื้อหาวิทยานิพนธ์ 1 ด้าน และเนื้อหาวิทยานิพนธ์แบบผสมผสาน 2 ด้าน และ 3 ด้าน เนื้อหาวิทยานิพนธ์ที่พบมากที่สุด คือ แบบผสมผสาน 2 ด้าน พบ 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.46 เนื้อหาวิทยานิพนธ์ 1 ด้าน พบ 44 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 34.37 และวิทยานิพนธ์แบบผสมผสาน 3 ด้าน พบน้อยที่สุด 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.15 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

วิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหา 1 ด้าน

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหา 1 ด้าน 44 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 34.37 ได้แก่ ด้านวรรณกรรม ด้านการใช้ภาษาไทย ด้านภาษาศาสตร์ ด้านวัฒนธรรม ด้านคำยืม มีรายละเอียดดังนี้

1. เนื้อหาด้านวรรณกรรม

เนื้อหาด้านวรรณกรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาองค์ประกอบของนวนิยาย บทความพระราชหัถเลขา การ์ตูน คำโปรยปก บทละคร ภาษาในเว็บไซต์ ข่าว หนังสือพิมพ์ สารคดี บทสนทนา วารสาร เพลง บทวิทยุ บทประพันธ์ บทสวด นิตยสาร เรียงความ บทบรรณาธิการ บทกลอน บทอาศิรวาท นิทาน ใบเซียมซี ภาษาคาราโอเกะ วรรณคดี โฆษณา เรื่องสั้น ไดอารี่ออนไลน์ โดยศึกษาด้านต่าง ๆ เช่น ศึกษากลวิธีการเขียน บทสนทนา ภาพพจน์ โวหาร ตัวละคร การดำเนินเรื่อง เนื้อหา กลวิธีการแต่ง ท่วงทำนองการแต่ง ลีลาเฉพาะตัวของนักเขียน แนวคิด ฉันทลักษณ์ โลกทัศน์ เป็นต้น เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวรรณกรรม พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

เรื่อง ภาพพจน์ที่ปรากฏในหมอลำกลอนซิ่ง (พชรวรรณ พานิคม, 2549)

เรื่อง ภาพพจน์ที่ปรากฏในหมอลำกลอนซิ่งมีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวรรณกรรม ศึกษาการใช้ภาพพจน์ในหมอลำกลอนซิ่ง ของ หมอลำราตรี ศรีวิไล ซึ่งหมอลำกลอนซิ่ง คือ การแสดงหมอลำกลอนประเภทหนึ่งที่ได้พัฒนารูปแบบการแสดงให้มีความทันสมัยสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม จัดเป็นวรรณกรรมประเภทบันเทิงคดี ซึ่งศึกษาจากบทกลอนที่ใช้แสดงจำนวน 84 บทกลอน โดยใช้ทฤษฎีการใช้ภาพพจน์ ของทัศนีย์ ทานตะวณิช ใช้วิเคราะห์ภาพพจน์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พบภาพพจน์จำนวน 11 แบบ ซึ่งภาพพจน์ทั้ง 11 แบบ คือ อุปมา อุปลักษณ์ อธิพจน์ นามนัย สมพจน์นัย บุคลาธิษฐาน ปฏิภาคพจน์ เลียนเสียง ปฏิรูปพจน์ อุทาหรณ์ ปฏิปุจฉา

2. เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย

เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการใช้ภาษาด้านต่าง ๆ เช่น การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้คำศัพท์ การใช้สำนวน วัจนภาษา อวัจนภาษา เป็นต้น

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย พบ 28 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 21.87 พบการศึกษา 5 ลักษณะ คือ 1. ศึกษาการตั้งชื่อ 2. ศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษา การใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้ 3. ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค สำนวน 4. ศึกษาการใช้คำศัพท์ คำศัพท์เฉพาะวงการ ภาษาเฉพาะวงการ 5. ศึกษาการสร้างคำ การสร้างคำศัพท์

2.1 ศึกษาการตั้งชื่อ พบ 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.68

เรื่องที่ 1 การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี (จิน ฮี ยู, 2552)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี และศึกษาเปรียบเทียบความหมายของชื่อเดิมของละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับความหมายของชื่อใหม่ที่ใช้ภาษาไทยตั้งชื่อรายชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีที่มีชื่อทั้งภาษาเกาหลีและภาษาไทยที่ออกอากาศทางโทรทัศน์และฉายในโรงภาพยนตร์ รวมถึงหน้าปกที่มีชื่อภาษาเกาหลีกับภาษาไทยของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2547 ถึงวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2551 โดยผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงได้กลุ่มตัวอย่างละครโทรทัศน์เกาหลี มีจำนวน 97 ชื่อและภาพยนตร์เกาหลี มีจำนวน 286 ชื่อ ผลการวิจัยพบการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีโดยใช้เนื้อหาในเรื่องมากที่สุด รองลงมามีการตั้งชื่อโดยใช้ตัวละครเอก สิ่งของและสถานที่ในเรื่อง ตามลำดับ ในด้านการใช้ภาษาพบการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์เกาหลีเป็นภาษาไทย ด้วยการใช้คำประสม คำซ้อนและคำซ้ำมากที่สุด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รองลงมา คือ การใช้คำคล้องจอง ส่วนการใช้ภาษาในการตั้งชื่อภาพยนตร์เกาหลีเป็นภาษาไทยพบการใช้คำคล้องจองมากที่สุด รองลงมาพบการใช้คำประสม คำซ้อน และคำซ้ำ ในด้านเปรียบเทียบความสัมพันธ์ทางความหมายของชื่อ ผลการวิจัยพบว่า ชื่อที่แปลมาจากภาษาเกาหลีมีความหมายสัมพันธ์กับชื่อที่ตั้งใหม่มากที่สุด รองลงมา คือ มีความหมายตรงกันโดยการแปลเป็นภาษาไทย

เรื่องที่ 2 การศึกษาเปรียบเทียบวิธีการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทย (นา วอน จอน, 2552)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบวิธีการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทยมีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาความหมายของชื่อ วิธีการตั้งชื่อ การใช้ภาษาในการตั้งชื่อคนเกาหลีเปรียบเทียบกับคนไทยผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงได้ชื่อคนเกาหลีเพศชายและเพศหญิง อย่างละ 300 ชื่อทั้งหมด 600 ชื่อ จากหนังสือเกาหลีและเว็บไซต์ และชื่อคนไทยเพศชายและเพศหญิง อย่างละ 300 ชื่อ ทั้งหมด 600 ชื่อ จากหนังสือไทย จำนวนทั้งสิ้น 11 เล่ม รวมชื่อทั้งหมด 1,200 ชื่อใช้ในการวิจัย เป็นเกณฑ์วิเคราะห์ความหมายของคำที่ใช้ในการตั้งชื่อ, เกณฑ์วิเคราะห์วิธีการตั้งชื่อโดยใช้เกณฑ์วิธีการสร้างคำ และเกณฑ์วิเคราะห์ด้านการใช้ภาษา ผลการศึกษาความหมายของชื่อคนเกาหลีเปรียบเทียบกับคนไทยจำแนกได้17 ประเภท ชื่อคนเกาหลีเพศชายมีความหมายมากที่สุด คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับอำนาจ ชัยชนะความเป็นเลิศ ความกล้าหาญชื่อคนเกาหลีเพศหญิงมีความหมายมากที่สุด คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับคุณธรรมความประพฤติ ชื่อคนไทยเพศชายมีความหมายมากที่สุด คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความเป็นกล้าหาญ ชื่อคนไทยเพศหญิงมีความหมายมากที่สุด คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับ ความงาม ความบริสุทธิ์ วิธีการตั้งชื่อคนเกาหลีเปรียบเทียบกับคนไทย ชื่อคนเกาหลีเพศชายและเพศหญิงมีวิธีการตั้งชื่อโดยใช้การสร้างคำมากที่สุด คือ คำประสม ชื่อคนไทยเพศชายและเพศหญิงมีวิธีการตั้งชื่อโดยใช้การสร้างคำมากที่สุด คือ คำสมาส ด้านการใช้ภาษาในการตั้งชื่อคนเกาหลีเปรียบเทียบกับคนไทย ด้านพยางค์ ชื่อคนเกาหลีเพศชายและเพศหญิงมีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อมากที่สุด คือ ชื่อที่เป็นคำ 2 พยางค์, ชื่อคนไทยเพศชายและเพศหญิงมีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อมากที่สุด คือชื่อที่เป็นคำ 3 พยางค์ ด้านคำยืม การตั้งชื่อคนเกาหลีเพศชายและเพศหญิงใช้คำยืม คำจีน มากที่สุด ส่วนชื่อคนไทยเพศชายและเพศหญิงมีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อมากที่สุด คือ ชื่อที่เป็นคำบาลีและสันสกฤต

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 3 การใช้ภาษาไทยในการตั้งชื่อภาพยนตร์จีน (ปริศนา ฟองศรัณย์, 2549)

เรื่อง การใช้ภาษาไทยในการตั้งชื่อภาพยนตร์จีน มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเรื่องกลวิธีในการตั้งชื่อภาพยนตร์จีนเป็นภาษาไทย การใช้ภาษาในการตั้งชื่อภาพยนตร์จีนเป็นภาษาไทย และเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างระหว่างชื่อภาพยนตร์จีนที่เป็นภาษาไทยและชื่อภาพยนตร์จีนเดิม ซึ่งด้านกลวิธีในการตั้งชื่อภาพยนตร์จีนเป็นภาษาไทยพบการตั้งชื่อโดยใช้ตัวละครเอกมากที่สุด ตามด้วยเนื้อหา สิ่งของ และสถานที่ ด้านการใช้ภาษาในการตั้งชื่อภาพยนตร์จีนเป็นภาษาไทยพบการใช้คำธรรมดา คำสแลง คำภาษาตลาด และการใช้คำศัพท์ ด้านเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างระหว่างชื่อภาพยนตร์จีนที่เป็นภาษาไทยและชื่อภาพยนตร์จีนเดิมพบลักษณะที่เหมือนและต่างกันระหว่างชื่อภาพยนตร์จีนที่เป็นภาษาไทยและชื่อภาพยนตร์จีนเดิม

เรื่องที่ 4 การตั้งชื่อของคนไทยและการตั้งชื่อของคนจีน: การศึกษาเปรียบเทียบ (ฟาง ฟาง, 2554)

เรื่อง การตั้งชื่อของคนไทยและการตั้งชื่อของคนจีน: การศึกษาเปรียบเทียบ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเรื่องการตั้งชื่อคนไทยและการตั้งชื่อคนจีน เปรียบเทียบส่วนประกอบของคำ ลักษณะการสร้างคำ และความหมาย ของชื่อคนไทยและคนจีน ผลการศึกษาด้านจำนวนพยางค์ที่ใช้ตั้งชื่อ ชื่อคนไทยพบคำ 3 พยางค์มากที่สุด ชื่อคนจีนเป็นคำ 2 พยางค์มากที่สุด ด้านชนิดของคำ ชื่อคนไทยเป็นรูปแบบ คำนาม + คำนาม มากที่สุด ส่วนชื่อคนจีนเพศชายรูปแบบ คำนาม + คำวิเศษณ์มากที่สุด คำที่ใช้ในการตั้งชื่อคนไทยมากที่สุดคือ คำสมาส ส่วนชื่อคนจีนใช้คำประสมมากที่สุด ชื่อคนไทยเพศชายและชื่อคนจีนเพศชายความหมายที่นิยมมากที่สุด คือ ชื่อเกี่ยวกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ส่วนชื่อคนไทยเพศหญิงและชื่อคนจีนเพศหญิงความหมายที่นิยมมากที่สุด คือ ชื่อเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์

เรื่องที่ 5 ลักษณะภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเรือหลวงไทย (วิชุตา ทองคำกัลยา, 2552)

เรื่อง ลักษณะภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเรือหลวงไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาชื่อเรือหลวงไทย คือ ชื่อเรือทะเลทั้งเรือรบและเรือช่วยรบที่มีชื่อปรากฏอยู่ในกองทัพเรือ โดยศึกษาลักษณะภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเรือหลวงไทย ด้านการสร้างคำ ที่มาของภาษาและความหมายของชื่อเรื่อหลวง ผลการศึกษาพบด้านจำนวนพยางค์ที่นิยมใช้ตั้งชื่อเรือหลวงไทยมากที่สุด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คือ จำนวน 3 พยางค์ ชนิดของคำที่นิยมใช้ตั้งชื่อเรือหลวงมากที่สุด คือ คำประสม ที่มาภาษาที่นิยมใช้ตั้งชื่อเรือหลวงไทยมากที่สุดคือ ภาษาเดียว ความหมายที่นิยมใช้ตั้งชื่อเรือหลวงไทยมากที่สุด คือ ความหมายเกี่ยวกับชื่อสถานที่

เรื่องที่ 6 การศึกษาชื่อหมู่บ้านในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี (วรรณภา บุญประทีป, 2553)

เรื่อง การศึกษาชื่อหมู่บ้านในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาการสร้างคำและกลวิธีที่ใช้ในการตั้งชื่อหมู่บ้าน ซึ่งลักษณะการสร้างคำของชื่อหมู่บ้านตามชนิดคำ 3 ลักษณะ คือ คำประสม คำสมาสและคำสนธิ ด้านกลวิธีการตั้งชื่อหมู่บ้านโดยพิจารณาจากประวัติความเป็นมาของการตั้งถิ่นฐานและความหมายของชื่อหมู่บ้าน 4 ลักษณะ ส่วนกลวิธีการตั้งชื่อโดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ของชื่อหมู่บ้านกับวัฒนธรรมท้องถิ่น พบว่าชื่อหมู่บ้านสัมพันธ์กับเรื่องต่าง ๆ 8 ลักษณะ

1.2 ศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษา การใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56

เรื่องที่ 1 การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ (ฉันทนัทธ์ เงินจันทร์, 2547)

เรื่อง การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเรื่องข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ เพื่อนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุง ข้อบกพร่องในการใช้คำ 3 ลักษณะ ข้อบกพร่องในการเรียงลำดับคำ 4 ลักษณะ ข้อบกพร่องในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน 6 ลักษณะและข้อบกพร่องในการเว้นวรรคตอน 3 ลักษณะ

เรื่องที่ 2 การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาไทยเพื่อรักษาหน้า (นินันญา ประจงจัด, 2553)

เรื่อง การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาไทยเพื่อรักษาหน้า มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาเรื่องกลวิธีการใช้ภาษาเพื่อรักษาหน้า พบกลวิธีการใช้ภาษาเพื่อรักษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

หน้า จำนวน 4 กลวิธีหลัก คือ กลวิธีการพูดตรงแบบไม่ตกแต่งคำพูด กลวิธีการพูดตรงแบบตกแต่งคำพูด กลวิธีไม่ตรงประเด็นและกลวิธีใช้อวัจนภาษายับยั้งการกระทำที่คุกคามหน้าตนเอง และพบกลวิธีใช้วัจนภาษาเพื่อรักษาหน้าจำนวน 17 กลวิธีย่อย และพบกลวิธีใช้อวัจนภาษาเพื่อรักษาจำนวน 4 กลวิธี คือ การหัวเราะ การไม่พูดหรือการเงียบ สัมผัสภาษา และนัยภาษา ซึ่งการวิเคราะห์จากกลุ่มตัวอย่างจากบทละครโทรทัศน์ 5 เรื่อง พบกลวิธีการต่อว่ากลับมากที่สุด นอกจากนี้ยังพบทั้งการใช้จนภาษาและอวัจนภาษาที่ใช้มากที่สุด คือ คำบอกการถาม

1.3 ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค สำนวน พบ 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.81

เรื่องที่ 1 การใช้ภาษาในเว็บไซต์หน้าข่าวเศรษฐกิจของกระทรวงการคลัง (ฉัตรสุดา คล้ำฉิม, 2552)

เรื่อง การใช้ภาษาในเว็บไซต์หน้าข่าวเศรษฐกิจของกระทรวงการคลังมีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาในเว็บไซต์ ด้านการใช้คำ วลี ประโยค และศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้ภาษากับภาวะทางเศรษฐกิจ พบการใช้คำที่มีลักษณะเด่น คือ การทับศัพท์ คำย่อ คำตัด คำเฉพาะกลุ่ม การใช้วลีมีความแตกต่างจากภาษามาตรฐาน 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้นามวลีบอกจำนวนที่เปลี่ยนรูปแบบ และการใช้กริยาวลีแทนคำกริยา การใช้ประโยคมีลักษณะพิเศษ 3 ลักษณะ ได้แก่การใช้ประโยคกรรม การใช้ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ซึ่ง” การใช้ประโยคที่ใช้คำบุพบท การใช้ภาษาสัมพันธ์กับภาวะทางเศรษฐกิจ พบว่าเมื่อภาวะทางเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไปก็จะมีคำศัพท์ที่แสดงภาวะเศรษฐกิจ ตลอดจนคำศัพท์ที่แสดงมาตรการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจเกิดขึ้น

เรื่องที่ 2 การศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเกาหลี (ยู จอง อัน, 2553)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเกาหลี มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาเรื่องเปรียบเทียบคำลักษณนาม ซึ่งคำลักษณนาม คือ คำขยายประเภทหนึ่งที่ทำหน้าที่บ่งบอกลักษณะ ชนิด ประเภทหรือลักษณะอาการของคำที่มาข้างหน้าซึ่งอาจเป็นคำนาม หรือคำกริยาก็ได้ โดยศึกษาวิธีการใช้คำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเกาหลีซึ่งคัดเลือกเฉพาะคำลักษณนามที่ใช้กับคำนาม ผลการศึกษา จำแนกคำลักษณนามเป็น 6 ประเภท ได้แก่ 1. คำลักษณนามที่ใช้กับมนุษย์ 2. คำลักษณนามที่ใช้กับอมุษย์ 3. คำลักษณนามที่ใช้กับสัตว์ 4. คำลักษณนามที่ใช้กับพืชสิ่งของ 5. คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของ 6. คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามประเภทนามธรรม

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 3 การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนภาษาเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์ กับสำนวนไทยมาตรฐาน (ศรีตลา ศรีลานุช, 2552)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนภาษาเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์ กับสำนวนไทยมาตรฐานมีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาเรื่อง สำนวน คือ ถ้อยคำที่พูดสืบต่อกันมานาน และเป็นที่ยอมรับของคนในสังคมก่อให้เกิดอารมณ์ เป็นการใช้คำน้อย มีความหมายไม่ตรงไปตรงมา ต้องอาศัยการตีความ โดยศึกษาจากสำนวนภาษาเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์ กับสำนวนไทยมาตรฐาน ในด้านที่มาของสำนวนเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์ และเปรียบเทียบการใช้คำในสำนวนและความหมายของสำนวน ระหว่างสำนวนเขมรถิ่นไทยจังหวัดสุรินทร์กับสำนวนไทยมาตรฐาน ผลการศึกษาด้านที่มาของสำนวนเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์พบว่าส่วนใหญ่มีที่มาจากสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวของมนุษย์ เปรียบเทียบการใช้คำในสำนวนและความหมายของสำนวน ระหว่างสำนวนเขมรถิ่นไทยจังหวัดสุรินทร์กับสำนวนไทยมาตรฐานพบว่าการใช้คำและความหมายของสำนวนมี 2 ลักษณะ คือ การใช้คำที่มีความหมายตรงและการใช้คำที่มีความหมายโดยนัย

เรื่องที่ 4 การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนภาษาไทใหญ่ในภาคเหนือของประเทศไทยกับสำนวนไทยมาตรฐาน (โสภิดา เศวตพันธ์, 2553)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนภาษาไทใหญ่ในภาคเหนือของประเทศไทยกับสำนวนไทยมาตรฐาน มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเรื่องสำนวนภาษาไทใหญ่ในภาคเหนือของประเทศไทยกับสำนวนไทยมาตรฐาน และศึกษาภาพสะท้อนโลกทัศน์จากสำนวนไทใหญ่ ในด้านสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ผลการศึกษาพบสำนวนไทใหญ่ที่มีความหมายเหมือนกับสำนวนไทยมาตรฐานมีความสัมพันธ์ทางความหมาย แบ่งเป็น 3 กลุ่ม สำนวนไทใหญ่พบโลกทัศน์ 2 ลักษณะ 1. สะท้อนโลกทัศน์เพียงด้านเดียว 2. สะท้อนโลกทัศน์หลายด้าน

เรื่องที่ 5 ศึกษาการใช้ภาษาในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน (บวรลักษณา อินประสิทธิ์, 2553)

เรื่อง ศึกษาการใช้ภาษาในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ซึ่งศึกษาเรื่องการใช้คำ ประโยค และการใช้สำนวน ผลการกษาพบว่าด้านการใช้คำ พบ 12 ลักษณะเช่น ใช้คำประสม ใช้คำซ้อน ใช้คำเฉพาะกลุ่ม เป็นต้น ด้านการใช้ประโยค พบ 3 ชนิด คือ ประโยคแจ้งให้ทราบ การใช้ประโยคถามให้ตอบ และการใช้ประโยคบอกให้ทำ ลักษณะการใช้สำนวนพบการใช้สำนวนเดิมและไม่พบการใช้สำนวนใหม่

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 6 การศึกษาคำสแลงในนิตยสาร Oops (มนัญญา สุดสวาท, 2550)

เรื่อง การศึกษาคำสแลงในนิตยสาร Oops มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาเรื่องวิธีการสร้างคำสแลง ซึ่งคำสแลง หมายถึง คำที่นิยมใช้ติดต่อสื่อสารกันเฉพาะกลุ่ม เพื่อแสดงความเป็นกลุ่มเดียวกัน เกิดมาชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้วก็หายหรือเปลี่ยนแปลงไป ศึกษาที่มาของคำสแลง ลักษณะการสื่อความหมายของคำสแลง ผลการศึกษาวิธีการสร้างคำสแลง 9 วิธีในนิตยสารพบคำสแลงที่ดัดแปลงจากคำเดิมมากที่สุด ด้านที่มาของคำสแลงส่วนใหญ่มาจากการยืมภาษาต่างประเทศ ด้านลักษณะการสื่อความหมายของคำสแลงพบลักษณะการสื่ออารมณ์ความรู้สึกในทางที่ดีมากกว่าการสื่ออารมณ์ในทางไม่ดี

เรื่องที่ 7 การศึกษาคำอุทานในภาษาไทยที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิง (รุ่งทิวา ฉัททันต์รัศมี, 2554)

เรื่อง การศึกษาคำอุทานในภาษาไทยที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิง มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษา คำอุทาน คือ คำหรือ กลุ่มคำที่ใช้เพื่อสื่อสภาวะทางอารมณ์ ความรู้สึก หรือ สื่อทัศนคติ ท่าทีของผู้ส่งสาร เรื่องนี้ศึกษาคำอุทานในนิตยสารบันเทิง ด้านความหมาย และหน้าที่ในนิตยสารบันเทิง ผลการศึกษาพบว่า คำอุทานในนิตยสารบันเทิงจำแนกตามลักษณะทางความหมายได้ 3 ประเภท คือ 1 คำอุทานที่สื่อความหมายเชิงอารมณ์ 2 คำอุทานที่สื่อความปรารถนาหรือความต้องการของผู้พูด 3 คำอุทานที่สื่อการรับรู้หรือความเข้าใจของผู้พูด ด้านหน้าที่คำอุทานในนิตยสารบันเทิง พบว่านอกจากใช้สื่ออารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูดแล้วยังทำหน้าที่อื่น ๆ ได้ เช่น ช่วยเร้าความสนใจ ช่วยสรุปหรือเน้นย้ำ เชื่อมโยงเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางความคิด

เรื่องที่ 8 การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการใช้ภาษาไทยในโฆษณาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นและนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่ (สุกัลยา พงษ์หาญพาณิชย์, 2547)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการใช้ภาษาไทยในโฆษณาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นและนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาเรื่องการใช้คำ สำนวนภาษา ประโยค อวัจนภาษา และเปรียบเทียบการใช้ภาษา ผลการศึกษาด้านการใช้คำพบ 17 ชนิด สำนวนภาษาพบ 5 ชนิด ด้านประโยคพบ 4ลักษณะ ด้านอวัจนภาษาพบการใช้ภาพประกอบ 23 ชนิด เช่น ภาพดึงดูดสายตาคน ภาพกำลังถูกใช้งาน ภาพกำลังถูกทดลอง ภาพวัตถุดิบ ภาพกระบวนการผลิต เป็นต้น ด้านวิเคราะห์เปรียบเทียบคำทั้งสองกลุ่มใช้คำภาษาต่างประเทศมากที่สุด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประโยคพบการละส่วนประกอบของประโยคมากที่สุด ในกลุ่มวัยรุ่นใช้ภาพสินค้าที่กำลังถูกใช้งานมากที่สุด ในกลุ่มผู้ใหญ่ใช้ภาพผลการใช้มากที่สุด การใช้สีฟ้าพบมากที่สุดทั้งสองกลุ่ม และใช้ตัวอักษรคอมพิวเตอร์มากที่สุดทั้งสองกลุ่ม

เรื่องที่ 9 การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำเรียกชื่อธรรมชาติในมหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์จุลพนและกัณฑ์มหาพน (สุนีรัตน์ วงศ์พานิช, 2552)

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำเรียกชื่อธรรมชาติในมหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์จุลพนและกัณฑ์มหาพน มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาเรื่องวงศัพท์ การเปรียบเทียบคำเรียกชื่อธรรมชาติกับปัจจุบัน วิเคราะห์คำเรียกชื่อธรรมชาติที่ปรากฏในมหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์จุลพนและกัณฑ์มหาพน ผลการศึกษาพบว่าวงศัพท์ที่เกี่ยวกับคำเรียกชื่อธรรมชาตินอกจากคำเรียกชื่อพืชและคำเรียกชื่อสัตว์แล้วยังพบคำเรียกชื่อที่หมายถึงภูเขาและแหล่งน้ำด้วย สำหรับคำเรียกชื่อที่ไม่เปลี่ยนแปลงมากกว่าคำเรียกชื่อที่เปลี่ยนแปลง ด้านคำและการสร้างคำพบว่าคำเรียกชื่อธรรมชาติส่วนมากเป็นคำพยางค์เดียว

เรื่องที่ 10 การศึกษาภาษาในบทสนทนาของตัวละครเอกในนวนิยายของกนกวลี พจนปกรณ์ (มณฑาทิพย์ เรืองแก้ว, 2551)

เรื่อง การศึกษาภาษาในบทสนทนาของตัวละครเอกในนวนิยายของกนกวลี พจนปกรณ์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ซึ่งศึกษาวัจนภาษา และอวัจนภาษา ในบทสนทนาของตัวละครเอกในนวนิยายของกนกวลี พจนปกรณ์ ผลการศึกษาพบว่า มีการใช้วัจนภาษา 3 ด้าน คือ ด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยค และด้านการใช้สำนวนพบเพียงการใช้สำนวนเก่า ลักษณะการใช้อวัจนภาษาพบเพียง 4 ประเภท คือ การใช้อวัจนภาษาแทนคำพูด การใช้อวัจนภาษาขยายความ การใช้อวัจนภาษาย้ำความให้หนักแน่น และการใช้อวัจนภาษาควบคุมปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสาร

1.4 ใช้คำศัพท์ คำศัพท์เฉพาะวงการ ภาษาเฉพาะวงการ พบ 7 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 5.46

เรื่องที่ 1 การใช้คำศัพท์ที่ปรากฏในคำขวัญของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน (ปุณยนุช เปลี่ยนสี, 2551)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง การใช้คำศัพท์ที่ปรากฏในคำขวัญของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาเรื่องคำศัพท์ที่ปรากฏในคำขวัญของสถานศึกษา ซึ่งคำขวัญ คือ ถ้อยคำหรือข้อความสั้น ๆ ที่จดจำง่าย จะเป็นกลุ่มคำหรือประโยคก็ได้ซึ่งถ้อยคำหรือข้อความนั้นจะต้องมีสัมผัสคล้องจองกันภายในวรรคเดียวกันหรือระหว่างวรรค เมื่ออ่านแล้วไม่ต้องตีความให้ยุ่งยาก มีลักษณะเฉพาะตัวที่แต่งขึ้นเป็นข้อเตือนใจ โดยเรื่องนี้ศึกษาการใช้คำ โครงสร้างในคำ และภาพสะท้อนลักษณะที่พึงประสงค์ตามความมุ่งหมายและหลักการในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่ปรากฏในคำขวัญของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 109 คำขวัญ

เรื่องที่ 2 ศึกษาการสร้างคำศัพท์การสื่อสารโทรคมนาคมและการใช้คำศัพท์ด้านการสื่อสารโทรคมนาคม (เรืองลอง เอียกุล, 2549)

เรื่อง ศึกษาการสร้างคำศัพท์การสื่อสารโทรคมนาคมและการใช้คำศัพท์ด้านการสื่อสารโทรคมนาคม มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาคำศัพท์ คือ คำศัพท์ด้านการสื่อสารโทรคมนาคม ซึ่งนำมาจากภาษาอังกฤษและมีการสร้างรูปศัพท์ขึ้นใช้ในภาษาไทย โดยศึกษาการสร้างคำศัพท์การสื่อสารโทรคมนาคมและการใช้คำศัพท์ด้านการสื่อสารโทรคมนาคม ผลการศึกษาพบรูปแบบการสร้างคำศัพท์ 3 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ การทับศัพท์ การแปลศัพท์ การสร้างคำใหม่ การเลือกใช้คำศัพท์ จำนวน 44 คำศัพท์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างเลือกรูปศัพท์ประเภทการสร้างคำใหม่มากที่สุด

เรื่องที่ 3 การศึกษาการใช้ภาษาบริภาษของนักการเมืองไทย (อรรถวิทย์ รอดเจริญ, 2552)

เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาบริภาษของนักการเมืองไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาภาษาบริภาษ คือ การที่ผู้บริภาษใช้ถ้อยคำเพื่อสื่อเจตนาติเตียน กล่าวโทษ ด่าว่าการกระทำหรือพฤติกรรมในอดีตของผู้ ถูกบริภาษให้ได้รับความอับอาย เจ็บใจ หรือ เสื่อมเสียชื่อเสียง โดยศึกษาการใช้ภาษาบริภาษของนักการเมืองไทย ศึกษาโครงสร้างการบริภาษ ชนิดและหน้าที่ของการบริภาษา พบว่าโครงสร้างการบริภาษมีส่วนประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง ด้านชนิดและหน้าที่ของภาษาบริภาษในส่วนชนิดของภาษาบริภาษแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ บริภาษแบบตรง และบริภาษแบบอ้อม ในส่วนหน้าที่ของบริภาษพบ 8 หน้าที่

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 4 วิเคราะห์การใช้ภาษาในข่าวกีฬาจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (พเยาว์ เขตกลาง, 2549)

เรื่อง วิเคราะห์การใช้ภาษาในข่าวกีฬาจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ซึ่งศึกษาเรื่องคำบ่งบอกลักษณะกิริยาอาการ คือ คำที่มุ่งสื่อความหมายให้ผู้อ่านผู้ฟังมองเห็นลักษณะอาการ ซึ่งผู้วิจัยศึกษาจำแนกคำบ่งบอกลักษณะกิริยาอาการ การให้ความหมายและความนิยมในการเลือกใช้คำบ่งบอกลักษณะกิริยาอาการ ผลการศึกษาพบลักษณะใช้คำบ่งบอกลักษณะกิริยาอาการ จำแนกได้ 3 ประเภท คือ คำบ่งบอกลักษณะกิริยาอาการเคลื่อนไหว คำบ่งบอกลักษณะกิริยาอารมณ์ความรู้สึก และคำบ่งบอกลักษณะกิริยาแสดงเสียง ด้านความหมายของคำบ่งบอกลักษณะกิริยาอาการพบความหมายตามบริบทมากที่สุด ด้านความนิยมในการเลือกใช้คำบ่งบอกลักษณะกิริยาอาการพบคำบ่งบอกลักษณะกิริยาอาการเคลื่อนไหวมากที่สุด ลักษณะที่พบคือ ลักษณะอาการต่อสู้ หรือถูกทำร้ายอย่างหนัก

เรื่องที่ 5 การศึกษาการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย : ศึกษากรณีเปรียบเทียบกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตกับปัจจุบัน (วัลภา สมสุข, 2552)

เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย : ศึกษากรณีเปรียบเทียบกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตกับปัจจุบัน มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ซึ่งศึกษาการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย หมายถึง ภาษาที่ใช้ในตราสารที่มีลายมือชื่อของผู้รับประกันภัย และมีรายการแสดงวัตถุที่เอาประกันภัย จำนวนเงินเอาประกันภัย ชื่อผู้เอาประกันภัย ชื่อผู้รับประกันภัย โดยศึกษาด้านลักษณะการใช้ภาษาของกรมธรรม์ประกันภัยในอดีต และกรมธรรม์ประกันภัยในปัจจุบัน เปรียบเทียบลักษณะการใช้ภาษาของกรมธรรม์ประกันภัยในอดีต กับปัจจุบัน ผลการศึกษาการใช้ภาษาด้านศัพท์บัญญัติโดยการเปรียบเทียบคำศัพท์ประกันภัยที่พบในอดีตกับปัจจุบันแบ่งได้ 4 ลักษณะ ด้านการเปรียบเทียบคำศัพท์ประกันภัยในกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตกับศัพท์บัญญัติพบ2 ลักษณะ ด้านการเปรียบเทียบคำศัพท์ประกันภัยในกรมธรรม์ประกันภัยในปัจจุบันกับศัพท์บัญญัติพบ 2 ลักษณะ คือ คำศัพท์ที่เหมือนกัน กับคำศัพท์ที่แตกต่างกัน ด้านการใช้ระดับภาษาในกรมธรรม์ประกันภัยในอดีต มีการใช้ระดับภาษาทางการและกึ่งทางการ ด้านการใช้ระดับภาษาในกรมธรรม์ประกันภัยในปัจจุบันมีการใช้ระดับภาษาทางการและกึ่งทางการ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 6 ศึกษาคำศัพท์เฉพาะกลุ่มของสังคมเพศที่สามในนวนิยายไทย (บงกชกร ทองสุก, 2553)

เรื่อง ศึกษาคำศัพท์เฉพาะกลุ่มของสังคมเพศที่สามในนวนิยายไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาเรื่องคำศัพท์เฉพาะกลุ่มของเพศที่สาม คือ คำพูดหรือคำสนทนาที่กลุ่มเพศที่สามใช้สนทนาระหว่างเพศที่สามด้วยกัน และระหว่างเพศที่สามกับบุคคลอื่น โดยศึกษาด้านการสร้างคำ ความหมายและที่มาของคำศัพท์ ผลการศึกษาพบว่า ในด้านการสร้างคำนั้น พบคำประสมมากที่สุด ด้านความหมายพบความหมายแฝงหรือความหมายโดยนัยมากที่สุด ด้านที่มาทางภาษาพบที่มาจากภาษาไทยมากที่สุด

เรื่องที่ 7 ลักษณะการใช้ภาษาคาราโอเกะและทัศนคติต่อการใช้ภาษาคาราโอเกะ (ศนิชา อิงพลังยีกุล, 2547)

เรื่อง ลักษณะการใช้ภาษาคาราโอเกะและทัศนคติต่อการใช้ภาษาคาราโอเกะมีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ซึ่งภาษาคาราโอเกะ หมายถึง เนื้อเพลงที่ปรากฏบนหน้าจอ เพื่อให้ผู้ร้องร้องตามดนตรีได้ ผลการศึกษาเรื่องการใช้ภาษาคาราโอเกะ พบว่าใช้วิธีการถอดอักษรในภาษาคาราโอเกะในลักษณะผสมผสานกันมากที่สุด ด้านการเปรียบเทียบหลักเกณฑ์การถอดอักษรไทยเป็นอักษรโรมันแบบถ่ายเสียงของราชบัณฑิตยสถานกับลักษณะการใช้ภาษาคาราโอเกะ พบว่าการถอดอักษรพยัญชนะมีลักษณะการถอดอักษรที่เหมือนกันทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะตัวสะกดมากที่สุด ด้านทัศนคติต่อการใช้ภาษาคาราโอเกะพบว่าอาจารย์และนิสิตปริญญาตรีส่วนใหญ่เลือกตอบวิธีการถอดอักษรไทยเป็นอักษรโรมันแบบถ่ายเสียงของราชบัณฑิตยสถาน และทัศนคติต่อการใช้ภาษาคาราโอเกะของอาจารย์และนิสิตปริญญาตรีอยู่ในระดับเดียวกัน

1.5 ศึกษาการสร้างคำ การสร้างคำศัพท์ พบ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34

เรื่องที่ 1 การศึกษาเปรียบเทียบคำประสมภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือ (ยอดขวัญ แก้วเขียว, 2551)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำประสมภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาเรื่องคำประสม คือ คำที่เกิดจากหน่วยคำที่เกิดอิสระรวมกับหน่วยคำอิสระ หรือเกิดจากหน่วยคำไม่อิสระรวมกับหน่วยคำไม่อิสระ แล้วเกิดเป็นคำ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ใหม่ที่มีความหมายใหม่ ศึกษาโดยการเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือ ด้านที่มาของคำประสม ชนิดของคำประสม โครงสร้าง และความหมายของคำประสม ผลการศึกษาที่มาของคำประสมภาษาไทยมาตรฐานพบมากที่สุดคือคำที่มาจากภาษาไทยมาตรฐานทั้งหมด ชนิดของคำประสมภาษาไทยมาตรฐาน และคำประสมภาษาถิ่นเหนือลักษณะที่พบมากที่สุด คือคำประสมที่ใช้เป็นคำกริยา โครงสร้างของคำประสมภาษาไทยมาตรฐานลักษณะที่พบมากที่สุดคือ โครงสร้างคำประสม 2 พยางค์ คำประสมภาษาไทยถิ่นเหนือลักษณะที่พบมากที่สุดคือ โครงสร้างคำประสม 4 พยางค์ ความหมายของคำประสมภาษาไทยมาตรฐานลักษณะที่พบมากที่สุด คือ ความหมายผิดไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง คำประสมภาษาไทยถิ่นเหนือลักษณะที่พบมากที่สุด คือ ความหมายคงเดิม

เรื่องที่ 2 ศึกษาการสร้างคำและกลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณาในนิตยสารผู้หญิง (ภัทรินทร์ ทยะราษฎร์, 2551)

เรื่อง ศึกษาการสร้างคำและกลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณาในนิตยสารผู้หญิง มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ซึ่งศึกษาเรื่องการสร้างคำ หมายถึง การนำเอาคำมูลดั้งเดิมตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาประสมกัน ทำให้เกิดเป็นคำประสม คำซ้ำและคำซ้อน และศึกษากลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณาในนิตยสารผู้หญิง ผลการศึกษาด้านการสร้างคำ พบการสร้างคำประเภทคำซ้อนมากที่สุด การสร้างคำประเภทคำซ้อนพบมากที่สุด คือ การซ้อนเพื่อความหมายและพบคำซ้อนประเภท 2 พยางค์มากที่สุด การสร้างคำประเภทคำประสมชนิด คำนาม+คำนามพบมากที่สุด การสร้างคำประเภทคำซ้ำ พบชนิดคำซ้ำที่เป็นคำวิเศษณ์มากที่สุด ด้านกลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณา พบกลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณาแบบเล่นคำ คำซ้ำ หรือใช้คำสัมผัสคล้องจองพบมากที่สุด และในด้านจำนวนกลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณาพบข้อความที่ใช้พาดหัว 1 กลวิธีมากที่สุด

เรื่องที่ 3 การศึกษาการสร้างศัพท์ที่ใช้ในหน้าบันเทิงจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย (ศิริวรรณ ศรีประเสริฐ, 2551)

เรื่อง การศึกษาการสร้างศัพท์ที่ใช้ในหน้าบันเทิงจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย เรื่องนี้ศึกษาเรื่องการสร้างคำศัพท์ และความหมายของคำศัพท์ในหน้าบันเทิงจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ด้านการสร้างคำศัพท์ในหน้าบันเทิงมีการสร้างคำ คือ การประสม ซ้อน ซ้ำ สมาสและสนธิคำ พบว่า วงการเพลงและวงการโทรทัศน์มีการสร้างคำประสม 9 ลักษณะ วงการภาพยนตร์มีการสร้างคำประสม 6 ลักษณะ วงการละครเวทีมีการสร้างคำ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประสม 2 ลักษณะ ด้านคำซ้อน พบว่าวงการเพลงวงการภาพยนตร์ และวงการโทรทัศน์มีการสร้างคำสอนเพื่อความหมายและเพื่อเสียง ด้านคำซ้ำ พบว่ามีการสร้างคำซ้ำในทุกวงการบันเทิง ด้านคำสมาส พบว่าวงการเพลงวงการภาพยนตร์ และวงการโทรทัศน์ มีการสร้างคำด้วยการสมาสคำระหว่างภาษาบาลีกับสันสกฤต ส่วนวงการละครเวทีไม่พบการสร้างคำแบบสมาส ด้านคำสนธิ พบว่าวงการเพลงมีการสร้างคำสนธิ 1 ลักษณะ คือ สระสนธิ วงการภาพยนตร์และวงการโทรทัศน์มีการสร้างคำสนธิ 2 ลักษณะ คือ สระสนธิและพยัญชนะสนธิ ด้านความหมายของคำที่ใช้ในวงการเพลง วงการภาพยนตร์ วงการโทรทัศน์และวงการละครเวทีพบว่ามีความหมายแบบปรนัยหรือความหมายนัยตรง ความหมายเชิงอุปมาหรือความหมายโดยนัย

3. เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์

เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ คือ วิทยานิพนธ์ที่วิเคราะห์เนื้อหา โดยใช้ทฤษฎีหรือความรู้ทางภาษาศาสตร์มาวิเคราะห์ เช่น ศึกษาด้านสัทศาสตร์ ด้านอรรถศาสตร์ ด้านโครงสร้างของประโยค และด้านการแปล

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ พบ 12 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.37 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การละคำลักษณนามในภาษาไทย (ขนิษฐา พุทธิเจริญรัตน์, 2546)

เรื่อง การละคำลักษณนามในภาษาไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ เรื่องนี้ศึกษาโครงสร้างการละคำลักษณนามในภาษาไทย สมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และสมัยรัตนโกสินทร์ ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์โครงสร้าง (Structural Linguistics) ในการวิเคราะห์หาโครงสร้างการละคำลักษณนาม และโครงสร้างการไม่ใช้คำลักษณนามในภาษาไทย ตลอดจนใช้ในการสร้างแบบโครงสร้างคำลักษณนาม เพื่อเป็นเครื่องมือในการวิจัย ผลการศึกษาพบว่ามีการละคำลักษณนาม 2 ลักษณะ คือ การละคำลักษณนามและการไม่ใช้คำลักษณนาม การละคำลักษณนามมีโครงสร้างหลัก 3 โครงสร้าง และโครงสร้างย่อยจำแนกตามชนิดของประโยค 4 ชนิด คือ ประโยคกระจายจำนวน ประโยครวมจำนวน ประโยคทั่วไป และประโยคบอกการประมาณ ซึ่งสมัยสุโขทัยพบโครงสร้างการละคำลักษณนาม 2 โครงสร้างหลัก สมัยอยุธยาพบโครงสร้างการละคำลักษณนาม 3 โครงสร้างหลัก สมัยรัตนโกสินทร์พบโครงสร้างการละคำลักษณนาม 3 โครงสร้างหลัก สาเหตุของการละคำลักษณนามพบ 4 สาเหตุ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 2 การศึกษาเปรียบเทียบผญากับสำนวนไทย (จริยา จันทร์ดวง, 2551)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบผญากับสำนวนไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเรื่องเปรียบเทียบผญากับสำนวนไทยโดยใช้ทฤษฎีโครงสร้างของศาสตราจารย์ ดร. วิจินตน์ ภาณุพงศ์ และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางความหมายตามแนวทฤษฎีอรรถศาสตร์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบด้านโครงสร้างนามวลีและกริยาวลี ความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างผญากับสำนวนไทย ผลการศึกษาพบวลีที่ปรากฏในผญา 4 ชนิด คือ นามวลี กริยาวลี สถานวลี และกาลวลี ส่วนสำนวนไทย พบ 3 ชนิด คือ นามวลี กริยาวลี และสถานวลี ด้านโครงสร้างนามวลีพบจำนวนแบบโครงสร้างนามวลีที่ปรากฏในผญามากกว่าสำนวนไทย ด้านความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างผญากับสำนวนไทยแบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ 1 ความสัมพันธ์ทางความหมายแบบความหมายเหมือนกัน 2 ความสัมพันธ์ทางความหมายแบบคล้ายกัน 3 ความสัมพันธ์ทางความหมายแบบต่างกัน

เรื่องที่ 3 การวิเคราะห์อรรถลักษณ์ของคำที่มีความหมายเกี่ยวกับมนุษย์จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (นันทวรรณ พงศ์สุพัฒน์, 2553)

เรื่อง การวิเคราะห์อรรถลักษณ์ของคำที่มีความหมายเกี่ยวกับมนุษย์จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเรื่องอรรถลักษณ์และความสัมพันธ์ทางความหมายของคำที่มีความหมายเกี่ยวกับมนุษย์ ผลการวิจัยพบคำที่มีความหมายเกี่ยวกับมนุษย์แบ่งเป็น 5 หมวด คือ หมวดที่ 1 หมวดมนุษย์ 2 หมวดมนุษย์กับมนุษย์ 3 หมวดเวลากับมนุษย์และสรรพสิ่ง 4 หมวดมนุษย์กับสรรพสิ่ง 5 หมวดมนุษย์กับมนุษย์และสรรพสิ่ง อรรถลักษณ์ที่พบมากที่สุด คือ คำที่มีจำนวนอรรถลักษณ์เหมือนกัน 2 อรรถลักษณ์ ส่วนความหมายของคำแบ่งได้ 4 แบบ คือ ความสัมพันธ์ทางความหมายแบบวิภาคความหมาย 2 ความสัมพันธ์ทางความหมายแบบพ้องความหมาย 3 ความสัมพันธ์ทางความหมายแบบการลำดับความหมาย 4 ความสัมพันธ์ทางความหมายแบบมีความหมายตรงข้าม

เรื่องที่ 4 การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงภาษายองกับระบบเสียงภาษาไทยเหนือ (กำเมือง) (ปิยะวัติ วังซ้าย, 2550)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงภาษายองกับระบบเสียงภาษาไทยเหนือ (กำเมือง) มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเรื่องเปรียบเทียบระบบเสียงภาษายองกับระบบเสียงภาษาไทยเหนือ (กำเมือง) วิเคราะห์หาหน่วยเสียงวรรณยุกต์โดยใช้แบบทดสอบเสียง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วรรณยุกต์ของวิลเลียม เจ เก็ดนี่ ผลการศึกษาพบหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษายองและในภาษาไทยเหนือมี 19 หน่วยเสียงเท่ากัน หน่วยเสียงสระในภาษามี 18 หน่วยเสียง ส่วนภาษาไทยเหนือมี 21 หน่วยเสียง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาทั้งสองมี 6 หน่วยเสียงเท่ากัน

เรื่องที่ 5 การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลีและความหมายในศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์ (พัชรีรัตน์ สินสำราญจิต, 2550)

เรื่อง การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลีและความหมายในศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเรื่องโครงสร้างนามวลีและความหมายในศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์ พบศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์มีโครงสร้างนามวลีตามเกณฑ์ ได้แก่ 1. หน่วยหลัก มีโครงสร้าง 13 แบบ 2. หน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ มีโครงสร้าง 14 แบบ 3. หน่วยหลัก + หน่วยจำนวน มีโครงสร้าง 4 แบบ ส่วนโครงสร้างนามวลีที่แตกต่างจากเกณฑ์ พบ 4 แบบ คือ หน่วยหลัก + หน่วยกริยา คำนำหน้า หน่วยหลัก + หน่วยกริยา + หน่วยคุณศัพท์และหน่วยหลัก ส่วนการเปลี่ยนแปลงความหมายพบว่าศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์จุลภาคมีความหมายกว้างออก 2 คำ ความหมายย้ายที่ 4 คำ ศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์มหภาคมีความหมายแคบเข้า 17 คำ ความหมายกว้างออก 23 คำ และความหมายย้ายที่ 10 คำ

เรื่องที่ 6 การศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียงที่ใช้สื่อสารกันในจังหวัดสระแก้ว (วทัญญู สังข์อ่อน, 2549)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียงที่ใช้สื่อสารกันในจังหวัดสระแก้ว มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเรื่องเปรียบเทียบภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียงที่ใช้สื่อสารกันในจังหวัดสระแก้ว โดยใช้กรอบประโยคทดสอบและตารางสำหรับทดสอบเสียงวรรณยุกต์ เพื่อศึกษาลักษณะของภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียง ผลการศึกษาพบว่า ภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียงมีความคล้ายคลึงกันมากกว่าความแตกต่าง ความคล้ายคลึงกันคือ หน่วยเสียงพยัญชนะต้น หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และระบบไวยากรณ์ ส่วนความแตกต่าง คือ คำศัพท์พื้นฐานและหน่วยเสียงวรรณยุกต์บางหน่วยเสียงเท่านั้น ด้านแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของภาษาพบว่า ภาษาทั้งสองมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงไปคล้ายกับภาษาไทยมาตรฐาน เนื่องจากอิทธิพลของภาษาไทยมาตรฐานได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 7 การวิเคราะห์ความหมายของคำในสำนวนที่มีความหมายเหมือนกันจากพจนานุกรมฉบับมติชน: การศึกษาเชิงอรรถศาสตร์ (อรรถพร ศรีพุ่ม, 2548)

เรื่อง การวิเคราะห์ความหมายของคำในสำนวนที่มีความหมายเหมือนกันจากพจนานุกรมฉบับมติชน: การศึกษาเชิงอรรถศาสตร์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ ใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์อรรถลักษณ์และทฤษฎีการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของคำ ศึกษาอรรถลักษณ์และความสัมพันธ์ด้านความหมายของคำที่ใช้แทนกันได้ในสำนวนที่มีความหมายเหมือนกันจากพจนานุกรมฉบับมติชน พ.ศ. 2547 ศึกษาโดยนำคำที่ใช้แทนกันได้ในสำนวน จำนวน 113 คำ ผลการศึกษาพบ คำที่ใช้แทนกันได้ในสำนวนที่มีความหมายเหมือนกัน มีความสัมพันธ์ทางความหมาย 4 ลักษณะ คือ 1.มีอรรถลักษณ์ที่เหมือนกันตั้งแต่ 2 – 13 อรรถลักษณ์ 2. มีความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคำในหมวดเดียวกันและคำต่างหมวดกัน 3. ในความสัมพันธ์ระหว่างคำในหมวดเดียวกันมีจำนวน 54 กลุ่ม พบความสัมพันธ์แบบการพ้องความหมาย การมีความหมายตรงข้าม การลำดับความหมาย และการวิภาคความหมาย 4. ในความสัมพันธ์ระหว่างคำต่างหมวดกัน มีจำนวน 3 กลุ่ม พบความสัมพันธ์แบบการมีเงื่อนไขปรากฏร่วมกันและการกลืนความหมาย

เรื่องที่ 8 การศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของระวี ภาวิไล (จอมขวัญ สุทธินนท์, 2551)

เรื่อง การศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของระวี ภาวิไล มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านด้านภาษาศาสตร์ เรื่องนี้ศึกษาเรื่องโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของ ระวี ภาวิไล โดยใช้ทฤษฎีของ นววรรณ พันธุเมธา วิเคราะห์ประโยคความซ้อนตลอดจนศึกษาประเภทของประโยคความซ้อน โดยใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของ ระวี ภาวิไล ทั้งสิ้น 218 ประโยค ผลการศึกษาสรุปว่า ระวี ภาวิไล ใช้ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายในหน่วยนามมากที่สุด และจากการศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของ ระวี ภาวิไลพบหน่วยเชื่อมระหว่างประโยคหลักกับประโยคขยาย และ ประโยคขยายกับประโยคขยาย ทั้งสิ้น 279 ครั้งที่ใช้มากที่สุด คือ “ว่า” จำนวน 86 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.82 รองลงมา คือ “ที่” จำนวน 76 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.24 และน้อยที่สุด คือ “ซึ่ง” จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.36

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 9 การวิเคราะห์บทสนทนาของตัวละครในวรรณคดีเรื่อง "สามก๊ก" ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ (ดารณี ใจเย็น, 2551)

เรื่อง การวิเคราะห์บทสนทนาของตัวละครในวรรณคดีเรื่อง "สามก๊ก" ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเรื่องศึกษาบทสนทนาของตัวละครในเรื่องสามก๊ก ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ ศึกษาการสนทนาตามทฤษฎีของไกรซ์โดยศึกษาจากบทสนทนาของกุยแก จิวยี่ และขงเบ้ง บทสนทนาของตัวละครตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์พบว่า ตัวละครมีการใช้หลักการร่วมมือในการสนทนาตามทฤษฎีของไกรซ์ โดยกุยแก ใช้หลักตรงประเด็นมากที่สุด จิวยี่ใช้หลักปริมาณมากที่สุด ขงเบ้งใช้หลักปริมาณมากที่สุด นอกจากนี้ ในแต่ละบทสนทนาตัวละครทั้งสามตัว อาจมีหลักความร่วมมือในการสนทนามากกว่า 2 หลักขึ้นไป

เรื่องที่ 10 การศึกษากลวิธีแสดงความสุภาพในการขอร้องของกำลังพลกองทัพไทย (ร้อยเอกธนิดา พรหมประสิทธิ์, 2554)

เรื่อง การศึกษากลวิธีแสดงความสุภาพในการขอร้องของกำลังพลกองทัพไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ เรื่องนี้ศึกษาเรื่องกลวิธีแสดงความสุภาพในการขอร้องของกองทัพไทย โดยใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ของ นววรรณ พันธุเมธา และ Searle ศึกษากลวิธีแสดงความสุภาพ คือ การกระทำที่แสดงออกโดยการพูด หรือไม่ใช่การพูดเพื่อรักษาหน้าผู้ฟัง โดยศึกษากลวิธีแสดงความสุภาพในการขอร้องของกำลังพลกองทัพไทย ผลการศึกษาพบกลวิธีแสดงความสุภาพในการขอร้องของกองทัพไทย 10 กลวิธี เช่น การกล่าวถึงเหตุจำเป็นหรือความต้องการของตน การกล่าวแสดงความขอบคุณ การสารภาพตามตรง การกล่าวคำถาม การกล่าวให้ทางเลือกที่ดีกว่า การกล่าวถามความสมัครใจ การกล่าวเสนอการตอบแทน การกล่าวแสดงความรู้สึกเกรงใจ การถ่อมตัวและยกย่องผู้ฟัง การใช้คำแสดงความเป็นเฉพาะกลุ่ม ซึ่งการกล่าวถึงเหตุจำเป็นหรือความต้องการของตนพบมากที่สุด

เรื่องที่ 11 การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย : ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ (นภัทร อังกูรสินธนา, 2551)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย : ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ เรื่องนี้ใช้ทฤษฎีวัจนปฏิบัติศาสตร์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศึกษาประเภทและความหมายของวัจนกรรมอ้อม เปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อม ซึ่งพบประเภทของวัจนกรรม 11 ประเภท การเปรียบเทียบประเภทวัจนกรรมอ้อมที่ปรากฏในนวนิยายไทยทั้ง 4 ช่วง พบวัจนกรรมบริภาษ วัจนกรรมโต้แย้ง วัจนกรรมแสดงความรู้สึกในแง่ลบ วัจนกรรมการขอร้อง วัจนกรรมการสั่ง วัจนกรรมการถาม และวัจนกรรมการเตือน ปรากฏวัจนกรรมอ้อมในนวนิยายทั้ง 4 ช่วงเวลา ในขณะที่วัจนกรรมการแนะนำปรากฏวัจนกรรมอ้อมในนวนิยายเพียง 3 ช่วงเวลา คือ ในนวนิยายช่วงที่ 2-4 เท่านั้น ส่วนวัจนกรรมการทักทายปรากฏวัจนกรรมอ้อมในนวนิยายเพียง 2 ช่วงเวลาคือ ในนวนิยายช่วงที่ 1 และช่วงที่ 4

เรื่องที่ 12 การใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง: การศึกษาตามแนวอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ (วรรณรินทร์ วินิจกิจเจริญ, 2547)

เรื่อง การใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง: การศึกษาตามแนวอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ เรื่องนี้ใช้ทฤษฎีอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง เปรียบเทียบลักษณะการใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง จากบทพูดในเพลงตลกคำเมือง 660 บท มีการใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขัน 542 ครั้ง เป็นการใช้ภาษาตามแนวอรรถศาสตร์ 142 ครั้ง ใช้ภาษาตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ 400 ครั้ง ในการใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันตามแนวอรรถศาสตร์พบการใช้ความหมายตามบริบทมากที่สุด ส่วนการใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์พบการใช้ความหมายบ่งชี้เป็นนัยมากที่สุด ด้านการใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมืองตามแนวอรรถศาสตร์ของวิฑูรย์ ใจพรหม มีการใช้ความหมายประจำรูป ความหมายตามบริบท คำพ้องเสียง คำพ้องความหมาย คำแย้งความหมาย คำหลายหน้าที่ และคำเกิดคู่กันมากที่สุด เทพธารา ปัญญามานะ มีการใช้คำร่วมกลุ่มเพียงคนเดียว บุญศรี รัตนัง ไม่พบการใช้ภาษาลักษณะใดมากเป็นพิเศษ

4. เนื้อหาด้านวัฒนธรรม

เนื้อหาด้านวัฒนธรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาวัฒนธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่ดีงามของมนุษย์ เช่น วัฒนธรรมทางวัตถุ วัฒนธรรมทางสหธรรม วัฒนธรรมทางจิตใจ วัฒนธรรมทางสุนทรียภาพ และ วัฒนธรรมทางภาษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวัฒนธรรม พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

เรื่อง วัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนาที่ปรากฏในวรรณกรรมของ มาลา คำจันทร์ : การศึกษาเชิงวิเคราะห์ในด้านภาษา (รุ่งทิวา ทิพยมณฑล, 2550)

เรื่อง วัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนาที่ปรากฏในวรรณกรรมของ มาลา คำจันทร์ : การศึกษาเชิงวิเคราะห์ในด้านภาษา มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวัฒนธรรม ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเรื่อง วัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนา โดยศึกษาภาพสะท้อนทางวัฒนธรรม ประเพณี และความเชื่อของคนท้องถิ่นล้านนา ด้านความเชื่อ และด้านภาษา ส่วนการวิเคราะห์ด้านวัฒนธรรมพบ วัฒนธรรมทางภาษาและวรรณคดี วัฒนธรรมทางวัตถุ วัฒนธรรมทางจิตใจ วัฒนธรรมทางจารีตประเพณี และวัฒนธรรมทางสุนทรียะ ทั้งนี้ยังศึกษาภาษา ด้านการใช้สัญลักษณ์ การใช้สำนวนภาษา การใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพย

5. เนื้อหาด้านคำยืม

เนื้อหาด้านคำยืม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาคำยืมภาษาต่าง ๆ เช่น ภาษาบาลีสันสกฤต ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านคำยืม พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ดังนี้

เรื่องที่ 1 คำยืมภาษาตะวันตกในนวนิยายไทย (ลักขณา พรมพรรณา, 2554)

เรื่อง คำยืมภาษาตะวันตกในนวนิยายไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านคำยืม เรื่องนี้ศึกษาคำยืมภาษาตะวันตก คือ ภาษาตะวันตกจากประเทศในทวีปยุโรปและทวีปอเมริกาที่นำมาใช้ในภาษาไทย และปรากฏในนวนิยายไทยประเภทชีวิตในต่างแดน โดยศึกษา ความหมายของคำยืม และเปรียบเทียบความหมายของคำยืมภาษาตะวันตกในนวนิยายไทยกับคำในภาษาเดิม ผลการศึกษาพบคำยืม 10 ภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาอิตาลี ภาษาเยอรมัน ภาษากรีก ภาษาละติน ภาษาสเปน ภาษาสวีเดน ภาษาดัทช์ และภาษารัสเซีย ด้านจำนวนคำยืมที่พบมากที่สุด คือ คำยืมภาษาอังกฤษ โดยพบวิธีการรับคำยืมทับศัพท์มากที่สุด ด้านความหมายและการเปรียบเทียบคำยืมภาษาตะวันตกในนวนิยายไทยกับคำในภาษาเดิม มี 4 ลักษณะ คือ ความหมายคงเดิม ความหมายแคบเข้า ความหมายกว้างออก และย้ายที่ พบคำยืมความหมายคงเดิมมากที่สุด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 2 คำยืมภาษามอญในกฎหมายตราสามดวง (ศิขรินทร์ แสงเพชร, 2551)

เรื่อง คำยืมภาษามอญในกฎหมายตราสามดวง มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านคำยืม เรื่องนี้ศึกษาคำยืมภาษามอญในกฎหมายตราสามดวง ผลการศึกษาพบการยืมคำนามมาใช้มากที่สุด ลักษณะของคำยืมภาษามอญที่ปรากฏในกฎหมายตราสามดวง ด้านคำพบ 3ลักษณะ คือ คำที่นำมาใช้ตามเสียงในภาษามอญ คำที่นำมาใช้ตามรูปเขียนภาษามอญ และคำที่ไม่ได้นำมาใช้ตามเสียงหรือรูปเขียนภาษามอญแต่ใช้ตามความหมายภาษามอญ โดยออกเสียงตามอักขรวิธีไทย ส่วนคำยืมภาษามอญในด้านความหมาย พบ 4 กรณี ด้านหน้าที่ทางไวยากรณ์คำยืมภาษามอญในกฎหมายตราสามดวงมีการนำมาใช้ใน 2 ลักษณะ คือ คำที่นำมาใช้โดยไม่เปลี่ยนแปลงหน้าที่ทางไวยากรณ์ และคำที่นำมาใช้โดยเปลี่ยนแปลงหน้าที่ทางไวยากรณ์

วิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาผสมผสาน 2 ด้าน

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาผสมผสาน 2 ด้าน 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.46 มี 12 แบบ มีดังนี้

1. เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย และ เนื้อหาด้านวรรณกรรม

เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการใช้ภาษาไทยด้านต่าง ๆ เช่น การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้คำศัพท์ การใช้สำนวน วัจนภาษา อวัจนภาษา เป็นต้น

เนื้อหาด้านวรรณกรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาองค์ประกอบของนวนิยาย บทความพระราชหัถเลขา การ์ตูน คำโปรยปก บทละคร ภาษาในเว็บไซต์ ข่าว หนังสือพิมพ์ สารคดี บทสนทนา วารสาร เพลง บทวิทยุ บทประพันธ์ บทสวด นิตยสาร เรียงความ บทบรรณาธิการ บทกลอน บทอาศิรวาท นิทาน ใบเซียมซี ภาษาคาราโอเกะ วรรณคดี โฆษณา เรื่องสั้น ไดอารี่ออนไลน์ โดยศึกษาด้านต่าง ๆ เช่น ศึกษากลวิธีการเขียน บทสนทนา ภาพพจน์ โวหาร ตัวละคร การดำเนินเรื่อง ฉันทลักษณ์ โลกทัศน์ เนื้อหา เป็นต้น

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย และ ด้านวรรณกรรม พบ 46 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 35.93 พบการศึกษา 2 ลักษณะ คือ 1. ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค โวหาร ภาพพจน์ 2. ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค โวหาร ภาพพจน์ และองค์ประกอบของวรรณกรรมด้านต่าง ๆ เช่น เนื้อหา เครื่องหมายวรรคตอน กลวิธีการแต่ง โลกทัศน์ และแนวคิด เป็นต้น ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1.1 ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค โวหาร ภาพพจน์ สำนวน พบ 15 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 11.71

เรื่องที่ 1 วิเคราะห์การใช้คำและโวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (จนัญญา งามเนตร, 2549)

เรื่อง วิเคราะห์การใช้คำและโวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหารภาพพจน์ ซึ่งผลการศึกษาบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้า พบลักษณะการใช้คำลักษณะต่าง ๆ ส่วนลักษณะการใช้โวหารภาพพจน์ พบว่าใช้โวหารภาพพจน์แบบ อุปมา อุปลักษณ์ อติพจน์ คำถามเชิงวาทศิลป์หรือปฏิปุจฉา ปฏิทรรศน์หรือ ปฏิภาคพจน์ และการเลียนเสียงธรรมชาติ

เรื่องที่ 2 ภาษาจินตภาพในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ (จิณณพัต โรจนวงศ์, 2549)

เรื่อง ภาษาจินตภาพในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำในการสร้างจินตภาพ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาการใช้ภาพพจน์ในการสร้างจินตภาพ ผลการศึกษาพบภาษาจินตภาพในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ พบ 2 ลักษณะ คือ การสร้างจินตภาพด้วยการใช้คำ และ การสร้างจินตภาพด้วยการใช้ภาพพจน์

เรื่องที่ 3 กลวิธีการตั้งชื่ออาหารและอุปลักษณ์ในภาษาไทยและภาษาจีน (จิง ลู, 2553)

เรื่อง กลวิธีการตั้งชื่ออาหารและอุปลักษณ์ในภาษาไทยและภาษาจีน มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษากลวิธีการตั้งชื่ออาหาร 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาเรื่องภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ ผลการศึกษากลวิธีการตั้งชื่ออาหารและอุปลักษณ์ชื่ออาหารภาษาไทยและภาษาจีน พบกลวิธีการตั้งชื่ออาหารในภาษาไทยและภาษาจีน 2 รูปแบบ ได้แก่ การตั้งชื่ออาหารแบบตรงและการตั้งชื่ออาหารแบบ อุปลักษณ์ การตั้งชื่ออาหารแบบตรงตามการขึ้นต้นในตำแหน่งแรกของชื่ออาหารมีทั้งหมด 23 ชนิด การตั้งชื่ออาหารแบบอุปลักษณ์ในภาษาไทยและภาษาจีน มี 2 รูปแบบ คือ การตั้งชื่ออาหารแบบ อุปลักษณ์สมบูรณ์ และการตั้งชื่ออาหารแบบอุปลักษณ์กึ่งสมบูรณ์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 4 การศึกษาบทพรรณนาโวหารในนวนิยายพาฝัน (ชมพูนุช ฉัตรนภารัตน์, 2553)

เรื่อง การศึกษาบทพรรณนาโวหารในนวนิยายพาฝัน มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ การใช้ประโยค 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาภาพพจน์ ผลการศึกษาเรื่องบทพรรณนาโวหารในนวนิยายพาฝัน ด้านการใช้คำ พบว่ามีการใช้คำแสดงสภาพเพื่อบอกสี คำแสดงสภาพเพื่อบอกแสง การใช้คำแสดงอาการเป็นต้น ด้านการใช้ประโยค พบการใช้ประโยคสั้น ประโยคยาวขึ้น และประโยคยาวแบบโวหาร ด้านการใช้ภาพพจน์พบประเภทอุปมามากที่สุด

เรื่องที่ 5 ลีลาภาษาในนวนิยายของกิ่งฉัตร (ดนยวรรณ แจ่มนิยม, 2550)

เรื่อง ลีลาภาษาในนวนิยายของกิ่งฉัตร มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาเรื่องโวหาร ผลการศึกษาด้านการใช้คำ และโวหาร พบว่า นวนิยายของกิ่งฉัตร มีลักษณะการใช้คำที่มีความหมายตรง ความหมายโดยนัย คำแสดงอารมณ์ คำเลียนเสียงธรรมชาติ คำมีศักดิ์ คำรูปธรรม คำนามธรรม คำศัพท์บัญญัติ คำเฉพาะกลุ่ม คำสแลง คำภาษาตลาด คำต่ำหรือคำหยาบ คำภาษาถิ่น คำภาษาต่างประเทศ คำย่อ คำเลียนเสียงพูด ส่วนลักษณะการใช้โวหารเปรียบเทียบมีหลายลักษณะ เช่น อุปลักษณ์ อุปมา สมพจนัย นามนัย ปฏิวาทะ อาวัตพากย์ อติพจน์ ปฏิรูปพจน์ บุคลาธิษฐาน อุทาหรณ์ ปฏิปุจฉา

เรื่องที่ 6 ลีลาภาษาในนวนิยายของ ว. วินิจฉัยกุล (ปัณณวรรณ วาจางาม, 2548)

เรื่อง ลีลาภาษาในนวนิยายของ ว. วินิจฉัยกุล มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ สำนวน ประโยค 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหารภาพพจน์ การบรรยายและการพรรณนาความ ผลการศึกษาพบการใช้คำได้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องและตัวละคร โดยใช้คำที่สื่อสารในชีวิตประจำวันของสามัญชนทั่วไป ด้านการใช้สำนวน พบว่านิยมใช้สำนวนไทย สุภาษิต คำพังเพย การใช้โวหารภาพพจน์ นิยมใช้โวหารอุปมา โวหารอุปลักษณ์เป็นต้น การใช้ประโยค นิยมใช้ประโยคสั้นที่เป็นประโยคความเดียว ด้านการบรรยายและการพรรณนาความนิยมใช้การบรรยายความในการเล่าเรื่อง เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 7 ลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายเรื่องเพชรพระอุมา (พรนภา ไทยสิทธิ, 2549)

เรื่อง ลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายเรื่องเพชรพระอุมา มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาคำ ประโยค สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาภาษาภาพพจน์ ผลการศึกษาเรื่องเพชรพระอุมา มีการใช้คำที่หลากหลาย ด้านการใช้ประโยคนิยมใช้ประโยคชนิดยาว ด้านการใช้สำนวน ผู้แต่งเลือกใช้สำนวนที่มีความหลากหลาย ด้านการใช้ภาษาภาพพจน์ พบว่าผู้แต่งใช้ภาษาภาพพจน์ในการบรรยายสถานที่ บุคคลและสิ่งต่าง ๆ ที่พบเห็น โดยใช้ภาษาภาพพจน์ที่หลากหลาย

เรื่องที่ 8 การศึกษาลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บูรพา (เพ็ญศรี คงสืบ, 2550)

เรื่อง การศึกษาลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บูรพา มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหาร และโวหารภาพพจน์ ผลการศึกษาด้านการใช้คำพบการใช้คำที่มีความหมายโดยนัย คำแสดงอารมณ์ คำสแลง คำเฉพาะกลุ่ม เป็นต้น ด้านการใช้โวหารนิยมใชบรรยายโวหารมากที่สุด ด้านโวหารภาพพจน์พบแบบอุปมามากที่สุด

เรื่องที่ 9 ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี (ไพโรจน์ สุวรรณดี, 2551)

เรื่อง ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ ประโยค สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาการใช้โวหาร ผลการศึกษาการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม พบด้านการใช้คำ มี 17 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำธรรมดา การใช้คำขยาย การใช้คำเสริม การใช้คำเรียก – คำร้อง การใช้คำตัด เป็นต้น ด้านการใช้ประโยค พบ 4 ประเภท คือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม ประโยคซับซ้อน ประโยคเชื่อม ด้านการใช้โวหาร พบ 5 ลักษณะ คือ บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร เทศนาโวหาร สาธกโวหาร และ อุปมาโวหาร ด้านการใช้สำนวนพบการใช้สำนวน 5 สำนวน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 10 การศึกษาคุณลักษณะภาษาโฆษณาที่ปรากฏในป้ายโฆษณาในเขตกรุงเทพมหานคร (ภาวิณี พนมวัน ณ อยุธยา, 2551)

เรื่อง การศึกษาคุณลักษณะภาษาโฆษณาที่ปรากฏในป้ายโฆษณาในเขตกรุงเทพมหานคร มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาวัจนภาษาและอวัจนภาษา 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาการใช้ภาพพจน์ ผลการศึกษาด้านการใช้ภาษาในป้ายโฆษณาแบ่งออกเป็นวัจนภาษาและอวัจนภาษา โดยวัจนภาษาพบลักษณะข้อความของภาษาในบทโฆษณาเป็นแบบบอกชื่อสินค้าก่อนมากที่สุด การใช้คำเป็นคำทับศัพท์มากที่สุด ภาพพจน์เป็นแบบไม่มีการใช้ภาพพจน์มากที่สุด ประโยคพบประโยคบอกเล่ามากที่สุด ส่วน อวัจนภาษาพบภาพประกอบแบบภาพทำหน้าที่ดึงดูดสายตาคนมากที่สุด การใช้ภาษาย่อยสังคมแบ่งออกเป็นภาษาย่อยตามอายุ และภาษาย่อยตามเพศ โดยภาษาย่อยตามอายุพบภาษาทั่วไปมากที่สุด ส่วนภาษาตามเพศพบภาษาทั่วไปมากที่สุด

เรื่องที่ 11 การใช้ภาษาไทยในวารสาร "ศิริราชประชาสัมพันธ์" (ภัทรรัฏฐ์ วิชะยะวงษ์, 2553)

เรื่อง การใช้ภาษาไทยในวารสาร "ศิริราชประชาสัมพันธ์" มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาคำ ประโยค 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาด้านโวหาร ผลการศึกษาเรื่องนี้ด้านการใช้คำ พบการใช้คำทับศัพท์มากที่สุด การใช้ประโยคพบการใช้ประโยคแจ้งให้ทราบมากที่สุด การใช้โวหารพบโวหารแบบบรรยายโวหารและเทศนาโวหารมากที่สุด ส่วนด้านความสอดคล้องของเนื้อหาสารในวารสารศึกษาโดย 1 การแบ่งตามแนวนโยบายและวัตถุประสงค์กับเนื้อหาสาร 2 การแบ่งเนื้อหาสารตามวัตถุประสงค์กับเนื้อหาสาร

เรื่องที่ 12 ลีลาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศ ในเนชั่นสุดสัปดาห์ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2548 (เรณู รอดทัพ, 2550)

เรื่อง ลีลาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศ ในเนชั่นสุดสัปดาห์ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2548 มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ ประโยค สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหารภาพพจน์ ผลการศึกษาด้านการใช้คำ มีการใช้คำทั่วไปที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย การใช้ประโยคพบการใช้ประโยคความรวมมากที่สุด ด้านการใช้สำนวน ใช้สำนวนเดิมมากกว่าการเปลี่ยนแปลงสำนวน ด้านการใช้โวหารภาพพจน์มีการใช้อุปมาโวหารเด่นที่สุด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 13 การศึกษาคำสื่อจินตภาพในเพลงโคราช ของกำปั่น บ้านแท่น (วุธยา สืบเทพ, 2549)

เรื่อง การศึกษาคำสื่อจินตภาพในเพลงโคราช ของกำปั่น บ้านแท่น มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาคำที่สื่อจินตภาพ หมายถึง ภาพที่เกิดขึ้นในใจทั้งนี้โดยแทนความคิด ประสบการณ์ด้านความรู้สึก 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาภาพพจน์ ผลการศึกษาเรื่องคำสื่อจินตภาพในเพลงโคราช ของกำปั่น บ้านแท่น พบการใช้คำสื่อจินตภาพ 2 ลักษณะ คือ การสร้างภาพพจน์ และ ลักษณะของจินตภาพ ได้แก่ จินตภาพความเคลื่อนไหว จินตภาพในรูปพลังงานต่าง ๆ

เรื่องที่ 14 การศึกษาเชิงวิเคราะห์สำนวนและโวหารภาพพจน์ในเพลงไทยลูกทุ่งของชาย เมืองสิงห์ (สุกัญญา คงสูน, 2550)

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์สำนวนและโวหารภาพพจน์ในเพลงไทยลูกทุ่งของชาย เมืองสิงห์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาด้านสำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหารภาพพจน์ ผลการศึกษาเรื่องสำนวนและโวหารภาพพจน์ในเพลงไทยลูกทุ่งของชาย เมืองสิงห์ พบว่าเพลงไทยลูกทุ่งของชาย เมืองสิงห์ มีการใช้สำนวนเก่า ใช้โวหารภาพพจน์จำนวน 13 ประเภทได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ นามนัย ปฏิวาทะ ปฏิภาคพจน์ อาวัตพากย์ อติพจน์ อธิพจน์ ปฏิรูปพจน์ สมพจนัย ปฏิปุจฉา อุทาหรณ์ และบุคลาธิษฐาน

เรื่องที่ 15 ลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายของ นางชมัยภร แสงกระจ่าง (อรทิพย์ อังศุธรรังสี, 2550)

เรื่อง ลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายของ นางชมัยภร แสงกระจ่าง มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ ประโยค สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหารภาพพจน์ ผลการศึกษา ด้านการใช้คำพบว่ามีการสรรคำมาใช้หลายลักษณะ ด้านการใช้ประโยค พบการใช้ประโยคที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ด้านการใช้สำนวน พบการใช้สำนวนเดิมและการใช้สำนวนไทยที่มีการเปลี่ยนแปลงถ้อยคำ ด้านการใช้โวหารภาพพจน์พบหลายประเภท เช่น อุปมา อุปลักษณ์ อติพจน์ เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1.2 ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค โวหาร ภาพพจน์ สำนวน และองค์ประกอบของวรรณกรรมด้านต่าง ๆ เช่น เนื้อหา เครื่องหมายวรรคตอน กลวิธีการแต่ง โลกทัศน์ และแนวคิด เป็นต้น พบ 31 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 24.21

เรื่องที่ 1 การใช้ภาษาเพื่อสื่อจินตภาพในนวนิยายของศรีบูรพา (กาญจนา ต้นโพธิ์, 2549)

เรื่อง การใช้ภาษาเพื่อสื่อจินตภาพในนวนิยายของศรีบูรพา มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษา การใช้คำ ประโยค 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาภาพพจน์ที่สื่อจินตภาพ และรูปแบบท่วงทำนองการเขียนนวนิยายของศรีบูรพา ซึ่งผลการศึกษาพบการใช้คำหลายลักษณะ เช่น การใช้คำบอกแสงสี การใช้คำบอกอารมณ์ ความรู้สึก เป็นต้น ด้านการใช้ประโยคพบการใช้ประโยคยาวขึ้นมากที่สุด ด้านการใช้ภาพพจน์มีการใช้อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน เป็นต้น ด้านรูปแบบท่วงทำนองการเขียนพบว่ามีการใช้ทำนองการเขียนสั้นและตรงจุดมุ่งหมาย ทำนองการเขียนเบรกคำ ทำนองการเขียนแบบวรรณคดี ทำนองเขียนแบบจี้ใจ

เรื่องที่ 2 การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ บินหลา สันกาลาคีรี (กนกวรรณ วิธุรกุล, 2550)

เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ บินหลา สันกาลาคีรี มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาคำ สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาภาพพจน์ กลวิธีการแต่ง และแนวคิด ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ ศึกษาการใช้ภาษา กลวิธีการแต่ง และแนวคิดที่ปรากฏในงานเขียนของ บินหลา สันกาลาคีรี โดยแบ่งเป็นงานเขียนประเภทบันเทิงคดี 5 เล่มและงานเขียนสารคดี 6 เล่ม ผลการศึกษาพบว่า ด้านการใช้ภาษาพบว่ามีการใช้คำ 12 ประเภท การใช้สำนวนพบการใช้สำนวนดั้งเดิม ส่วนสำนวนใหม่พบในงานเขียนประเภทสารคดีเท่านั้น การใช้ภาพพจน์ พบ 9 ประเภท คือ อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน อติพจน์ นามนัย ปฏิภาคพจน์ สัทพจน์ อาวัตพากย์ และปฏิปุจฉา ส่วนกลวิธีการแต่งงานเขียนประเภทบันเทิงคดีพบว่ามีการเปิดเรื่อง 4 แบบ การดำเนินเรื่องพบ 2 แบบ การปิดเรื่องพบ 2 แบบ ส่วนกลวิธีการแต่งงานเขียนสารคดีพบส่วนนำเรื่องมี 7 แบบ ส่วนสรุปเรื่องมี 2 แบบ

เรื่องที่ 3 การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาไทยในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ จากนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ (กมลทิพย์ ลิมาภิรักษ์, 2549)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาไทยในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ จากนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ การใช้วลี การใช้ประโยค 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาการใช้โวหาร ลีลาการเขียนเฉพาะบุคคล กล่าวคือ ศึกษาลีลาภาษาไทยในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ ซึ่งผลการศึกษาพบการใช้คำภาษาพูดจำนวนมากที่สุด ด้านโวหารพบว่ามีบรรยายโวหารมากที่สุด ในด้านการใช้ประโยคพบการใช้ประโยคความเดียวมากที่สุด ด้านการใช้วลีพบว่ามีการใช้คำนาม + คำนาม ด้านลีลาการเขียนบทความ พบการตั้งชื่อเรื่องมีลักษณะเด่น คือ การเอ่ยชื่อขึ้นมาลอย ๆ การเขียนคำนำอ้างถึงบุคคลหรืออาชีพ การเขียนเนื้อเรื่องแบบการเล่าเรื่อง การเขียนสรุปเรื่องใช้การเล่นคำและเล่นความมากที่สุด

เรื่องที่ 4 การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษา ในการ์ตูนเรื่องหนูหิ่นอินเดอะซิตี้ของคุณผดุง ไกรศรี (แก้ว กาแก้ว, 2550)

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษา ในการ์ตูนเรื่องหนูหิ่นอินเดอะซิตี้ของคุณผดุง ไกรศรี มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหารภาพพจน์ น้ำเสียง เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ภาพแสดงเหตุการณ์ ผลการศึกษาพบลักษณะเด่นคือการใช้คำได้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องและตัวละคร ด้านการใช้โวหารภาพพจน์ พบว่าใช้โวหารภาพพจน์ 4 ลักษณะ ด้านการใช้น้ำเสียง พบการใช้น้ำเสียงแบบเสียดสีเยาะหยัน เป็นต้น ส่วนด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่หลากหลายมีลักษณะโดดเด่นที่น่าสนใจ

เรื่องที่ 5 วิเคราะห์การใช้ภาษาและเนื้อหาในคำโปรยปกหลังหนังสือวรรณกรรมบันเทิง (กษมา ศิธราชู, 2553)

เรื่อง วิเคราะห์การใช้ภาษาและเนื้อหาในคำโปรยปกหลังหนังสือวรรณกรรมบันเทิง มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ การใช้ประโยคตามเจตนา การใช้สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาภาพพจน์ โวหาร และศึกษาองค์ประกอบเนื้อหาในวรรณกรรม ผลการศึกษา ลักษณะการใช้ภาษาพบการใช้ คำ คือ การใช้คำสัมผัส คำซ้ำ คำที่มีความหมายโดยนัย การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำใหม่ เป็นต้น ด้านการใช้ประโยคตามเจตนา ได้แก่ ประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ ด้านการใช้ภาพพจน์ พบอุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน สมญานาม สัญลักษณ์ ปฏิปุจฉา และนามนัย ด้านการใช้โวหาร พบบรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร สาธกโวหาร และอุปมาโวหาร ด้านการใช้สำนวน พบสำนวน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เก่าและสำนวนใหม่ ส่วนด้านเนื้อหา พบโครงเรื่องหรือเรื่องย่อ แก่นเรื่อง ข้อมูลเกี่ยวกับตัวละคร คำนิยม ข้อมูลเกี่ยวกับนักเขียน ที่มาหรือจุดมุ่งหมายในการเขียน บทสนทนาของตัวละคร และข้อมูลเกี่ยวกับสำนักพิมพ์

เรื่องที่ 6 การใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนสารคดีท่องเที่ยวในอนุสาร อ.ส.ท. (ชญานี รัตนรอด, 2550)

เรื่อง การใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนสารคดีท่องเที่ยวในอนุสาร อ.ส.ท. มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ การใช้สำนวน การใช้ประโยค 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหาร ภาพพจน์ กลวิธีการเขียน ผลการศึกษาเรื่องลักษณะการใช้ภาษาในสารคดีท่องเที่ยวในอนุสาร อ.ส.ท. การใช้ภาษาด้านการใช้คำ พบการใช้คำภาษาต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ในด้านการใช้สำนวน พบว่าผู้เขียนนิยมใช้สำนวนเดิม ด้านการใช้ประโยค พบการใช้ประโยคความรวมมากกว่าประโยคความเดียวและประโยคความซ้อน ในด้านการใช้โวหารพบการใช้บรรยายโวหารเป็นจำนวนมาก การใช้ภาพพจน์พบอุปมามากที่สุด ด้านกลวิธีการเขียนพบว่าด้านการตั้งชื่อเรื่อง ผู้เขียนนิยมตั้งชื่อเรื่องแบบบอกเนื้อหา ในด้านการเขียนความนำ นิยมเขียนความนำแบบบรรยาย ด้านการเขียนเนื้อเรื่องพบการเขียนเนื้อเรื่องแบบลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และด้านการเขียนความจบพบว่าผู้เขียนนิยมเขียนความจบแบบสรุปความ

เรื่องที่ 7 ลีลาภาษาในงานเขียนของวาณิช จรุงกิจอนันต์ (ชไมพร ฉายเหมือนวงศ์, 2549)

เรื่อง ลีลาภาษาในงานเขียนของวาณิช จรุงกิจอนันต์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ การใช้ประโยค 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาท่วงทำนองการแต่ง ผลการศึกษาเรื่องลีลาภาษาในงานเขียนของวาณิช จรุงกิจอนันต์ ด้านการใช้คำ ประโยค และท่วงทำนองการแต่ง พบลักษณะเด่นด้านการใช้คำ คือ ใช้คำเหมาะสมกับตัวละคร มีการใช้คำที่ทำให้เกิดภาพ มีการใช้คำอุปมา ด้านการใช้ประโยคนิยมใช้ประโยคยาวและใช้ประธาน ผม เป็นตัวดำเนินเรื่อง ด้านท่วงทำนองการแต่งที่โดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์ คือ การเล่าประสบการณ์หรือความคิดเห็นของตนเองที่พบให้ผู้อ่านได้รับรู้

เรื่องที่ 8 การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ พญ. คุณหญิง พรทิพย์ โรจนสุนันท์ (ดำรัสศิริ ชาติเสริมศักดิ์, 2550)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ พญ. คุณหญิง พรทิพย์ โรจนสุนันท์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาเรื่องการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาเรื่องการใช้โวหาร การใช้ภาพพจน์ กลวิธีการเขียน และด้านแนวคิด ผลการศึกษาด้านการใช้คำ การใช้โวหาร การใช้ภาพพจน์ กลวิธีการเขียน และด้านแนวคิด พบว่าการใช้คำมีการใช้คำลักษณะต่าง ๆ เช่น คำทับศัพท์ คำอุทาน คำสแลง คำซ้ำ เป็นต้น การใช้โวหารพบ 5 ชนิด ด้านการใช้ภาพพจน์นิยมใช้อุปลักษณ์มาก ศึกษากลวิธีการเขียนด้าน การตั้งชื่อเรื่อง ความนำ การดำเนินเรื่อง และการจบเรื่อง ด้านแนวคิดพบ แนวคิดเกี่ยวกับสังคมมากที่สุด

เรื่องที่ 9 การใช้ภาษาไทยในวารสารประชาสัมพันธ์ "TG Update" ของบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) (ดวงเดือน ศรีวัฒนทรัพย์, 2551)

เรื่อง การใช้ภาษาไทยในวารสารประชาสัมพันธ์ "TG Update" ของบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาเรื่องการใช้คำ ประโยค 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาเรื่องการใช้โวหาร และ เนื้อหาในวารสาร ผลการศึกษา การใช้คำ ประโยค โวหาร และด้านเนื้อหา พบว่าใช้คำทับศัพท์มากที่สุด การใช้ประโยคพบประโยคความซ้อนมากที่สุด การใช้โวหารพบโวหารแบบบรรยายโวหารมากที่สุด และเนื้อหาในวารสารพบเนื้อหา 3 ประเภท ซึ่งพบแบบให้ความรอบรู้มากที่สุด

เรื่องที่ 10 การศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาและเนื้อหาบทอาศิรวาทที่สะท้อนภาพลักษณ์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ (นิคม รัตนปรีชาชัย, 2554)

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาและเนื้อหาบทอาศิรวาทที่สะท้อนภาพลักษณ์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ การใช้คำสัมผัสพยัญชนะและวรรณยุกต์ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษา ภาพพจน์ โวหาร เนื้อหา และภาพลักษณ์ ผลการศึกษาพบว่า การใช้ภาษาด้านการปรุงแต่งเสียงพบว่า มีรูปแบบคำประพันธ์เดี่ยว 5 ชนิด ส่วนคำประพันธ์ผสม 5 ลักษณะ การเล่นสัมผัสพยัญชนะพบ 7 ลักษณะ การเล่นสัมผัสสระพบ 6 ลักษณะ การถ่วงดุลของเสียง พบ 2 ลักษณะ ด้านการปรุงแต่งคำ พบ 6 ลักษณะ ด้านการปรุงแต่งความ พบภาพพจน์ 7 ชนิด ด้านการใช้โวหาร พบ 2 ลักษณะ ด้านเนื้อหาแบ่งได้ 11 กลุ่ม การศึกษาภาพลักษณ์พบว่าสะท้อนภาพลักษณ์ 8 ลักษณะ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 11 การตั้งชื่อภาษาไทยของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น (ประดิษฐ์ จันทร์มั่น, 2550)

เรื่อง การตั้งชื่อภาษาไทยของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาคำ วลี และประโยค ภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาภาพพจน์ และแนวคิด ซึ่งผลการศึกษาพบวิธีการนำคำจากภาษาต่างประเทศมาใช้ตั้งชื่อ 3 วิธี คือ การทับศัพท์ การแปลศัพท์ และการสร้างคำใหม่ ซึ่งพบวิธีการทับศัพท์มากที่สุด ด้านการสื่อความหมายพบ การสื่อความหมายถึงตัวละครเอกมากที่สุด ด้านการใช้ภาพพจน์ ใช้แบบอุปมามากที่สุด ด้านวิธีการและแนวคิดในการตั้งชื่อ ด้านแนวคิดพบว่าคำนึงถึงแนวคิดเรื่องลิขสิทธิ์ แนวคิดเรื่องการสื่อความของชื่อ และแนวคิดด้านการใช้ลีลาภาษา โดยมีส่วนที่ต่างกัน คือ แนวคิด เรื่องการจัดแบบตัวอักษรหน้าปกหนังสือการ์ตูน ด้านการศึกษาโครงสร้างพบการใช้โครงสร้างด้านวลีมากที่สุด

เรื่องที่ 12 การใช้ภาษาและกลวิธีการสร้างภาษาโฆษณาของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ (ปรีชา ธนะวิบูลย์, 2553)

เรื่อง การใช้ภาษาและกลวิธีการสร้างภาษาโฆษณาของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาคำประโยคตามเจตนา สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหาร ภาพพจน์และกลวิธีการสร้างภาษาโฆษณา ผลการศึกษาด้านการใช้คำ พบคำภาษาต่างประเทศมากที่สุด ด้านการใช้ประโยคพบประโยคแจ้งให้ทราบมากที่สุด ด้านการใช้สำนวนพบการใช้สำนวนเก่ามากกว่าสำนวนใหม่ ด้านการใช้โวหารพบบรรยายโวหารมากที่สุด ด้านการใช้ภาพพจน์พบภาพพจน์แบบปฏิปุจฉามากที่สุด ส่วนการศึกษากลวิธีการสร้างภาษาโฆษณาพบแบบสัญญาหรือเสนอผลประโยชน์มากที่สุด

เรื่องที่ 13 กลวิธีการใช้ภาษาในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของสรจักร ศิริบริรักษ์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์ (ปทุมวดี ล้ำเลิศ, 2551)

เรื่อง กลวิธีการใช้ภาษาในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของสรจักร ศิริบริรักษ์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาภาพพจน์ กลวิธีการเขียน ผลการศึกษา ด้านกลวิธีการเขียนศึกษาการเปิดเรื่อง วิธีการดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง ด้านการใช้ภาษา พบการใช้ภาษาที่แสดงอารมณ์ความรู้สึก พบว่ามีการใช้คำ 5 ประเภท คือคำแสดงภาพ คำแสดงอารมณ์ คำอุทาน คำกริยาแสดงอาการ และคำ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิเศษณ์ที่ทำหน้าที่กริยา ส่วนการใช้ภาพพจน์ พบ 6 ประเภท และพบแนวคิดในงานเขียนเรื่องสั้น 6 แนวคิด

เรื่องที่ 14 การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาในงานวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช (พลอย ลวณะมาลย์, 2547)

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาในงานวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ สำนวน ประโยค การเรียงลำดับคำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหาร ภาพพจน์ ลีลาภาษา และรูปแบบทำนองเขียน ผลการศึกษาพบการใช้คำซ้อนมีลักษณะเด่นมากที่สุด ด้านสำนวนใช้สำนวนไทยมากกว่าของภาษาต่างประเทศ ด้านโวหารพบบรรยายโวหารมากที่สุด ด้านภาพพจน์พบการใช้อุปมามากที่สุด ด้านการใช้ประโยคพบว่ามีประโยคความรวมมากที่สุด การเรียงลำดับคำพบว่าประโยคส่วนใหญ่เรียงลำดับตามกฎเกณฑ์ทั่วไปตามหลักภาษาไทย ด้านลีลาภาษา ได้แก่ ความแจ่มแจ้ง ความถูกต้องและบริสุทธิ์ ความหมายที่ตรง ในด้านรูปแบบทำนองเขียนพบหลายรูปแบบ เช่น ท่วงทำนองแบบอวดรู้ ท่วงทำนองเขียนสั้นและตรงจุด ท่วงทำนองการเขียนรกคำ เป็นต้น

เรื่องที่ 15 ศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ (พิมพ์พรรณ รัชนีกร, 2553)

เรื่อง ศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ สำนวน ระดับภาษา 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหาร กลวิธีการนำเสนอบทความ ซึ่งผลการศึกษาพบด้านการใช้คำพบการใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ คำสแลง คำซ้ำ คำซ้อน คำประสม คำย่อ และคำตัด ด้านการใช้สำนวน พบการใช้สำนวนเก่า สำนวนใหม่ และการนำสำนวนเก่ามาดัดแปลง ด้านการใช้โวหารพบการใช้โวหารครบทั้ง 5 ประเภท ด้านการใช้ระดับภาษา พบการใช้ระดับภาษาไม่เป็นทางการและระดับกึ่งทางการ ส่วนกลวิธีการนำเสนอของบทความ ศึกษาด้านการตั้งชื่อเรื่อง การเขียนความนำ การเขียนเนื้อเรื่อง และด้านการเขียนสรุป

เรื่องที่ 16 ลักษณะโครงสร้างและภาษาโฆษณาในคำโปรยปกแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ไทย (พาทินธิลักษณ์ ศิริชัย, 2551)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง ลักษณะโครงสร้างและภาษาโฆษณาในคำโปรยปกแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ ประโยค วัจนภาษา อวัจนภาษา 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโครงสร้างหน้าแผ่นและหลังแผ่นวีซีดีด้านส่วนประกอบและศึกษาเนื้อหา ซึ่งผลการศึกษาพบลักษณะโครงสร้างหน้าแผ่นวีซีดีมีส่วนประกอบได้แก่ ชื่อภาพยนตร์ พาดหัว รายชื่อนักแสดงนำและผู้กำกับ ส่วนโครงสร้างของคำโปรยปกหลังแผ่นวีซีดี มีส่วนประกอบ ได้แก่ ชื่อภาพยนตร์ พาดหัว ข้อความบรรยาย ส่วนลงท้าย รายชื่อนักแสดงนำและผู้กำกับ ลักษณะเนื้อหาพบว่ามี 2 ลักษณะ ได้แก่ แบบเรื่องย่อ และแบบสรุปเรื่อง การใช้วัจนภาษา ด้านการใช้คำ พบการใช้คำทั้งหมด 7 ชนิด คือ คำสัมผัส คำซ้ำ คำทับศัพท์ คำย่อ คำตัด คำเรียกชื่อ และคำราชาศัพท์ ด้านการใช้ประโยคพบการใช้ประโยคทั้ง 3 ประเภท คือการแจ้งให้ทราบในประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ และการบอกให้ทำในประโยคคำสั่ง การใช้ อวัจนภาษาด้านการใช้ภาพประกอบทั้ง 2 ประเภท ได้แก่ ภาพที่เน้นบุคคล และภาพที่เน้นเหตุการณ์

เรื่องที่ 17 วิเคราะห์การใช้ภาษา กลวิธีการเขียน และโลกทัศน์ในบทความของนิติภูมิ นวรัตน์ ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (พรรณษา พลอยงาม, 2551)

เรื่อง วิเคราะห์การใช้ภาษา กลวิธีการเขียน และโลกทัศน์ในบทความของนิติภูมิ นวรัตน์ ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ การใช้สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาการใช้โวหาร กลวิธีการเขียน ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ในบทความของนิติภูมิ นวรัตน์ ในคอลัมน์เปิดฟ้าส่องโลกในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ในการศึกษาถึงการใช้ภาษา ด้านการใช้คำ พบการใช้คำอุทาน คำหยาบ คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ คำย่อ คำตัด และคำสแลง ด้านการใช้สำนวน พบการใช้สำนวนเก่าที่ใช้กันมานานแล้ว และด้านการใช้โวหาร พบการใช้บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร เทศนาโวหาร อุปมาโวหาร และสาธกโวหาร ในการศึกษาถึงกลวิธีการเขียน ในด้านการตั้งชื่อเรื่อง พบการตั้งชื่อเรื่องแบบบอกเนื้อหา แบบคุยกับผู้อ่าน แบบคำถาม และแบบฉงนสนเท่ห์ ในด้านการเขียนความนำพบการเขียนความนำประเภทสรุปประเด็น ประเภทบรรยาย และแบบคุยกับผู้อ่านโดยตรงในด้านการเขียนเนื้อเรื่อง พบการเขียนเนื้อเรื่องแบบลำดับตามความสำคัญหรือความน่าสนใจของเรื่อง และแบบลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และในด้านการเขียนความจบ พบการเขียนความจบแบบสรุปความ และแบบให้คิดต่อ ในการศึกษาถึงโลกทัศน์ พบว่าผู้เขียนมีโลกทัศน์ด้านสังคมด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง ด้านศาสนา ด้านธรรมชาติ และด้านวัฒนธรรม

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 18 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาโลกทัศน์และบุคลิกภาพของผู้ประพันธ์ในวรรณกรรมนิราศสุนทรภู่ (พรรำไพ แจ่มจำรัส, 2554)

เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาโลกทัศน์และบุคลิกภาพของผู้ประพันธ์ในวรรณกรรมนิราศสุนทรภู่ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาการใช้ภาพพจน์ และโลกทัศน์ของผู้เขียน ซึ่งโลกทัศน์ คือ ความคิด แนวคิด ทรรศนะ หรือความเห็น ผลการศึกษาพบการใช้คำที่แสดงอารมณ์ความรู้สึก พบการใช้คำซ้ำ การใช้คำเล่นเสียงสัมผัส ด้านการใช้ภาพพจน์ พบภาพพจน์ที่เกิดจากการเลียนเสียงธรรมชาติ การใช้อุปมา บุคลาธิษฐาน ด้านโลกทัศน์ของผู้เขียนพบหลายแบบเช่น โลกทัศน์เกี่ยวกับความรัก โลกทัศน์ของผู้ที่รู้สึกคับแค้นเป็นต้น

เรื่องที่ 19 วิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษา เนื้อหา และแนวคิดในเพลงเพื่อชีวิต (ภัทรินทร์ สว่างอารมณ์, 2553)

เรื่อง วิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษา เนื้อหา และแนวคิดในเพลงเพื่อชีวิต มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ ประโยค สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหารภาพพจน์ เนื้อหา และแนวคิดในเพลงเพื่อชีวิต ผลการศึกษาการใช้คำ พบคำที่สื่ออารมณ์ของมนุษย์ทุกด้าน การใช้ประโยค พบการใช้ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง และประโยคขอร้องหรือชักชวน การใช้สำนวน มีการใช้ทั้งสำนวนเก่าและสำนวนใหม่ การใช้โวหารภาพพจน์มีการใช้โวหารภาพพจน์หลายลักษณะ เนื้อหาในเพลงมี 4ลักษณะ คือ เกี่ยวกับความรัก ความผิดหวัง เกี่ยวกับคติธรรมสอนใจ เชิงสร้างสรรค์สะท้อนสังคม และเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติ ส่วนลักษณะแนวคิดที่ปรากฏพบ 4 ทัศนะ

เรื่องที่ 20 การศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทย เนื้อหา และกลวิธีการบรรยายธรรมของพระพรหมมังคลาจารย์ (ปั่น ปณฺฑานนฺโท) (มุกดา สิงหบุญ, 2554)

เรื่อง การศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทย เนื้อหา และกลวิธีการบรรยายธรรมของพระพรหมมังคลาจารย์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้ถ้อยคำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาด้านเนื้อหาการบรรยายธรรม และกลวิธีการนำเสนอ ผลการศึกษา พบว่ามีการใช้ถ้อยคำ 8 ลักษณะ คือ มีการซ้ำคำมากที่สุด ด้านเนื้อหาการบรรยายธรรมมี

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื้อหาสารให้ความรู้มากที่สุด ด้านกลวิธีการนำเสนอเรื่องพบว่ามีการใช้คำกระตุ้นความสนใจมากที่สุดในเรื่องทำดีและการใช้คำกินใจพบมากที่สุด มีการยกเทศนาโวหารและสาธกโวหารมากที่สุด

เรื่องที่ 21 การศึกษาวิเคราะห์งานเขียนสารคดีของมานพ ถนอมศรี (มนัสติยา เจ้าดูรี, 2549)

เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์งานเขียนสารคดีของมานพ ถนอมศรี มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ ประโยค การเรียงลำดับคำ ระดับการใช้ภาษา 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหาร ภาพพจน์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ด้านลีลาภาษา ผลการศึกษา พบว่าการใช้คำซ้อนมีลักษณะเด่นที่สุด ด้านการใช้ประโยคเป็นไปตามหลักภาษาไทย ด้านโวหารพบการใช้บรรยายโวหารมากที่สุด ด้านภาพพจน์ใช้อุปมามากที่สุด การใช้เครื่องหมายวรรคตอนพบว่าใช้เครื่องหมายไม้ยมกมากที่สุด ด้านลีลาภาษาให้ความแจ่มแจ้งชัดเจน ความกระชับรัดกุม ความมีน้ำหนัก ความเหมาะสมและความจริงใจแต่ท่วงทำนองที่เด่นที่สุด คือ ท่วงทำนองแบบเรียบง่าย ลักษณะของระดับการใช้ภาษา พบการใช้ภาษาระดับกึ่งแบบแผน มีลักษณะโดดเด่นมากที่สุด

เรื่องที่ 22 ศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในใบเซียมซี (ลักษณีวไล ภูษาวิโศธน์, 2551)

เรื่อง ศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในใบเซียมซี มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาคำ สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหารภาพพจน์ ฉันทลักษณ์และเนื้อหาในใบเซียมซี ผลการศึกษาด้านการใช้คำพบการใช้คำหลายลักษณะ เช่น คำประสม คำซ้ำ คำซ้อน เป็นต้น ด้านการใช้สำนวนพบการใช้สำนวนเดิมและสำนวนเปลี่ยนแปลงเพื่อสื่อความหมายโดยนัยให้เกิดแนวคิด การใช้โวหารภาพพจน์ พบอุปมาอุปไมย อุปลักษณ์ อุปมานิทัศน์และการอ้างถึง การใช้ฉันทลักษณ์ส่วนใหญ่คงรูปแบบฉันทลักษณ์เดิมของกลอนสุภาพและกลอนนิราศ ด้านเนื้อหาพบด้านความเชื่อในโชคลางและกฎแห่งกรรม การถามตอบ ความเปรียบในวรรณคดี และสอดแทรกคำสอนในพระพุทธศาสนาด้านมงคล 38 ที่แสดงพื้นฐานความต้องการของมนุษย์สะท้อนค่านิยมในความเชื่อของคนในสังคมไทยที่ต้องการดำรงชีวิตอย่างปกติสุข

เรื่องที่ 23 วิเคราะห์การใช้คำ โวหารภาพพจน์ และแนวคิดในกลอนวัยรุ่นของสำนักพิมพ์ใยไหม (วิชุนี พันธ์น้อย, 2549)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง วิเคราะห์การใช้คำ โวหารภาพพจน์ และแนวคิดในกลอนวัยรุ่นของสำนักพิมพ์ใยไหม มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหารภาพพจน์ และแนวคิดที่ปรากฏในกลอนวัยรุ่น ผลการศึกษาด้านการใช้คำ พบการใช้คำซ้ำ การใช้คำซ้อน การใช้คำขยาย การทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ การใช้คำเลียนเสียงพูด เป็นต้น ด้านโวหารภาพพจน์ พบว่าใช้โวหารเปรียบเทียบหลายลักษณะ การนำเสนอแนวคิด พบแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของพ่อแม่ แนวคิดเกี่ยวกับความรัก และแนวคิดเกี่ยวกับเพื่อน เป็นต้น

เรื่องที่ 24 การวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทบรรณาธิการของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ (ศศนันท์ ยิ่งสุข, 2550)

เรื่อง การวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทบรรณาธิการของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ การใช้สำนวน ที่มาของสำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโครงสร้างของบทบรรณาธิการด้านส่วนประกอบ ผลการศึกษา ด้านการใช้คำ พบ 10 ชนิด การใช้สำนวนมีการใช้สำนวนเป็นประเภทคำเดี่ยว สำนวนที่เป็นคำประกอบสำนวนที่เป็นวลี สำนวนที่เป็นประโยค มีการใช้สำนวนที่มีความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย ที่มาของสำนวนมาจากสำนวนเดิม ข่าวหรือเหตุการณ์ที่รู้กันทั่วไป เทคโนโลยีและวิทยาการสมัยใหม่ ส่วนโครงสร้างของบทบรรณาธิการแบ่งได้ 3 ส่วนคือ บทนำ ตัวเรื่อง และบทสรุป

เรื่องที่ 25 การวิเคราะห์นิทานสำหรับเด็ก (ศิริวรรณ การเรียน, 2549)

เรื่อง การวิเคราะห์นิทานสำหรับเด็กมีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาคำ ประโยค 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษา ภาพพจน์ กลวิธีการแต่ง ผลการศึกษาการใช้คำพบคำประสมมาก ด้านประโยคพบประโยคบอกให้ทำมากที่สุด ด้านภาพพจน์พบแบบบุคลาธิษฐานเด่นชัด ด้านกลวิธีการแต่งศึกษาด้านโครงเรื่อง มีการเปิดเรื่องแบบบรรยายมากที่สุด การดำเนินเรื่อง พบการดำเนินเรื่องแบบผู้เขียนเป็นคนดำเนินเรื่องมากที่สุด ด้านการปิดเรื่อง พบการปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรมมากที่สุด ด้านการสร้างตัวละครพบการสร้างตัวละครแบบเหนือจริงมากที่สุด ด้านการสร้างฉากพบการสร้างฉากและบรรยากาศที่ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่เด็กมากที่สุด ด้านแก่นเรื่อง พบเรื่องความเสียสละ ความมีเหตุผล วิจารณญาน ความซื่อสัตย์ ความขยัน เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 26 ศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชน (สุมิตรา จิตศรัทธา, 2550)

เรื่อง ศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชน มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ ประโยค สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหาร ภาพพจน์ และเนื้อหาในนิตยสาร ผลการศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชน ด้านการใช้คำพบว่ามีหลากหลาย เช่น คำที่มีความหมายโดยตรง คำที่มีความหมายโดยนัย คำแสดงอารมณ์ คำภาษาถิ่น เป็นต้น ด้านประโยคพบว่าใช้ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำสั่งและขอร้อง ด้านสำนวนพบการใช้สำนวนเก่าและสำนวนใหม่ ด้านโวหารพบบรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร สาธกโวหาร อุปมาโวหารและเทศนาโวหาร ด้านภาพพจน์พบว่ามีการใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบหลายลักษณะ ด้านเนื้อหาในนิตยสารพบ 3 ประเภท คือ เนื้อหาสารคดี เนื้อหาบันเทิงคดี และเนื้อหาสาระบันเทิง

เรื่องที่ 27 การศึกษาภาษาและกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันจากเรื่องขบขันในนิตยสารแพรว และนิตยสาร ชีวจิต (สุดารัตน์ บัวศรี, 2547)

เรื่อง การศึกษาภาษาและกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันจากเรื่องขบขันในนิตยสารแพรวและนิตยสารชีวจิต มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาด้านการใช้คำและกลุ่มคำ ด้านการใช้ประโยค และกลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาการใช้เครื่องหมาย เรื่องนี้มีเนื้อหาการศึกษาเรื่องภาษาที่ใช้ในเรื่องขบขัน และศึกษาหากลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน ซึ่งนำตัวอย่างเรื่องขบขันจากนิตยสารแพรว และนิตยสารชีวจิต ผลการศึกษาพบลักษณะภาษาที่ใช้ในเรื่องขบขัน 3 ด้าน คือ ด้านการใช้คำและกลุ่มคำ ด้านการใช้ประโยค และด้านการใช้เครื่องหมาย ส่วนด้านกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันมีหลักการที่ใช้กลวิธีสร้างจากเนื้อเรื่องและกลวิธีที่สร้างจากภาษา ได้กลวิธีย่อยทั้งหมด 27 กลวิธี

เรื่องที่ 28 ศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทเพลงของสุนทราภรณ์ระหว่างปี พ.ศ. 2482-พ.ศ. 2524 (อุดมลักษณ์ ระพีแสง, 2550)

เรื่อง ศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทเพลงของสุนทราภรณ์ระหว่างปี พ.ศ. 2482-พ.ศ. 2524 มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหารภาพพจน์ รูปแบบการประพันธ์และแนวคิด ผลการศึกษาด้านการใช้คำ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พบว่า มีการใช้คำที่สื่ออารมณ์ของมนุษย์ทุกด้าน ใช้คำราชาศัพท์ ใช้คำซ้อน คำซ้ำ เพื่อเน้นย้ำความรู้สึกและความหมายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น การใช้โวหารภาพพจน์เปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ มีหลายลักษณะ ส่วนรูปแบบการประพันธ์ ส่วนใหญ่ใช้แบบคงฉันทลักษณ์เดิม ด้านลักษณะแนวคิด พบการแสดงแนวคิดเกี่ยวกับการสรรเสริญพระมหากษัตริย์ คุณธรรมจริยธรรมที่พึงกระทำ ด้านชีวิตความเป็นอยู่ ความรัก ผู้หญิงเป็นบทเพลงที่แสดงแนวคิดสะท้อนภาพสังคมให้เห็นความจริงทุกด้าน และเป็นคติสอนใจหญิง

เรื่องที่ 29 การศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในเพลงปลุกใจ (อัจฉราพร ใครบุตร, 2549)

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในเพลงปลุกใจ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาถ้อยคำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหารภาพพจน์ เนื้อหา รูปแบบและประเภทของการประพันธ์คำร้อง ผลการศึกษาเนื้อหาเพลงปลุกใจพบว่ามีเนื้อหา 7 ลักษณะ ด้านรูปแบบและประเภทของการประพันธ์คำร้อง พบการใช้รูปแบบที่ตรงตามฉันทลักษณ์มากที่สุด ด้านการใช้คำพบหลายลักษณะ เช่น คำที่สื่ออารมณ์โศกเศร้า คำประชดประชัน เป็นต้น ด้านโวหารภาพพจน์พบว่าเพลงปลุกใจส่วนใหญ่มีภาพพจน์แบบอุปมา อุปลักษณ์ อธิพจน์ บุคลาธิษฐาน เป็นต้น

เรื่องที่ 30 ลีลาภาษาในเพลงลูกทุ่งของ สลา คุณวุฒิ (อลิสา เลี้ยงรื่นรมย์, 2549)

เรื่อง ลีลาภาษาในเพลงลูกทุ่งของ สลา คุณวุฒิ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ สำนวน ประโยค 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโวหาร และเนื้อหาในเพลงลูกทุ่ง ผลการศึกษาด้านการใช้คำ มีการใช้คำที่สื่ออารมณ์ของมนุษย์ทุกด้าน ด้านการใช้ประโยค พบการใช้ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง และประโยคขอร้องหรือชักชวน ด้านการใช้โวหารพบว่ามีการใช้โวหารเพื่อเปรียบเทียบสรรพสิ่งหลายลักษณะ การใช้สำนวนพบการใช้สำนวนทั้งสำนวนเก่าและสำนวนใหม่ ด้านเนื้อหาในเพลงลูกทุ่งมีเนื้อหา 4 ลักษณะ คือ เกี่ยวกับความรักความผิดหวัง เกี่ยวกับความหวังและการรอคอย เกี่ยวกับคติธรรม ภาษิตสอนใจ และเพลงสร้างสรรค์สะท้อนสังคม

เรื่องที่ 31 พระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว : ความสัมพันธ์ด้านสารัตถะ คำสอนกับหลักพุทธจริยธรรม (วาสนา กาญจนะคูหะ, 2554)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง พระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว : ความสัมพันธ์ด้านสารัตถะคำสอนกับหลักพุทธจริยธรรม มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษา สารัตถะคำสอน และการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาลีลาภาษาด้านโวหาร เรื่องศึกษาด้านสารัตถะคำสอนในพระราชหัตถเลขา ความสัมพันธ์ระหว่างสารัตถะคำสอนกับหลักพุทธจริยาธรรม และศึกษาลีลาภาษา ผลการศึกษาพบว่าพระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวพบลักษณะสารัตถะคำสอน 2 ลักษณะ ส่วนการศึกษาความสัมพันธ์ของสารัตถะที่ปรากฏในพระราชหัตถเลขามีผลความสัมพันธ์เป็น 2 ลักษณะ และด้านลีลาภาษามีการใช้คำและโวหารในสารัตถะคำสอน

2. เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย และ เนื้อหาด้านวัฒนธรรม

เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการใช้ภาษาไทยด้านต่าง ๆ เช่น การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้คำศัพท์ การใช้สำนวน วัจนภาษา อวัจนภาษา เป็นต้น

เนื้อหาด้านวัฒนธรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาวัฒนธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่ดีงามของมนุษย์ เช่น วัฒนธรรมทางวัตถุ วัฒนธรรมทางสหธรรม วัฒนธรรมทางจิตใจ วัฒนธรรมทางสุนทรียภาพ และ วัฒนธรรมทางภาษา

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย และ ด้านวัฒนธรรม พบ 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.90 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การศึกษาการใช้คำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาของจังหวัดราชบุรี (จริญญาพร สวยนภานุสรณ์, 2548)

เรื่อง การศึกษาการใช้คำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาของจังหวัดราชบุรี มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำศัพท์ 2.ด้านวัฒนธรรม ศึกษาภาพสะท้อนวัฒนธรรม เรื่องนี้ศึกษาเรื่องคำศัพท์ที่เกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผา ลักษณะการใช้คำศัพท์ สาเหตุของการมีคำศัพท์ใช้ รวมถึงภาพสะท้อนวัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดราชบุรี ซึ่งด้านคำศัพท์พบ 4 ลักษณะ คือ การใช้คำศัพท์ลักษณะของคำยืมภาษาต่างประเทศ การใช้คำศัพท์ลักษณะของคำไทย การใช้คำศัพท์คำไทยปนกับคำยืมภาษาต่างประเทศและคำยืมภาษาต่างประเทศปนกับคำไทย และการใช้คำศัพท์เป็นคำบอกมาตราชั่งตวงวัด สาเหตุของการใช้คำศัพท์พบว่าเกิดจากปัจจัยด้าน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วัฒนธรรม และปัจจัยด้านความใกล้ชิดของภาษา งานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาของจังหวัดราชบุรี สะท้อนวัฒนธรรมด้านงานศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านท้องถิ่น 5 ลักษณะ คือ งานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาในวิถีชีวิตของคนท้องถิ่นราชบุรี งานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาในฐานะเป็นสินค้าที่ระลึกของจังหวัดราชบุรี งานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาราชบุรีในฐานะเป็นสัญลักษณ์ของจังหวัดราชบุรี งานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาราชบุรีในฐานะเป็นอาชีพที่เผยแพร่ความรู้ และงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาราชบุรีในฐานะที่เป็นศิลปะการแสดงทางด้านนาฏศิลป์

เรื่องที่ 2 การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกชื่อสมุนไพรภาคใต้จากหนังสือบุดกับภาษาไทยมาตรฐาน (ณชลกร แสงแก้ว, 2552)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกชื่อสมุนไพรภาคใต้จากหนังสือบุดกับภาษาไทยมาตรฐาน มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาคำเรียกชื่อสมุนไพร 2. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาภาพสะท้อนวัฒนธรรมของคนในท้องถิ่น ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกชื่อสมุนไพร ประวัติความเป็นมาของคำเรียกชื่อสมุนไพร และการใช้สมุนไพรในภาคใต้ที่สะท้อนวัฒนธรรมของคนในท้องถิ่น ซึ่งการเปรียบเทียบคำเรียกชื่อสมุนไพรในหนังสือบุดกับภาษาไทยมาตรฐาน พบประเภทของคำ 4 กลุ่ม คือ จำนวนรูปคำเรียกชื่อสมุนไพรพบคำจำนวน 1 รูปคำมากที่สุด จำนวนพยางค์ของคำเรียกชื่อสมุนไพร พบคำจำนวน 2 พยางค์มากที่สุด ลักษณะเสียงของคำเรียกชื่อสมุนไพร พบประเภทของลักษณะเสียง 14 ประเภท ลักษณะรูปคำของคำเรียกชื่อสมุนไพร พบลักษณะรูปคำ 24 ประเภท ด้านประวัติความเป็นมาของคำเรียกชื่อสมุนไพรพบ 9 ประเภท โดยพบคำเรียกชื่อสมุนไพรที่มาจากลักษณะทางพฤกษศาสตร์มากที่สุด ด้านการใช้สมุนไพรภาคใต้ที่สะท้อนวัฒนธรรมของคนในท้องถิ่น พบว่าการใช้สมุนไพรมีส่วนเกี่ยวข้องกับวงจรชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่เกิด แก่ เจ็บ ตาย

เรื่องที่ 3 การศึกษาเชิงวิเคราะห์เรื่องชื่อสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดตาก (ระพีพรรณ แก้วจันทรา, 2549)

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์เรื่องชื่อสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดตาก มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาชื่อสถานที่ท่องเที่ยวจังหวัดตาก 2. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาความสัมพันธ์ของชื่อกับวัฒนธรรม โดยศึกษาชื่อสถานที่ท่องเที่ยวด้านที่มาและความหมาย ลักษณะการตั้งชื่อและความสัมพันธ์ระหว่างชื่อสถานที่ท่องเที่ยวกับลักษณะภูมิประเทศ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมในท้องถิ่น ซึ่งชื่อสถานที่ท่องเที่ยวทั้งหมดมีความหมายตรงตามรูปภาษา ยกเว้นชื่อ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ดอยแม่ระเมิงพบความหมายเปรียบจำนวน 2 ชื่อ ความหมายตามตำนานจำนวน 23 ชื่อ สามารถจำแนกลักษณะการตั้งชื่อ 10 ลักษณะ ชื่อที่มีความสัมพันธ์กับลักษณะภูมิประเทศจำแนกได้ 4 ลักษณะ ชื่อที่มีความสัมพันธ์กับตำนานหรือประวัติศาสตร์ จำแนกได้ 3 ลักษณะ และชื่อที่มีความสัมพันธ์กับวัฒนธรรม จำแนกได้ 2 ลักษณะ

เรื่องที่ 4 ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมไทยจากเรื่องสั้นในช่วง พ.ศ. 2545-พ.ศ. 2549 (อนงค์ จันทรวงศ์, 2551)

เรื่อง ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมไทยจากเรื่องสั้นในช่วง พ.ศ. 2545-พ.ศ. 2549 มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ ประโยค สำนวน 2. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาภาพสะท้อนสังคมไทยจากกงานเขียน ผลการศึกษาด้านการใช้คำ พบลักษณะการใช้คำที่เหมือนกันของเดือนวาด พิมวนา และ ปราบดา หยุ่น ด้านการใช้ประโยคพบ 3 ประเภท ประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ การใช้สำนวนพบการใช้สำนวนเก่าและสำนวนใหม่ ด้านภาพสะท้อนสังคมพบภาพสะท้อนสังคมด้านการเมือง เศรษฐกิจ ศาสนา และความเชื่อ ด้านลีลาการเขียนพบการใช้ประโยคสั้น และประโยคแบบโวหาร

เรื่องที่ 5 การวิเคราะห์ภาษาในเพลงไทยสากลที่สะท้อนวัฒนธรรมไทย (วริศรา โกรทินธาคม, 2552)

เรื่อง การวิเคราะห์ภาษาในเพลงไทยสากลที่สะท้อนวัฒนธรรมไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือคือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาโครงสร้างของคำ 2. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาภาพสะท้อนวัฒนธรรม ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาเรื่องคำ และโครงสร้างของคำที่สะท้อนวัฒนธรรมไทย และวิเคราะห์ประเภทของสำนวนที่สะท้อนวัฒนธรรมไทยในเพลงไทยสากล ซึ่งพบการใช้คำที่สะท้อนวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ 6 ด้าน ด้านโครงสร้างคำพบคำที่สะท้อนวัฒนธรรมทางจิตใจที่เป็นโครงสร้างคำมูลและคำซ้อนมากที่สุด ส่วนด้านสำนวนพบว่ามีการใช้สำนวนที่สะท้อนวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ 3 ลักษณะ ได้แก่ สำนวนเก่า สำนวนใหม่ และสำนวนที่ดัดแปลงมาจากสำนวนเก่า

3. เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย และ เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์

เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการใช้ภาษาไทยด้านต่าง ๆ เช่น การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้คำศัพท์ การใช้สำนวน วัจนภาษา อวัจนภาษา เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ คือ วิทยานิพนธ์ที่วิเคราะห์เนื้อหา โดยใช้ทฤษฎีหรือความรู้ทางภาษาศาสตร์มาวิเคราะห์ เช่น ศึกษาด้านสัทศาสตร์ ด้านอรรถศาสตร์ ด้านโครงสร้างของประโยค และด้านการแปล

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย และ ด้านภาษาศาสตร์ พบ 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.12 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การศึกษาชื่อหมู่บ้านในอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย (ปรัศนี ธำรงโสตถิสกุล, 2550)

เรื่อง การศึกษาชื่อหมู่บ้านในอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาชื่อหมู่บ้านด้านการสร้างคำ 2. ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาโดยใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงด้านเสียงและความหมาย ผลการศึกษาความเป็นมาและความหมายของชื่อจำแนกได้ 11 ประเภท ด้านลักษณะการสร้างคำของชื่อหมู่บ้านพบว่าเป็นหน่วยคำเดี่ยว 11 หมู่บ้าน เป็นคำประสม 98 หมู่บ้าน เป็นคำประสมแบบ นาม+นาม มากที่สุด แนวคิดในการตั้งชื่อหมู่บ้านจำแนกได้ 11 ประเภท ด้านการศึกษาการเปลี่ยนแปลงเสียง คำ และความหมาย พบการเปลี่ยนแปลงด้านเสียงมากที่สุด

เรื่องที่ 2 ความเข้าใจคำผวนของเด็กไทยตามแนววัจนกรรม (วิฒนาย ดีสุวรรณ, 2550)

เรื่อง ความเข้าใจคำผวนของเด็กไทยตามแนววัจนกรรม มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาคำผวน 2. ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาโครงสร้างพยางค์โดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่า จำนวนพยางค์ของคำผวน มีตั้งแต่ 2 ถึง 8 พยางค์ ผลการทดสอบกลุ่มตัวอย่างนักเรียนโรงเรียนวัดบวรนิเวศ จำนวน 130 คน มีความเข้าใจคำผวนในระดับดีในชนิดหกพยางค์ขึ้นไปมากที่สุด รองลงมาคือชนิดสองพยางค์ สามพยางค์ สี่พยางค์ ตามลำดับ โดยห้าพยางค์มีผู้เข้าใจในระดับดีน้อยที่สุด และการรับรู้คำผวนสอดคล้องกับทฤษฎี คือ กลุ่มตัวอย่างรับรู้คำผวนจากสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะจากโทรทัศน์และวิทยุมากที่สุดโดยในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 17-20 ปี มีความสามารถเข้าใจคำผวนมากที่สุด

เรื่องที่ 3 การศึกษาประโยคจากหนังสือเรื่องสามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาคลัง (หน) (ประภาพร ลิ้มจิตสมบูรณ์, 2550)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่อง การศึกษาประโยคจากหนังสือเรื่องสามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาคลัง (หน) มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาเรื่องประโยค 2. ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาหน่วยประโยคโดยใช้ทฤษฎีของ นววรรณ พันธุเมธา ผลการศึกษาเรื่องประเภทของประโยคและหน่วยประโยคจากหนังสือสามก๊ก พบประโยค 3 ประเภท คือ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน ในด้านหน่วยประโยคพบหน่วยประโยค 4 แบบ คือ แบบที่ 1 ประธาน กริยา แบบที่ 2 ประธาน กริยา กรรมตรง แบบที่ 3 ประธาน กริยา กรรมรอง และแบบที่ 4 ประธาน กริยา กรรมตรง กรรมรอง และพบหน่วยนามที่มีความสัมพันธ์กับหน่วยกริยาในลักษณะต่าง ๆ

เรื่องที่ 4 เงินตราไทย : สะท้อนเอกลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมไทย (บุษราวงศ์พงศ์เกษม, 2551)

เรื่อง เงินตราไทย : สะท้อนเอกลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาคำ ที่มาของคำ 2. ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาโครงสร้างพยางค์และโครงสร้างคำโดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ ผลการศึกษาด้านที่มาของคำ พบว่ามีบางคำได้รับอิทธิพลจากภาษาต่างประเทศ ประเภทของความหมาย พบว่ามีความหมายโดยตรง และความหมายโดยนัย ส่วนลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย พบว่ามีทั้งความหมายแคบเข้า กว้างออก และย้ายที่ ด้านจำนวนพยางค์ พบว่ามีคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และคำสามพยางค์ ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างคำเรียกเงินตราไทยกับบริบทแวดล้อมทางสังคมพบว่ามีความสัมพันธ์ทั้งทางด้านการเมืองการปกครอง ศาสนา การเกษตรกรรม เทคโนโลยี และความสัมพันธ์กับภายนอก

4. เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย และ เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ

เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการใช้ภาษาไทยด้านต่าง ๆ เช่น การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้คำศัพท์ การใช้สำนวน วัจนภาษา อวัจนภาษา เป็นต้น

เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาความเปลี่ยนแปลงของภาษาในลักษณะต่าง ๆ เช่น พัฒนาการคำขวัญ พัฒนาการคำบอกเวลา เป็นต้น

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย และ ด้านวิวัฒนาการ พบ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 1 การศึกษาพัฒนาการของคำบอกเวลาในภาษาไทย (ณัฐวรรณ ชั่งใจ, 2552)

เรื่อง การศึกษาพัฒนาการของคำบอกเวลาในภาษาไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาที่มาของคำบอกเวลาในสมัยต่าง ๆ 2. ด้านวิวัฒนาการ ศึกษาพัฒนาการของคำบอกเวลา โดยเก็บรวบรวมข้อมูลมาจากเอกสารร้อยแก้วและร้อยกรองประเภทสารคดี ร้อยละ 30 และพจนานุกรม จากผลการศึกษาพบว่า พบคำบอกเวลาจำนวน 901 คำ ซึ่งคำบอกเวลาที่ปรากฏการเปลี่ยนแปลงมีจำนวน 129 คำ โดยพบการเปลี่ยนแปลงด้านศัพท์มากที่สุด และการเปลี่ยนแปลงในด้านไวยากรณ์พบน้อยที่สุด ส่วนการเปลี่ยนแปลงตามวิธีการบอกเวลา แบ่งออกเป็น 7 ประเภท โดยปรากฏการเปลี่ยนแปลงวิธีการบอกเวลาโดยสังเกตจากพระอาทิตย์เป็นหลักมากที่สุด และวิธีการบอกเวลาตามการใช้อุปกรณ์ในการบอกเวลาน้อยที่สุด นอกจากนี้พบว่าคำบอกเวลาในภาษาไทยที่มีการเปลี่ยนแปลง ส่วนมากมักเป็นคำยืม โดยเฉพาะภาษาสันสกฤต เนื่องจากไทยมีการรับวัฒนธรรมวิธีการบอกเวลาอย่างอินเดีย และเป็นที่สังเกตว่าคำบอกเวลาในสมัยสุโขทัย จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ ยุคต้น มักปรากฏรูปศัพท์ตามอย่างเขมร เนื่องจากมีการรับวัฒนธรรมการบอกเวลาตามอย่างอินเดีย และจีน โดยผ่านทางเขมรและพบว่าสมัยดังกล่าวมีความนิยมในการใช้ภาษาสันสกฤต จึงส่งผลให้คำบอกเวลาที่มาจากภาษาบาลีบางคำปรากฏการปนภาษาในคำเดียว และเกิดการเปลี่ยนแปลงทางภาษาขึ้น อีกทั้งพบว่าในสมัยรัชกาลที่ 4 และที่ 5 สังคมไทยเริ่มติดต่อกับชาวตะวันตกจึงรับวัฒนธรรมการบอกเวลาที่เป็นสากลเข้ามาใช้ในสังคม โดยมักพบคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ และพบว่าคำบอกเวลาในสมัยรัตนโกสินทร์ ยุคปัจจุบัน ปรากฏรูปคำตรงตามรากศัพท์เดิมเพื่อรักษาประวัติของคำยืม รวมทั้งคำทับศัพท์ปรากฏการบัญญัติแทนที่คำพัฒนาการของคำบอกเวลาดังกล่าว เกิดจากสาเหตุสำคัญ คือความนิยมการใช้ภาษาในแต่ละสมัย

เรื่องที่ 2 การศึกษาพัฒนาการคำขวัญประจำจังหวัดในประเทศไทย (ธฤษวรรณ บัวศรีคำ, 2551)

เรื่อง การศึกษาพัฒนาการคำขวัญประจำจังหวัดในประเทศไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาคำขวัญ 2. ด้านวิวัฒนาการ ศึกษาพัฒนาการด้านฉันทลักษณ์ ผลการศึกษาคำขวัญประจำจังหวัดในประเทศไทย ด้านพัฒนาการฉันทลักษณ์พบพัฒนาการ 1 ครั้ง 30 จังหวัด พัฒนาการ 2 ครั้ง 9 จังหวัด พัฒนาการ 3 ครั้ง 2 จังหวัด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 3 พัฒนาการของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493, พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542 (สิริภัทร พรหมราช, 2551)

เรื่อง พัฒนาการของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493, พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542 มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการสร้างคำในคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรม 2. ด้านวิวัฒนาการ ศึกษาพัฒนาการคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรม ด้านจำนวนคำศัพท์ ด้านการสร้างคำ ด้านบทนิยาม ผลการศึกษาพบว่า จำนวนคำยืมภาษาอังกฤษที่เป็นคำตั้ง มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกครั้ง การสร้างคำศัพท์ของคำยืมภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้น พบ 3 ลักษณะใหญ่ ๆ ตรงกัน คือ การทับศัพท์ การบัญญัติศัพท์ และการแปลศัพท์ พัฒนาการของบทนิยามศัพท์ทั้งสองช่วงพบ 2 ลักษณะตรงกัน คือ บทนิยามศัพท์เปลี่ยนแปลงความหมายคงเดิม และบทนิยามศัพท์เปลี่ยนแปลงโดยมีเค้าความหมายเดิม แบ่งออกเป็น ความหมายแคบเข้า ความหมายกว้างออก ความหมายย้ายที่

5. เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย และ เนื้อหาด้านคำยืม

เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการใช้ภาษาไทยด้านต่าง ๆ เช่น การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้คำศัพท์ การใช้สำนวน วัจนภาษา อวัจนภาษา เป็นต้น

เนื้อหาด้านคำยืม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาคำยืมของภาษาต่าง ๆ เช่น ภาษาบาลี สันสกฤต ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย และ ด้านคำยืม พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ดังนี้

เรื่องที่ 1 วิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในเพลงลูกทุ่ง (พิษณุพงษ์ ญาณศิริ, 2549)

เรื่อง วิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในเพลงลูกทุ่ง มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านคำยืม ศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศ ซึ่งเรื่องนี้ศึกษาด้านการเลือกใช้คำยืมและและบริบททางภาษา ของคำยืมภาษาต่างประเทศในเพลงลูกทุ่ง ซึ่งการใช้คำยืมภาษาต่างประเทศที่ปรากฏทั้งภาษาบาลี สันสกฤต อังกฤษ จีน และเขมร มีการนำมาใช้หลายลักษณะ ซึ่งลักษณะที่พบในภาษาบาลีสันสกฤต เช่น ใช้ตามรูปเดิมโดยไม่ตัดรูปวิภัตติออก ใช้ตามรูปเดิมโดยตัดรูปวิภัตติออก ลักษณะที่พบในภาษาอังกฤษ เช่น ใช้คำตามเดิมและออกเสียงตรงกับรูปที่เขียน ใช้ตามคำเดิมแต่ออกเสียงผิดกับรูปที่เขียนลักษณะที่พบในภาษาจีน โดยมากออกเสียง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตามสำเนียงเดิม และลักษณะที่พบในภาษาเขมร เช่น ใช้ตามรูปเดิมเปลี่ยนตัวสะกดให้ผิดไปจากเดิม บริบททางภาษาเกี่ยวกับการใช้คำ เช่น การใช้คำสื่ออารมณ์ การใช้คำสัมผัส การใช้คำซ้ำ

เรื่องที่ 2 การใช้คำปนภาษาอังกฤษในการเขียนข่าวและบทความทางการเมืองในนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ (ภณรัตน์ คชสิทธิ์, 2549)

เรื่อง การใช้คำปนภาษาอังกฤษในการเขียนข่าวและบทความทางการเมืองในนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการประกอบคำ 2. ด้านคำยืม ศึกษาคำปนภาษาอังกฤษ เรื่องนี้ศึกษาด้านวิธีการประกอบคำและลักษณะทางไวยากรณ์และความสัมพันธ์ทางความหมายของคำปนในการเขียนข่าวและบทความทางการเมือง ด้านการใช้คำปนภาษาอังกฤษพบ 2 ลักษณะ คือ เขียนคำภาษาอังกฤษปนในการเขียนภาษาไทยและเขียนทับศัพท์ภาษาไทย ลักษณะการใช้มากที่สุดคือ เขียนเป็นคำภาษาอังกฤษแล้วอธิบายหรือให้ความหมายภาษาไทย ด้านการประกอบคำเมื่อจำแนกตามเกณฑ์ความหมายพบ คำประสมมากที่สุด สำหรับลักษณะเฉพาะของข้อความต่อเนื่อง แสดงความสัมพันธ์ 3 ลักษณะ คือ ลักษณะขยายความ ลักษณะแบบภาคแสดง และลักษณะรวมความโดยใช้ความหมายประจำรูปและความหมายตามบริบท

6. เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านวัฒนธรรม

เนื้อหาด้านวรรณกรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาองค์ประกอบของนวนิยาย บทความ พระราชหัถเลขา การ์ตูน คำโปรยปก บทละคร ภาษาในเว็บไซต์ ข่าว หนังสือพิมพ์ สารคดี บทสนทนา วารสาร เพลง บทวิทยุ บทประพันธ์ บทสวด นิตยสาร เรียงความ บทบรรณาธิการ บทกลอน บทอาศิรวาท นิทาน ใบเซียมซี ภาษาคาราโอเกะ วรรณคดี โฆษณา เรื่องสั้น ไดอารี่ออนไลน์ โดยศึกษาด้านต่าง ๆ เช่น ศึกษากลวิธีการเขียน บทสนทนา ภาพพจน์ โวหาร ตัวละคร การดำเนินเรื่อง เนื้อหา กลวิธีการแต่ง ท่วงทำนองการแต่ง ลีลาเฉพาะตัวของนักเขียน แนวคิด ฉันทลักษณ์ โลกทัศน์ เป็นต้น

เนื้อหาด้านวัฒนธรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาวัฒนธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่ดีงามของมนุษย์ เช่น วัฒนธรรมทางวัตถุ วัฒนธรรมทางสหธรรม วัฒนธรรมทางจิตใจ วัฒนธรรมทางสุนทรียภาพ และ วัฒนธรรมทางภาษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวรรณกรรม และ ด้านวัฒนธรรม พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

เรื่อง ภาษาที่สะท้อนวัฒนธรรมไทยจากบทประพันธ์ที่นำเสนอทางละครโทรทัศน์
(รัชญา กัลยาณมิตร, 2554)

เรื่อง ภาษาที่สะท้อนวัฒนธรรมไทยจากบทประพันธ์ที่นำเสนอทางละครโทรทัศน์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านวรรณกรรม ศึกษาเนื้อหาจากบทประพันธ์ที่นำเสนอทางละครโทรทัศน์ 2. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาเรื่องวัฒนธรรมที่สะท้อนจากคำศัพท์และสำนวน ผลการศึกษาคำศัพท์ที่สะท้อนวัฒนธรรมไทย จากบทประพันธ์ที่นำเสนอทางโทรทัศน์ พบคำศัพท์ 8 ประเภท โดยคำศัพท์สะท้อนประเพณีไทยพบมากที่สุดและคำศัพท์ที่สะท้อนจิตรกรรมไทยพบน้อยที่สุด ด้านการใช้สำนวนสะท้อนวัฒนธรรมไทยจากบทประพันธ์ที่นำเสนอทางโทรทัศน์ พบ 6 ชนิด โดยพบสำนวนสะท้อนสภาพชีวิตความเป็นอยู่การกระทำ ความประพฤติของคนมากที่สุด ส่วนสำนวนสะท้อนเหตุการณ์ในนิทาน ตำนาน วรรณคดีพบน้อยที่สุด ด้านเนื้อหาที่สะท้อนวัฒนธรรมไทยพบ 5 ด้าน วัฒนธรรมวัตถุ พบมากที่สุด และวัฒนธรรมด้านภาษาและวรรณคดีพบน้อยที่สุด

7. เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์

เนื้อหาด้านวรรณกรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาองค์ประกอบของนวนิยาย บทความ พระราชหัถเลขา การ์ตูน คำโปรยปก บทละคร ภาษาในเว็บไซต์ ข่าว หนังสือพิมพ์ สารคดี บทสนทนา วารสาร เพลง บทวิทยุ บทประพันธ์ บทสวด นิตยสาร เรียงความ บทบรรณาธิการ บทกลอน บทอาศิรวาท นิทาน ใบเซียมซี ภาษาคาราโอเกะ วรรณคดี โฆษณา เรื่องสั้น ไดอารี่ออนไลน์ โดยศึกษาด้านต่าง ๆ เช่น ศึกษากลวิธีการเขียน บทสนทนา ภาพพจน์ โวหาร ตัวละคร การดำเนินเรื่อง เนื้อหา กลวิธีการแต่ง ท่วงทำนองการแต่ง ลีลาเฉพาะตัวของนักเขียน แนวคิด ฉันทลักษณ์ โลกทัศน์ เป็นต้น

เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ คือ วิทยานิพนธ์ที่วิเคราะห์เนื้อหา โดยใช้ทฤษฎีหรือความรู้ทางภาษาศาสตร์มาวิเคราะห์ เช่น ศึกษาด้านสัทศาสตร์ ด้านอรรถศาสตร์ ด้านโครงสร้างของประโยค และด้านการแปล

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวรรณกรรม และ ด้านภาษาศาสตร์ พบ 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.12 ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 1 การวิเคราะห์ประโยคบอกเล่าเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์และรูปแบบการเขียนหนังสือธรรมะ: กรณีศึกษา งานเขียนชุดธรรมะประยุกต์สำหรับคนรุ่นใหม่ของ ว.วชิรเมธี (จันจิรา จุลาภา, 2552)

เรื่อง การวิเคราะห์ประโยคบอกเล่าเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์และรูปแบบการเขียนหนังสือธรรมะ: กรณีศึกษา งานเขียนชุดธรรมะประยุกต์สำหรับคนรุ่นใหม่ของ ว.วชิรเมธี มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านวรรณกรรม ศึกษาองค์ประกอบของหนังสือธรรมะ 2. ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาโดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ของจอห์น อาร์ เซอร์ล วิเคราะห์เงื่อนไขวัจนกรรม ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย คือ งานเขียนชุดธรรมะประยุกต์สำหรับคนรุ่นใหม่ ของ ว. วชิรเมธี ในปี 2550 มีจำนวน 8 เล่ม ผลการวิจัยพบว่า การใช้ประโยคบอกเล่าตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์เป็นไปตามเงื่อนไขวัจนกรรมของจอห์น อาร์ เซอร์ล ที่ประกอบด้วยเงื่อนไข 4 ประการ คือ เงื่อนไขบอกเนื้อความ เงื่อนไขบอกปัจจัยพื้นฐาน เงื่อนไขบอกความจริงใจ และเงื่อนไขบอกสาระสำคัญ จากเงื่อนไข 4 ประการ พบว่าแสดงเจตนาได้ 5 เจตนาคือ เจตนาบอกเล่า คาดคะเน แนะนำ เตือน และอธิบาย ซึ่งการแสดงเจตนา 5 เจตนามีการปรากฏรูปภาษาแสดงเจตนา 5 รูปภาษา คือ รูปภาษาที่ใช้แสดงเจตนาบอกเล่า คาดคะเน แนะนำ เตือนและอธิบาย ส่วนรูปแบบการเขียนหนังสือธรรมะหรือสารคดีศาสนา มีส่วนประกอบสำคัญ 5 ส่วน คือ การตั้งชื่อเรื่อง ความนำ ความเชื่อม เนื้อเรื่อง และความจบ ผลการวิจัยพบว่า ด้านการตั้งชื่อเรื่องมี 6 แบบ ได้แก่ แบบชี้นำเนื้อหา แบบสำบัดสำนวน แบบคนคุ้นเคย แบบคำถาม แบบชวนฉงน และแบบอื่นๆ ซึ่งพบการตั้งชื่อเรื่องแบบชี้นำเนื้อหามากที่สุด ด้านการเขียนความนำมี 11 แบบ ได้แก่ แบบอ้างอิงข่าว แบบบรรยาย แบบพรรณนาแบบสรุปความสำคัญ แบบคำถาม แบบสุภาษิตหรือบทกวี แบบให้คำจำกัดความ แบบเรื่องเล่า แบบใช้อัญพจน์(คำอ้าง) แบบเขียนถึงผู้อ่านโดยตรง และแบบอ้างถึงภูมิหลัง ซึ่งพบการเขียนความนำแบบคำถามมากที่สุด ด้านการเขียนความเชื่อมมี 3 แบบ ได้แก่ ความเชื่อมด้วยภาษา ความเชื่อมด้วยเนื้อหา และความเชื่อมด้วยภาษาและเนื้อหา ซึ่งพบการเขียนความเชื่อมด้วยเนื้อหามากที่สุด ด้านการเขียนเนื้อเรื่องมีทั้งหมด 4 แบบ ได้แก่แบบลำดับเรื่องตามความสำคัญหรือความน่าสนใจของเรื่อง แบบลำดับเรื่องตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แบบลำดับเรื่องตามรายละเอียดกับบทสรุป และแบบลำดับเรื่องจากคำถามไปสู่คำตอบ ซึ่งพบการเขียนเนื้อเรื่องแบบลำดับเรื่องตามรายละเอียดกับบทสรุปมากที่สุด และด้านการเขียนความจบมี 4 แบบ ได้แก่ แบบสรุปความ แบบคาดไม่ถึง แบบคลี่คลายประเด็น และแบบให้คิดต่อ ซึ่งพบการเขียนความจบแบบสรุปความมากที่สุด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 2 การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย (หมินหลิง หม้อ, 2553)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านวรรณกรรม ศึกษาคำเรียกขาน 2. ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาโดยใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ผลการศึกษาด้านส่วนประกอบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนมี 15 ส่วนประกอบ ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 16 ส่วนประกอบ ด้านโครงสร้างของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนมี 6 ประเภท ในฉบับแปลเป็นภาษาไทยมี 5 ประเภท ด้านรูปแบบของคำเรียกขานในต้นฉบับภาษาจีนมี 74 รูปแบบ ในฉบับแปลเป็นภาษามี 85 รูปแบบ

เรื่องที่ 3 การเปรียบเทียบอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ในข่าวเศรษฐกิจภาษาไทยและภาษาจีน (ซูเจิน หนง, 2553)

เรื่อง การเปรียบเทียบอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ในข่าวเศรษฐกิจภาษาไทยและภาษาจีน มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน 1. ด้านวรรณกรรม ศึกษาด้านอุปลักษณ์ 2. ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาโดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชาน ผลการศึกษาเรื่องอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ในข่าวเศรษฐกิจภาษาไทยและภาษาจีน พบอุปลักษณ์ที่ปรากฏในข่าวหนังสือพิมพ์ภาษาไทยและภาษาจีนมี 8 ประเภทเหมือนกัน เช่น อุปลักษณ์สงคราม อุปลักษณ์การเดินทาง อุปลักษณ์การแข่งขัน อุปลักษณ์สิ่งมีชีวิต อุปลักษณ์เครื่องจักร อุปลักษณ์สิ่งก่อสร้าง อุปลักษณ์ของเหลว อุปลักษณ์ปรากฏการณ์ธรรมชาติ

เรื่องที่ 4 การศึกษาอุปลักษณ์ในการ์ตูนผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมินในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พ.ศ. 2549 (ณราวิตญ์ มีดี, 2554)

เรื่อง การศึกษาอุปลักษณ์ในการ์ตูนผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมินในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พ.ศ. 2549 มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านวรรณกรรม ศึกษาอุปลักษณ์ 2. ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาโดยใช้ทฤษฎีอรรถศาสตร์ปริชาน ผลการศึกษาอุปลักษณ์ที่เกี่ยวกับนักการเมืองพบรูปภาษาที่ใช้ทั้งหมด73รูป มีจำนวนการใช้ทั้งหมด 132 หน่วย ส่วนมโนทัศน์ของชัย ราชวัตร ที่มีต่อนักการเมือง พบว่านักการเมืองเป็นสงคราม นักการเมืองเป็นพาหนะ นักการเมืองเป็นสิ่งมีชีวิต นักการเมืองเป็นสิ่งก่อสร้าง นักการเมืองเป็นการแข่งขันและนักการเมืองเป็นต้นไม้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

8. เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านภาษาถิ่น

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวรรณกรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาองค์ประกอบของนวนิยาย บทความพระราชหัถเลขา การ์ตูน คำโปรยปก บทละคร ภาษาในเว็บไซต์ ข่าว หนังสือพิมพ์ สารคดี บทสนทนา วารสาร เพลง บทวิทยุ บทประพันธ์ บทสวด นิตยสาร เรียงความ บทบรรณาธิการ บทกลอน บทอาศิรวาท นิทาน ใบเซียมซี ภาษาคาราโอเกะ วรรณคดี โฆษณา เรื่องสั้น ไดอารี่ออนไลน์ โดยศึกษาด้านต่าง ๆ เช่นศึกษากลวิธีการเขียน บทสนทนา ภาพพจน์ โวหาร ตัวละคร การดำเนินเรื่อง เนื้อหา กลวิธีการแต่ง ท่วงทำนองการแต่ง ลีลาเฉพาะตัวของนักเขียน แนวคิด ฉันทลักษณ์ โลกทัศน์ เป็นต้น

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาถิ่น คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาภาษาถิ่นต่าง ๆ ได้แก่ ถิ่นอีสาน ถิ่นใต้ ถิ่นเหนือ และถิ่นกลาง

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวรรณกรรม และ ด้านภาษาถิ่น พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบนิทานพื้นบ้านภาคใต้ของอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ในอดีตกับปัจจุบัน (โรสณีย์ วงศ์หมัดทอง, 2554)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบนิทานพื้นบ้านภาคใต้ของอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ในอดีตกับปัจจุบัน มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านวรรณกรรม ศึกษาการใช้โวหารภาพพจน์ 2. ด้านภาษาถิ่น ศึกษาจากนิทานท้องถิ่นของภาคใต้ ผลการศึกษาพบว่าใช้ภาษาถิ่นใต้ในนิทานพื้นบ้านที่บันทึกในอดีตน้อยกว่าในนิทานปัจจุบัน การใช้โวหารภาพพจน์ประเภทอุปมามากที่สุด รองลงมาคือ อุปลักษณ์ อุทาหรณ์ และสมพจน์นัย นามนัยเท่ากับอติพจน์ ตามลำดับ ส่วนโวหารที่ไม่พบในนิทานพื้นบ้านทั้งในอดีตและปัจจุบัน คือ ปฏิวาทะ ปฏิภาคพจน์ อธิพจน์ และปฏิปุจฉา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

9. เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ และ เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ

เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ คือ วิทยานิพนธ์ที่วิเคราะห์เนื้อหา โดยใช้ทฤษฎีหรือความรู้ทางภาษาศาสตร์มาวิเคราะห์ เช่น ศึกษาด้านสัทศาสตร์ ด้านอรรถศาสตร์ ด้านโครงสร้างของประโยค และด้านการแปล

เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาความเปลี่ยนแปลงของภาษาในลักษณะต่าง ๆ เช่น พัฒนาการคำขวัญ พัฒนาการคำบอกเวลา เป็นต้น

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์ และ ด้านวิวัฒนาการ พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

เรื่องที่ 1 คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาในภาษาไทย (ณัฐวรา สุขต่าย, 2547)

เรื่อง คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาในภาษาไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1.ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาโดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์โครงสร้างวิเคราะห์คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาในโครงสร้างนามวลี 2. ด้านวิวัฒนาการ ศึกษาการเปลี่ยนแปลงคำลักษณนามสมัยต่าง ๆ เรื่องวิวัฒนาการของคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยา ในสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และสมัยรัตนโกสินทร์ พบโครงสร้างคำ คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาทั้ง 3 สมัย สมัยสุโขทัย 14 คำ สมัยอยุธยา 24 คำ และสมัยรัตนโกสินทร์ 76 คำ คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาสามารถปรากฏใช้ได้กับ กริยาอกรรม กริยาสกรรมและกริยาอกรรมย่อย เมื่อเปรียบเทียบจำนวนคำลักษณนามทั้ง 3 สมัย พบคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาเพิ่มขึ้นทุกสมัย ด้านโครงสร้างคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาในโครงสร้างกริยาวลี 10 แบบ พบโครงสร้างคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยา 112 โครงสร้าง การเปรียบเทียบคำลักษณนามที่ใช้กับคำนามในโครงสร้างนามวลี 26 แบบ พบโครงสร้างที่ปรากฏเหมือนกัน 19 แบบ

10. เนื้อหาด้านภาษาถิ่น และ เนื้อหาด้านวัฒนธรรม

เนื้อหาด้านภาษาถิ่น คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาภาษาถิ่นต่าง ๆ ได้แก่ ถิ่นอีสาน ถิ่นใต้ ถิ่นเหนือ และถิ่นกลาง

เนื้อหาด้านวัฒนธรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาวัฒนธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่ดีงามของมนุษย์ เช่น วัฒนธรรมทางวัตถุ วัฒนธรรมทางสหธรรม วัฒนธรรมทางจิตใจ วัฒนธรรมทางสุนทรียภาพ และ วัฒนธรรมทางภาษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาถิ่น และ ด้านวัฒนธรรม พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การศึกษาเปรียบเทียบคำวิเศษณ์จากผญาภาษาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทย (พานทอง ศุภโกศล, 2548)

เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำวิเศษณ์จากผญาภาษาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านภาษาถิ่น ศึกษาคำภาษาถิ่นจากผญาภาษาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทย 2. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาภาพสะท้อนด้านบ่อเกิดของผญา ผลการศึกษาด้านบ่อเกิดของผญาภาษาถิ่นอีสาน และผญาภาษาถิ่นผู้ไทยพบเหมือนกันจำนวน 6 บ่อเกิดได้แก่ เกิดจากธรรมชาติ เกิดจากวัฒนธรรมทางสังคม เกิดจากวัฒนธรรมทางวัตถุ เกิดจากวัฒนธรรมทางศาสนา เกิดจากวัฒนธรรมทางสุนทรียภาพ เกิดจากวัฒนธรรมทางภาษาวรรณศิลป์ พบคำวิเศษณ์ที่ปรากฏในผญาภาษาถิ่นอีสาน และผญาภาษาถิ่นผู้ไทย มีโครงสร้างนามวลีและกริยาวลีเหมือนกัน คือ มีโครงสร้างนามวลี 5 โครงสร้าง และมีโครงสร้างกริยาวลี 6 โครงสร้าง ด้านความแตกต่างของคำวิเศษณ์ที่ปรากฏในผญาภาษาถิ่นอีสาน และผญาภาษาถิ่นผู้ไทย คือความแตกต่างทางเสียง

เรื่องที่ 2 ศึกษาลักษณะภาษาถิ่นจันทบุรี: กรณีศึกษาตำบลท่าช้าง และตำบลแสลง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี (พรโชค อู่สมบูรณ์, 2552)

เรื่อง ศึกษาลักษณะภาษาถิ่นจันทบุรี: กรณีศึกษาตำบลท่าช้าง และตำบลแสลง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรีมีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านภาษาถิ่น ศึกษาคำศัพท์จากภาษาถิ่นจันทบุรี 2. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาภาพสะท้อนวัฒนธรรมจากภาษาถิ่นจันทบุรี ผลการศึกษาด้านลักษณะภาษาถิ่นจันทบุรีพบว่าภาษาถิ่นจันทบุรีมีหน่วยเสียง 3 ชนิด คือ หน่วยเสียงพยัญชนะ21 หน่วยเสียง หน่วยเสียง 18 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง ภาษาถิ่นจันทบุรีมาเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐาน มีลักษณะ 3 ประการ คือ ลักษณะคำที่แตกต่างกันทุกประการ ลักษณะคำที่คล้ายกันบางประการ ลักษณะคำที่คล้ายกันทุกประการ คำศัพท์ภาษาถิ่นจันทบุรียังแสดงให้เห็นการถ่ายทอดวัฒนธรรม 5 ลักษณะ ด้านคำศัพท์ภาษาถิ่นจันทบุรีที่สะท้อนวัฒนธรรม พบว่า คำศัพท์มีความหลากหลาย เพราะในจังหวัดจันทบุรีมีชนชาติหลายเชื้อชาติ ทั้งญวน ชอง ลาว เขมร

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

11. เนื้อหาด้านภาษาถิ่น และ เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์

เนื้อหาด้านภาษาถิ่น คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาภาษาถิ่นต่าง ๆ ได้แก่ ถิ่นอีสาน ถิ่นใต้ ถิ่นเหนือ และถิ่นกลาง

เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ คือ วิทยานิพนธ์ที่วิเคราะห์เนื้อหา โดยใช้ทฤษฎีหรือความรู้ทางภาษาศาสตร์มาวิเคราะห์ เช่น ศึกษาด้านสัทศาสตร์ ด้านอรรถศาสตร์ ด้านโครงสร้างของประโยค และด้านการแปล

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาถิ่น และ ด้านภาษาศาสตร์ พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

เรื่อง การเปลี่ยนแปลงทางภาษาและปัจจัยที่มีผลกระทบต่อภาษาลาวโซ่ง (นิภา ไชยะ, 2553)

เรื่อง การเปลี่ยนแปลงทางภาษาและปัจจัยที่มีผลกระทบต่อภาษาลาวโซ่ง มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านภาษาถิ่น ศึกษาภาษาลาวโซ่ง ซึ่งเป็นภาษาถิ่นจังหวัดสุพรรณบุรี 2. ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาหน่วยเสียงสำคัญโดยใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ เรื่องนี้ศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงด้านเสียงและความหมายของภาษาลาวโซ่ง ปัจจัยที่มีผลทำให้ภาษาลาวโซ่งเปลี่ยนไป และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการเปลี่ยนแปลงทางภาษาของลาวโซ่ง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงด้านเสียงจากรายการศัพท์ 1000 คำ พบการเปลี่ยนแปลง 243 คำ การเปลี่ยนแปลงด้านความหมายของคำ ได้แก่ ความหมายกว้างออก ความหมายแคบเข้า และความหมายย้ายที่ รวม 18 คำ ด้านการเปลี่ยนแปลงตามปัจจัยอายุ ผู้มีอายุ 15-30 ปี พบการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด ผู้มีอายุ 50 ปีขึ้นไป พบการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด เมื่อพิจารณาตามปัจจัยการศึกษาพบว่าผู้ที่มีการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ขึ้นไป จะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าผู้มีการศึกษาต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

12. เนื้อหาด้านคำยืม และ เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ

เนื้อหาด้านคำยืม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาคำยืมของภาษาต่าง ๆ เช่น ภาษาบาลี สันสกฤต ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาความเปลี่ยนแปลงของภาษาในลักษณะต่าง ๆ เช่น พัฒนาการคำขวัญ พัฒนาการคำบอกเวลา เป็นต้น

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านคำยืม และ ด้านวิวัฒนาการ พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

เรื่อง ลักษณะและการเปลี่ยนแปลงของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย (สกาวรัตน์ คงนคร, 2554)

เรื่อง ลักษณะและการเปลี่ยนแปลงของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 2 ด้าน คือ 1. ด้านคำยืม ศึกษาคำยืมภาษาอังกฤษ 2. ด้านวิวัฒนาการ ศึกษาการเปลี่ยนแปลงคำยืม ผลการศึกษาลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษในสมัยรัชกาลที่ 5 ปรากฏในลักษณะการทับศัพท์แบบเต็มรูปศัพท์มากที่สุด ด้านวงศัพท์คำทับศัพท์ในสมัยรัชกาลที่ 5 จำแนกได้ 15 หมวด ด้านกลวิธีการทับศัพท์ในสมัยรัชกาลที่ 5 พบว่าใช้กลวิธีการพิจารณาทั้งเสียงของคำและรูปศัพท์ในการถ่ายทอดตัวอักษร ด้านการเปลี่ยนแปลงคำทับศัพท์ในสมัยรัชกาลที่ 5 ปัจจุบันเปลี่ยนเป็นศัพท์บัญญัติมากที่สุด

วิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาผสมผสาน 3 ด้าน

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาผสมผสาน 3 ด้าน 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.15 มี 3 แบบ มีดังนี้

1. เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านวัฒนธรรม

เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการใช้ภาษาไทยด้านต่าง ๆ เช่นการใช้คำ การใช้ประโยค การใช้คำศัพท์ การใช้สำนวน วัจนภาษา อวัจนภาษา เป็นต้น

เนื้อหาด้านวรรณกรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาองค์ประกอบของนวนิยาย บทความ พระราชหัถเลขา การ์ตูน คำโปรยปก บทละคร ภาษาในเว็บไซต์ ข่าว หนังสือพิมพ์ สารคดี บทสนทนา วารสาร เพลง บทวิทยุ บทประพันธ์ บทสวด นิตยสาร เรียงความ บทบรรณาธิการ บทกลอน บทอาศิรวาท นิทาน ใบเซียมซี ภาษาคาราโอเกะ วรรณคดี โฆษณา เรื่องสั้น ไดอารี่ออนไลน์ โดยศึกษาด้านต่าง ๆ เช่นศึกษากลวิธีการเขียน บทสนทนา ภาพพจน์ โวหาร ตัวละคร การดำเนินเรื่อง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื้อหา กลวิธีการแต่ง ท่วงทำนองการแต่ง ลีลาเฉพาะตัวของนักเขียน แนวคิด ฉันทลักษณ์ โลกทัศน์ เป็นต้น

เนื้อหาด้านวัฒนธรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาวัฒนธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่ดีงามของมนุษย์ เช่น วัฒนธรรมทางวัตถุ วัฒนธรรมทางสหธรรม วัฒนธรรมทางจิตใจ วัฒนธรรมทางสุนทรียภาพ และวัฒนธรรมทางภาษา

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ด้านวรรณกรรม และ ด้านวัฒนธรรม พบ 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.25 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การศึกษาวิเคราะห์บทละครร้องเรื่องสาวเครือฟ้า (เกศนี คุ้มสุวรรณ, 2554)

เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์บทละครร้องเรื่องสาวเครือฟ้า มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาองค์ประกอบวรรณกรรม การใช้ภาพพจน์ โวหาร 3. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาภาพสะท้อนวัฒนธรรมไทยจากบทละครร้องเรื่อง สาวเครือฟ้า ด้านองค์ประกอบของบทละครร้องเรื่องสาวเครือฟ้าพบว่ามีแนวเรื่องเป็นการใช้ความ สะเทือนอารมณ์เป็นหลัก มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรักที่ไม่สมหวัง ด้านโครงเรื่องศึกษาการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง การปิดเรื่อง ส่วนบทสนทนาเป็นบทสนทนาที่สมจริง ด้านการใช้คำ ได้แก่การใช้ คำสัมผัส แบ่งเป็นสัมผัสพยัญชนะและสัมผัสสระ การใช้คำซ้ำ คำซ้อน แบ่งเป็นคำซ้อนเพื่อความหมาย และเพื่อเสียง การใช้คำภาษาถิ่น เป็นต้น การใช้ภาพพจน์พบประเภทอุปมา อุปไมย ปฏิวาทะ อติพจน์ สัทพจน์ สัญลักษณ์ ส่วนด้านโวหาร มีการใช้บรรยายโวหาร พรรณนาโวหารและอุปมาโวหาร ด้าน ภาพสะท้อนสังคมพบด้านอาชีพและเศรษฐกิจ ด้านภาพสะท้อนวัฒนธรรมปรากฏด้านการแต่งกาย ตามแบบอย่างของผู้หญิงชาวเหนือ ด้านการแต่งงาน ด้านค่านิยม และด้านความเชื่อ

เรื่องที่ 2 วิเคราะห์การใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมในบทวิทยุรายการ "รู้ รัก ภาษาไทย" (ณิชยา เกาะแก้ว, 2552)

เรื่อง วิเคราะห์การใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมในบทวิทยุรายการ "รู้ รัก ภาษาไทย"มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 3 ด้าน คือ 1.ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ สำนวน 2. ด้านวรรณกรรมศึกษาการใช้ภาพพจน์ 3. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรม ผลการศึกษาด้านการใช้คำ ปรากฏคำประสมมากที่สุด การใช้สำนวน ด้านที่มาของสำนวน พบสำนวน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เกี่ยวกับสัตว์มากที่สุด การใช้ภาพพจน์พบแบบอุปมามากที่สุด ด้านภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรม พบภาพสะท้อนค่านิยม ปรากฏค่านิยมเรื่องวัตถุ ความประพฤติและบุคคล ภาพสะท้อนความเชื่อ ปรากฏเรื่องศาสนา โหราศาสตร์ ไสยศาสตร์ และโชคลาง ภาพสะท้อนวัฒนธรรมและประเพณี ปรากฏเรื่องประเพณีไทยวิถีชีวิตแบบไทย และเอกลักษณ์ไทย

เรื่องที่ 3 ลักษณะการใช้ภาษาและเนื้อหาในเพลงกล่อมเด็ก จังหวัดพัทลุง (นิตยา ชูดำ, 2550)

เรื่อง ลักษณะการใช้ภาษาและเนื้อหาในเพลงกล่อมเด็ก จังหวัดพัทลุง มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษา โวหาร 3. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาวัฒนธรรมในเพลงกล่อมเด็ก ผลการศึกษาพบว่าเพลงกล่อมเด็กมีลักษณะการใช้ความหมายของถ้อยคำ คือ การใช้ถ้อยคำที่ตรงไปตรงมาและการใช้ถ้อยคำที่มีความหมายแฝง การเล่นคำแบ่งออกเป็นการซ้ำคำ ซ้ำความ การใช้สำนวน แบ่งการใช้สำนวนออกเป็นการใช้สำนวนที่ทำให้เห็นภาพชัดเจนและการใช้สำนวนพูด คือ ใช้สำนวนที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายมาแต่งเป็นเพลง การใช้โวหารภาพพจน์แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การใช้อธิพจน์และบุคคลวัต ลักษณะเนื้อหาของเพลงกล่อมเด็กพบว่ามีลักษณะเนื้อหา 2 ลักษณะ คือ มีเนื้อหาเกี่ยวกับเด็ก และมีเนื้อหาไม่เกี่ยวกับเด็ก วัฒนธรรมที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็กได้แก่ วัฒนธรรมเกี่ยวกับการแต่งงาน และวัฒนธรรมเกี่ยวกับศาสนา แนวคิดและค่านิยมพบ 2 แบบคือ แนวคิดและค่านิยมที่มีต่อบุคคล แนวคิดและค่านิยมที่มีต่อสถาบันศาสนา ด้านคุณค่าเพลงกล่อมเด็กมี 5 ประการ คือ คุณค่าด้านวรรณศิลป์ ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ ด้านการปกครอง ด้านคุณธรรม

เรื่องที่ 4 เอกลักษณ์ของภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านจังหวัดสุพรรณบุรี (ปิยณัฐ สุนทรประเสริฐ, 2553)

เรื่อง เอกลักษณ์ของภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านจังหวัดสุพรรณบุรีมีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาจากนิทาน 3. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาเอกลักษณ์วัฒนธรรมไทย ซึ่งเรื่องนี้มีเนื้อหาการศึกษาเรื่อง จำแนกประเภทของนิทานพื้นบ้าน และศึกษาเอกลักษณ์ของภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่ปรากฏ ในนิทานพื้นบ้าน ผลการศึกษาพบว่ามีนิทานประเภทตำนานมากที่สุด ส่วนเอกลักษณ์ของภาษาไทยเป็นคำลักษณนามมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำเรียกญาติแทนบุรุษสรรพนาม ด้านเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมไทย พบว่ากล่าวถึงศิลปกรรมไทยมากที่สุด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 5 การใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมวัฒนธรรมจากไดอารี่ออนไลน์ (รสริน ดิษฐบรรจง, 2550)

เรื่อง การใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมวัฒนธรรมจากไดอารี่ออนไลน์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ผสมผสาน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ ประโยค สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษา การใช้โวหาร ภาพพจน์ 3. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งเรื่องนี้มีเนื้อหาการศึกษาเรื่อง การใช้คำ การใช้ประโยค สำนวน โวหาร ภาพพจน์ ภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรม ด้านการใช้คำ พบคำซ้ำมากที่สุด ด้านการใช้ประโยคพบประโยคแจ้งให้ทราบมากที่สุด ด้านการใช้สำนวน พบสำนวนเก่ามากกว่าสำนวนใหม่ การใช้โวหารพบบรรยายโวหารมากที่สุด ด้านการใช้ภาพพจน์พบปฏิปุจฉามากที่สุด ภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมพบ 3ลักษณะ ได้แก่ ภาพสะท้อนค่านิยม ภาพสะท้อนความเชื่อ ภาพสะท้อนประเพณี

เรื่องที่ 6 การศึกษาวิเคราะห์บทเพลงเพื่อชีวิตของวงคาราบาว (สาวิตรี พฤกษาชีวะ, 2550)

เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์บทเพลงเพื่อชีวิตของวงคาราบาว มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาการใช้โวหารภาพพจน์ 3. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาวิถีชีวิตที่สะท้อนจากบทเพลง ซึ่งเรื่องนี้มีเนื้อหาการศึกษาเรื่อง การใช้ภาษาในด้านการใช้คำ การใช้โวหาร ภาพพจน์ วิถีชีวิตในด้านวัฒนธรรม ประเพณีและความเชื่อที่สะท้อนในเพลงเพื่อชีวิต ซึ่งบทเพลงของคาราบาว พบการใช้คำที่สื่ออารมณ์ของมนุษย์ เช่น ใช้คำซ้ำ คำซ้อน คำสแลง เป็นต้น การใช้โวหาร ภาพพจน์พบว่ามีการใช้อุปมา อุปลักษณ์ สัญลักษณ์เป็นต้น ส่วนวิถีชีวิตที่สะท้อนจากบทเพลง พบว่า บทเพลงเพื่อชีวิตของคาราบาว สะท้อนวิถีชีวิตของคนในสังคมไทยทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านวัฒนธรรม ด้านประเพณี และด้านความเชื่อ

เรื่องที่ 7 วิเคราะห์บทปรายหน้าบทหนังตะลุง (สวพร จันทรสกุล, 2554)

เรื่อง วิเคราะห์บทปรายหน้าบทหนังตะลุง มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาภาพพจน์ 3. ด้านวัฒนธรรม ศึกษาภาพสะท้อนวัฒนธรรม ผลการศึกษาด้านการใช้คำ พบว่ามีการใช้คำซ้อน โดยซ้อนเพื่อความหมาย การใช้คำซ้ำ การใช้คำศัพท์ พบว่า มีการใช้คำไวพจน์ คำราชาศัพท์ เป็นต้น ด้านภาพพจน์พบว่าใช้ภาพพจน์เพื่อให้เกิดอารมณ์และความรู้สึก ประกอบด้วยอุปมา อุปลักษณ์ นามนัย อธิพจน์ จินตภาพ และสัญลักษณ์ ด้านภาพสะท้อนวัฒนธรรมพบว่าบทปรายหน้าบทหนังตะลุงเป็นมรดกร่วมของกลุ่ม

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชุมชนในท้องถิ่น มีลักษณะเป็นวิทยาการ เป็นวัฒนธรรมมีพื้นฐานโดยใช้สัญลักษณ์เป็นวัฒนธรรมที่มนุษย์ได้เรียนรู้ และบทปรายหน้าบทหนังตะลุงเป็นองค์ความรู้และภูมิปัญญา ด้านภาพสะท้อนความเชื่อพบความเชื่อในอำนาจเทพเจ้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ อำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย อำนาจวิญญาณครูอาจารย์ และทางไสยศาสตร์ ด้านภาพสะท้อนค่านิยม พบว่าค่านิยมเกิดขึ้นในชนบทภาคใต้ คือ รักพระมหากษัตริย์ นับถือศาสนา เคารพผู้อาวุโส กตัญญูรู้คุณ และยกย่องผู้มีความรู้

เรื่องที่ 8 วรรณศิลป์ที่ได้รับอิทธิพลจากเพลงพื้นบ้านภาคกลาง และภาพสะท้อนวัฒนธรรมพื้นบ้านในกวีนิพนธ์ของ ศิวกานท์ ปทุมสูติ (ในดวงตา ปทุมสูติ, 2553)

เรื่อง วรรณศิลป์ที่ได้รับอิทธิพลจากเพลงพื้นบ้านภาคกลาง และภาพสะท้อนวัฒนธรรมพื้นบ้านในกวีนิพนธ์ของ ศิวกานท์ ปทุมสูติ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาฉันทลักษณ์ในวรรณกรรม 3. ด้านวัฒนธรรม ศึกษา ภาพสะท้อนวิถีวัฒนธรรมพื้นบ้าน ผลการศึกษาด้านการใช้คำ พบ 4 ลักษณะ คือ การใช้คำสรรพนาม การใช้คำซ้อน การใช้คำสัมผัส และการเล่นคำ ด้านการใช้สำนวนมีการรับอิทธิพลการใช้สำนวนในลักษณะเดียวกับเพลงพื้นบ้านภาคกลาง 2 ลักษณะ คือ มีทั้งสำนวนเดิมจากเพลงพื้นบ้านภาคกลางและสำนวนที่มีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะการปรับประยุกต์จากสำนวนเก่าและสำนวนใหม่ที่กวีเป็นผู้สร้างสรรค์ขึ้น ด้าน ฉันทลักษณ์มีการสร้างฉันทลักษณ์ 3 ลักษณะ คือ สร้างสรรค์โดยประดิษฐ์ขึ้นใหม่ สร้างโดยประยุกต์ สร้างโดยผสมผสานรูปแบบ ด้านภาพสะท้อนวิถีวัฒนธรรมพื้นบ้านด้านค่านิยม ความเชื่อ ประเพณี และการดำเนินชีวิตให้เห็นอย่างเด่นชัดและลุ่มลึก

2. เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์

เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการใช้ภาษาไทยด้านต่าง ๆ เช่น การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้คำศัพท์ การใช้สำนวน วัจนภาษา อวัจนภาษา เป็นต้น

เนื้อหาด้านวรรณกรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาองค์ประกอบของนวนิยาย บทความ พระราชหัถเลขา การ์ตูน คำโปรยปก บทละคร ภาษาในเว็บไซต์ ข่าว หนังสือพิมพ์ สารคดี บทสนทนา วารสาร เพลง บทวิทยุ บทประพันธ์ บทสวด นิตยสาร เรียงความ บทบรรณาธิการ บทกลอน บทอาศิรวาท นิทาน ใบเซียมซี ภาษาคาราโอเกะ วรรณคดี โฆษณา เรื่องสั้น ไดอารี่ออนไลน์ โดยศึกษาด้านต่าง ๆ เช่นศึกษากลวิธีการเขียน บทสนทนา ภาพพจน์ โวหาร ตัวละคร การดำเนินเรื่อง เนื้อหา กลวิธีการแต่ง ท่วงทำนองการแต่ง ลีลาเฉพาะตัวของนักเขียน แนวคิด ฉันทลักษณ์ โลกทัศน์ เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ คือ วิทยานิพนธ์ที่วิเคราะห์เนื้อหา โดยใช้ทฤษฎีหรือความรู้ทางภาษาศาสตร์มาวิเคราะห์ เช่น ศึกษาด้านสัทศาสตร์ ด้านอรรถศาสตร์ ด้านโครงสร้างของประโยค และด้านการแปล

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย ด้านวรรณกรรม และ ด้านภาษาศาสตร์ พบ 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.12 ดังนี้

เรื่องที่ 1 การศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ (เกษม สังข์ภิรมย์, 2554)

เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ ประโยค 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาองค์ประกอบในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ 3.ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาโดยใช้ทฤษฎีปริวรรต ผลการศึกษาเรื่องการใช้ภาษาในรหัสสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ ด้านลักษณะการใช้คำ พบ 5 กลุ่มคำ ด้านรูปประโยคพบ 3 ชนิด คือ รูปประโยคบอกเล่า รูปประโยคคำถามและรูปประโยคคำสั่ง ด้านกระบวนการสื่อสารพบ 10 ลักษณะ ด้านการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ ตามแนวทฤษฎีปริวรรตพบด้านโครงสร้างของประโยค 44 โครงสร้าง

เรื่องที่ 2 วัจนลีลาในงานเขียนของปราบดา หยุ่น (พรพรรณ กลั่นแก้ว, 2548)

เรื่อง วัจนลีลาในงานเขียนของปราบดา หยุ่น มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ ประโยค การใช้สำนวน 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาการใช้ภาพพจน์ 3. ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาโดยใช้ทฤษฎีวัจนลีลาของมาร์ติน โจส ผลการศึกษา วัจนลีลาด้านการใช้คำ ประโยค การใช้สำนวนและการใช้ภาพพจน์ ซึ่ง วัจนลีลามี 3 ประเภท คือ วัจนลีลาหารือ วัจนลีลาเป็นกันเอง และวัจนลีลาสนิทสนม ซึ่งมีลักษณะการใช้คำหลายลักษณะ เช่น การแยกคำ การสร้างคำใหม่ ด้านการใช้ประโยค พบการใช้ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน ในด้านการใช้สำนวน มีหลายลักษณะ เช่น การใช้สำนวนเก่า การใช้สำนวนใหม่ การใช้การบรรยายแทนการสรุปคำ และในด้านการใช้ภาพพจน์ พบการใช้อุปมา อุปลักษณ์ อาวัตพากย์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เรื่องที่ 3 การใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมือง : ศึกษาลีลาภาษาและศึกษาแนวอรรถศาสตร์ (สุรางคนา พลนรัตน์, 2550)

เรื่อง การใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมือง : ศึกษาลีลาภาษาและศึกษาแนวอรรถศาสตร์ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาการใช้คำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาการใช้โวหารภาพพจน์ 3. ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาโดยใช้ทฤษฎีทางอรรถศาสตร์ ผลการศึกษาการใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมืองล้านนา ด้านการใช้คำ การใช้โวหารภาพพจน์ และเพื่อศึกษาการใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมืองตามแนวอรรถศาสตร์ ด้านการใช้คำ มีการใช้คำสัมผัสทั้งพยัญชนะและสระเพื่อเพิ่มความไพเราะในบทเพลง ด้านการใช้โวหารภาพพจน์ มีการใช้อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน เป็นต้น ส่วนการใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมืองตามแนวอรรถศาสตร์ พบว่ามีความหมาย 2 ชนิด คือ ความหมายตรงของรูปภาษาและความหมายแฝง

เรื่องที่ 4 การวิเคราะห์พระสมัญญานามของพระพุทธเจ้าในคัมภีร์พระพุทธศาสนา และในวรรณคดีพระพุทธศาสนา (บุญเลิศ วิวรรณ์, 2554)

เรื่อง การวิเคราะห์พระสมัญญานามของพระพุทธเจ้าในคัมภีร์พระพุทธศาสนา และในวรรณคดีพระพุทธศาสนา มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาพระสมัญญานามของของพระพุทธเจ้า 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาลักษณะการประพันธ์ 3. ด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาโดยใช้ทฤษฎี ศ. ดร.วิจินตน์ ภาณุพงศ์ ใช้วิเคราะห์โครงสร้างนามวลี ผลการศึกษาพระสมัญญานามของพระพุทธเจ้าในคัมภีร์พระพุทธศาสนา มี 46 พระสมัญญานาม โดยใช้กับพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ และใช้เป็นพระสมัญญานามพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน มีวิธีการสร้างคำแบบสมาสและสนธิมีจำนวนพยางค์น้อยที่สุด 2 พยางค์ มากที่สุด 5 พยางค์ มีความหมายหลักเกี่ยวกับความเป็นใหญ่เป็นประธาน หรือเป็นผู้นำมากที่สุด ส่วนพระสมัญญานามของพระพุทธเจ้าในวรรณคดีพระพุทธศาสนา 10 เรื่อง พบว่ามีพระสมัญญานามของพระพุทธ 276 พระสมัญญานาม ใช้เฉพาะพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน มีโครงสร้างคำมาจากภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาไทย และภาษาเขมร มีจำนวนพยางค์ตั้งแต่ 3-57 พยางค์ มีความหมายเกี่ยวกับพระผู้มีปัญญาผู้รู้แจ้งด้วยพระองค์เองมากที่สุด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. เนื้อหาด้านการใช้ภาษา เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ

ด้านการใช้ภาษาไทย คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาการใช้ภาษาไทยด้านต่าง ๆ เช่น การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้คำศัพท์ การใช้สำนวน วัจนภาษา อวัจนภาษา เป็นต้น

เนื้อหาด้านวรรณกรรม คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาองค์ประกอบของนวนิยาย บทความ พระราชหัถเลขา การ์ตูน คำโปรยปก บทละคร ภาษาในเว็บไซต์ ข่าว หนังสือพิมพ์ สารคดี บทสนทนา วารสาร เพลง บทวิทยุ บทประพันธ์ บทสวด นิตยสาร เรียงความ บทบรรณาธิการ บทกลอน บทอาศิรวาท นิทาน ใบเซียมซี ภาษาคาราโอเกะ วรรณคดี โฆษณา เรื่องสั้น ไดอารี่ออนไลน์ โดยศึกษาด้านต่าง ๆ เช่นศึกษากลวิธีการเขียน บทสนทนา ภาพพจน์ โวหาร ตัวละคร การดำเนินเรื่อง เนื้อหา กลวิธีการแต่ง ท่วงทำนองการแต่ง ลีลาเฉพาะตัวของนักเขียน แนวคิด ฉันทลักษณ์ โลกทัศน์ เป็นต้น

เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาความเปลี่ยนแปลงของภาษาในลักษณะต่าง ๆ เช่น พัฒนาการคำขวัญ พัฒนาการคำบอกเวลา เป็นต้น

เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษา ด้านวรรณกรรม และ ด้านวิวัฒนาการ พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ดังนี้

เรื่อง การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ (สิริวรรณ นันทจันทูล, 2554)

เรื่อง การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ มีเนื้อหาวิทยานิพนธ์ผสมผสาน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้ภาษาไทย ศึกษาคำพ้องความ การสร้างคำ 2. ด้านวรรณกรรม ศึกษาโลกทัศน์ของผู้ประพันธ์ 3. ด้านวิวัฒนาการ ศึกษาเปรียบเทียบคำพ้องความในแต่ละสมัย ซึ่งศึกษาคำพ้องความในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ สมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา สมัยธนบุรี และสมัยรัตนโกสินทร์ ผลการศึกษาคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ จำนวน 3,572 คำ พบว่าด้านการสร้างคำมี 5 แบบ แบบที่พบมากที่สุด คือ การสร้างคำแบบคำประสม ด้านที่มาทางภาษาพบ 16 แบบ แบบที่พบมากที่สุด คือ แบบคำบาลี คำสันสกฤต ด้านประเภททางความหมาย พบคำความหมายแฝงมากที่สุด คือมีความหมายเชื่อมโยงกับเทพเจ้า ด้านโลกทัศน์ที่ผู้ประพันธ์มีต่อพระมหากษัตริย์ผ่านคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" พบ 5 แบบ แบบที่พบมากที่สุด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คือ พระมหากษัตริย์แบบผู้ปกครอง ด้านเปรียบเทียบคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ 4 สมัย พบว่า สมัยรัตนโกสินทร์ ปรากฏคำพ้องความมากที่สุด การเปรียบเทียบด้านการสร้างคำพบว่าสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และสมัยรัตนโกสินทร์ พบการสร้างคำ 5 แบบ สมัยธนบุรีพบ 3 แบบ สมัยรัตนโกสินทร์พบคำประสมมากที่สุด สมัยธนบุรีพบคำสมาสแบบประยุกต์มากที่สุด ด้านประเภททางความหมายสมัยธนบุรีพบคำความหมายแฝงมากที่สุด สมัยสุโขทัยพบคำความหมายตรงมากที่สุด ด้านโลกทัศน์ที่ผู้ประพันธ์มีต่อพระมหากษัตริย์พบว่า สมัยธนบุรีธนบุรีพบพระมหากษัตริย์แบบผู้ปกครองมากที่สุด สมัยอยุธยาพบพระมหากษัตริย์แบบพุทธราชามากที่สุด สมัยสุโขทัยพบพระมหากษัตริย์แบบธรรมราชามากที่สุด สมัยรัตนโกสินทร์พบพระมหากษัตริย์แบบเทวราชามากที่สุด ส่วนพระมหากษัตริย์แบบปิตุราชาพบเฉพาะในสมัยรัตนโกสินทร์ ศัพทานุกรมคำพ้องความ"พระมหากษัตริย์"จัดหมวดหมู่คำศัพท์ตามโลกทัศน์ที่มีต่อพระมหากษัตริย์ 5 แบบ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อและเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” มีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษากลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2. เพื่อศึกษาเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ในบทนี้ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ทั้ง 2 ข้อ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผลการวิจัยกลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ตามเกณฑ์การศึกษากลวิธีการตั้งชื่อ พบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์แบบผสมผสาน 4 ลักษณะ ดังนี้

1. วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 2 แบบ

2. วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 3 แบบ

3. วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 4 แบบ

4. วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 5 แบบ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1. วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 2 แบบ พบกลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 2 แบบ 31 เรื่องคิดเป็นร้อยละ 24.21 แบ่งได้ 5 ลักษณะ ดังนี้

1.1 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาไทยเพื่อรักษาหน้า (นินันญา ประจงจัด, 2553)

1.2 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.93 ตัวอย่าง เรื่อง การละคำลักษณนามในภาษาไทย (ขนิษฐา พุทธิเจริญรัตน์, 2546)

1.3 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.68 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์บทละครร้องเรื่องสาวเครือฟ้า (เกศนี คุ้มสุวรรณ, 2554)

1.4 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกชื่อสมุนไพรภาคใต้จากหนังสือบุดกับภาษาไทยมาตรฐาน (ณชลกร แสงแก้ว, 2552)

1.5 ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.03 ตัวอย่าง เรื่อง กลวิธีการตั้งชื่ออาหารและอุปลักษณ์ในภาษาไทยและภาษาจีน (จิง ลู, 2553)

2. วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 3 แบบ พบกลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 3 แบบ 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.46 พบ 15 ลักษณะ ดังนี้

2.1 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 21 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 16.40 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาพัฒนาการของคำบอกเวลาในภาษาไทย (ณัฐวรรณ ชั่งใจ, 2552)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2.2 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่องและ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.25 ตัวอย่าง เรื่อง การใช้ภาษาเพื่อสื่อจินตภาพในนวนิยายของศรีบูรพา (กาญจนา ต้นโพธิ์, 2549)

2.3 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง ลักษณะการใช้ภาษาและเนื้อหาในเพลงกล่อมเด็ก จังหวัดพัทลุง (นิตยา ชูดำ, 2550)

2.4 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 ตัวอย่าง เรื่อง การใช้ภาษาและกลวิธีการสร้างภาษาโฆษณาของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ (ปรีชา ธนะวิบูลย์, 2553)

2.5 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่องและ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ4.68 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ พญ. คุณหญิง พรทิพย์ โรจนสุนันท์ (ดำรัสศิริ ชาติเสริมศักดิ์, 2550)

2.6 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.12 ตัวอย่าง เรื่อง การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ (ฉันทนัทธ์ เงินจันทร์, 2547)

2.7 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญและ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง การศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทย เนื้อหา และกลวิธีการบรรยายธรรมของพระพรหมมังคลาจารย์ (ปั่น ปญฺญานนฺโท) (มุกดา สิงหบุญ, 2554)

2.8 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญและ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.46 ตัวอย่าง เรื่อง วิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษา เนื้อหา และแนวคิดในเพลงเพื่อชีวิต (ภัทรินทร์ สว่างอารมณ์, 2553)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2.9 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.81 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบผญากับสำนวนไทย (จริยา จันทร์ดวง, 2551)

2.10 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบนิทานพื้นบ้านภาคใต้ของอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ในอดีตกับปัจจุบัน (โรสณีย์ วงศ์หมัดทอง, 2554)

2.11 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบวิธีการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทย (นา วอน จอน, 2552)

2.12 ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง เงินตราไทย: สะท้อนเอกลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมไทย (บุษรา วงศ์พงศ์เกษม, 2551)

2.13 ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง พระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว: ความสัมพันธ์ด้านสารัตถะคำสอนกับหลักพุทธจริยธรรม (วาสนา กาญจนะคูหะ, 2554)

2.14 ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง วรรณศิลป์ที่ได้รับอิทธิพลจากเพลงพื้นบ้านภาคกลาง และภาพสะท้อนวัฒนธรรมพื้นบ้านในกวีนิพนธ์ของ ศิวกานท์ ปทุมสูติ (ในดวงตา ปทุมสูติ, 2553)

2.15 ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ตัวอย่าง เรื่อง เอกลักษณ์ของภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านจังหวัดสุพรรณบุรี (ปิยณัฐ สุนทรประเสริฐ, 2553)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 4 แบบ พบกลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 4 แบบ 25 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 19.53 พบ 9 ลักษณะ ดังนี้

3.1 ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.68 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาไทยในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ จากนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ (กมลทิพย์ ลิมาภิรักษ์, 2549)

3.2 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ (สิริวรรณ นันทจันทูล, 2554)

3.3 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษาพบ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 ตัวอย่าง เรื่อง การใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง: การศึกษาตามแนวอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ (วรรณรินทร์ วินิจกิจเจริญ, 2547)

3.4 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษาพบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง ศึกษาลักษณะภาษาถิ่นจันทบุรี: กรณีศึกษาตำบลท่าช้าง และตำบลแสลง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี (พรโชค อู๋สมบูรณ์, 2552)

3.5 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษาพบ 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.25 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ บินหลา สันกาลคีรี (กนกวรรณ วิธุรกุล, 2550)

3.6 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อสถานที่ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัยพบ 2 เรื่อง คิดเป็น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ร้อยละ 1.56 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาการใช้คำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาของจังหวัดราชบุรี (จริญญาพร สวยนภานุสรณ์, 2548)

3.7 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษาพบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย: ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ (นภัทร อังกูรสินธนา, 2551)

3.8 ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่องพบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง กลวิธีการใช้ภาษาในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของสรจักร ศิริบริรักษ์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์ (ปทุมวดี ล้ำเลิศ, 2551)

3.9 ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง วัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนาที่ปรากฏในวรรณกรรมของมาลา คำจันทร์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์ในด้านภาษา (รุ่งทิวา ทิพยมณฑล, 2550)

4. วิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 5 แบบ พบกลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 5 แบบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78

4.1 ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย ตั้งชื่อโดยมีลักษณะของความหลักและความเสริม ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา และ ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย : ศึกษากรณีเปรียบเทียบกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตกับปัจจุบัน (วัลภา สมสุข, 2552)

สรุป พบวิทยานิพนธ์ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 3 แบบมากที่สุด 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.46 รองลงมาคือ กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 2 แบบ พบ 31 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 24.21 กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 4 แบบ พบ 25 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 19.53 และพบน้อยที่สุด คือ กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 5 แบบ พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผลการวิจัยเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การศึกษาเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ตามเกณฑ์การศึกษาเนื้อหาวิทยานิพนธ์ พบลักษณะเนื้อหาวิทยานิพนธ์มี 3 แบบ ดังนี้

1. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ 1 ด้าน

2. เนื้อหาวิทยานิพนธ์แบบผสมผสาน 2 ด้าน

3. เนื้อหาวิทยานิพนธ์แบบผสมผสาน 3 ด้าน

ซึ่งเนื้อหาวิทยานิพนธ์ทั้ง 3 แบบ มีรายละเอียดดังนี้

1. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ 1 ด้าน พบ 44 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 34.37 พบ 5 ลักษณะ ดังนี้

1.1 เนื้อหาด้านวรรณกรรม พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง ภาพพจน์ที่ปรากฏในหมอลำกลอนซิ่ง (พชรวรรณ พานิคม, 2549)

1.2 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย พบ 28 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 21.87 พบการศึกษา 5 ลักษณะ ดังนี้

1.2.1 ศึกษาการตั้งชื่อ พบ 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.68 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี (จิน ฮี ยู, 2552)

1.2.2 ศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษา การใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ตัวอย่าง เรื่อง การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ (ฉันทนัทธ์ เงินจันทร์, 2547)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1.2.3 ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค สำนวน พบ 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.81 ตัวอย่าง เรื่อง การใช้ภาษาในเว็บไซต์หน้าข่าวเศรษฐกิจของกระทรวงการคลัง (ฉัตรสุดา คล้ำฉิม, 2552)

1.2.4 ศึกษาการใช้คำศัพท์ คำศัพท์เฉพาะวงการ ภาษาเฉพาะวงการ พบ 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.46 ตัวอย่าง เรื่อง การใช้คำศัพท์ที่ปรากฏในคำขวัญของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน (ปุณยนุช เปลี่ยนสี, 2551)

1.2.5 ศึกษาการสร้างคำ การสร้างคำศัพท์ พบ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำประสมภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือ (ยอดขวัญ แก้วเขียว, 2551)

1.3 เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ พบ 12 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.37 ตัวอย่าง เรื่อง การละคำ ลักษณนามในภาษาไทย (ขนิษฐา พุทธิเจริญรัตน์, 2546)

1.4 เนื้อหาด้านวัฒนธรรม พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง วัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนาที่ปรากฏในวรรณกรรมของ มาลา คำจันทร์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์ในด้านภาษา (รุ่งทิวา ทิพยมณฑล, 2550)

1.5 เนื้อหาด้านคำยืม พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ตัวอย่าง เรื่อง คำยืมภาษาตะวันตกในนวนิยายไทย (ลักขณา พรมพรรณา, 2554)

2. เนื้อหาวิทยานิพนธ์แบบผสมผสาน 2 ด้าน พบ 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.46 พบ 12 ลักษณะ ดังนี้

2.1 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย และ เนื้อหาด้านวรรณกรรม พบ 46 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 35.93

2.1.1 ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค โวหาร ภาพพจน์ สำนวน พบ 15 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.71 ตัวอย่าง เรื่อง วิเคราะห์การใช้คำและโวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของเมอร์ลินในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (จนัญญา งามเนตร, 2549)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2.1.2 ศึกษาการใช้คำ วลี ประโยค โวหาร ภาพพจน์ สำนวน และองค์ประกอบของวรรณกรรมด้านต่าง ๆ เช่น เนื้อหา เครื่องหมายวรรคตอน กลวิธีการแต่ง โลกทัศน์ และแนวคิด เป็นต้น พบ 31 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 24.21 ตัวอย่าง เรื่อง การใช้ภาษาเพื่อสื่อจินตภาพในนวนิยายของศรีบูรพา (กาญจนา ต้นโพธิ์, 2549)

2.2 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย และ เนื้อหาด้านวัฒนธรรม พบ 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.90 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาการใช้คำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาของจังหวัดราชบุรี (จริญญาพร สวยนภานุสรณ์, 2548)

2.3 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย และ เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ พบ 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.12 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาชื่อหมู่บ้านในอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย (ปรัศนี ธำรงโสตถิสกุล, 2550)

2.4 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย และ เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ พบ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาพัฒนาการของคำบอกเวลาในภาษาไทย (ณัฐวรรณ ชั่งใจ, 2552)

2.5 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย และ เนื้อหาด้านคำยืม พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ตัวอย่าง เรื่อง วิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในเพลงลูกทุ่ง (พิษณุพงษ์ ญาณศิริ, 2549)

2.6 เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านวัฒนธรรม พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง ภาษาที่สะท้อนวัฒนธรรมไทยจากบทประพันธ์ที่นำเสนอทางละครโทรทัศน์ (รัชญา กัลยาณมิตร, 2554)

2.7 เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ พบ 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.12 ตัวอย่าง เรื่อง การวิเคราะห์ประโยคบอกเล่าเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์และรูปแบบการเขียนหนังสือธรรมะ: กรณีศึกษา งานเขียนชุดธรรมะประยุกต์สำหรับคนรุ่นใหม่ของ ว.วชิรเมธี (จันจิรา จุลาภา, 2552)

2.8 เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านภาษาถิ่น พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบนิทานพื้นบ้านภาคใต้ของอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ในอดีตกับปัจจุบัน (โรสณีย์ วงศ์หมัดทอง, 2554)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2.9 เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ และ เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาในภาษาไทย (ณัฐวรา สุขต่าย, 2547)

2.10 เนื้อหาด้านภาษาถิ่น และ เนื้อหาด้านวัฒนธรรม พบ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.56 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำวิเศษณ์จากผญาภาษาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทย (พานทอง ศุภโกศล, 2548)

2.11 เนื้อหาด้านภาษาถิ่น และ เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่องการเปลี่ยนแปลงทางภาษาและปัจจัยที่มีผลกระทบต่อภาษาลาวโซ่ง (นิภา ไชยะ, 2553)

2.12 เนื้อหาด้านคำยืม และ เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง ลักษณะและการเปลี่ยนแปลงของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย (สกาวรัตน์ คงนคร, 2554)

3. เนื้อหาวิทยานิพนธ์แบบผสมผสาน 3 ด้าน พบ 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.15 พบ 3 ลักษณะ ดังนี้

3.1 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านวัฒนธรรม พบ 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.25 ตัวอย่าง เรื่อง วิเคราะห์การใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมในบทวิทยุรายการ "รู้ รัก ภาษาไทย" (ณิชยา เกาะแก้ว, 2552)

3.2 เนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านภาษาศาสตร์ พบ 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.12 ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ (เกษม สังข์ภิรมย์, 2554)

3.3 เนื้อหาด้านการใช้ภาษา เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านวิวัฒนาการ พบ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.78 ได้แก่ เรื่อง การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ (สิริวรรณ นันทจันทูล, 2554)

สรุป พบเนื้อหาวิทยานิพนธ์แบบผสมผสาน 2 ด้านมากที่สุด พบ 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.46 รองลงมา คือ เนื้อหาวิทยานิพนธ์แบบ 1 ด้าน พบ 44 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 34.37 และพบน้อยที่สุด คือ เนื้อหาวิทยานิพนธ์แบบผสมผสาน 3 ด้าน พบ 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.15

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อภิปรายผล

ผลการวิจัยกลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กลวิธีการตั้งชื่อที่ใช้ในการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสานตั้งแต่ 2 แบบ 3 แบบ 4 แบบ และ 5 แบบโดยพบว่าวิทยานิพนธ์สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 3 แบบมากที่สุด พบ 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.46 โดยเฉพาะการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อ แบบตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา พบมากที่สุด 21 เรื่อง จาก 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 16.40 สาเหตุที่ชื่อวิทยานิพนธ์ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 3 แบบมากที่สุด ผู้วิจัยคิดว่าวิทยานิพนธ์คืองานเขียนประเภทวิชาการ ดังนั้นการใช้กลวิธีการตั้งชื่อผสมผสานกันจึงบ่งบอกองค์ความรู้และสาระสำคัญของเรื่อง โดยเจ้าของวิทยานิพนธ์จะใช้กลวิธีการตั้งชื่อที่หลากหลายตามความเหมาะสม ทั้งนี้จะต้องตั้งชื่อให้สัมพันธ์และสอดคล้องกับเนื้อหาในวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า การตั้งชื่อวิทยานิพนธ์สามารถใช้กลวิธีการตั้งชื่อได้มากกว่า 1 กลวิธี ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ใช้คำว่ากลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน ผู้วิจัยเห็นว่าการใช้กลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ที่ต่างกันนั้น มาจากการให้ความสำคัญกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งของเจ้าของวิทยานิพนธ์ เช่น ตั้งชื่อเป็นนามวลีบอกองค์ความรู้จากการวิจัย และ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย แสดงให้เห็นว่า เจ้าของวิทยานิพนธ์ต้องการสื่อให้ผู้อ่านรับทราบว่าวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ให้องค์ความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งแก่ผู้อ่าน และมีลักษณะเป็นวิทยานิพนธ์ หรืองานวิจัย

เมื่อผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตความสัมพันธ์ของกลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กับ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พบลักษณะการใช้กลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์แบบเดียวกัน

ตัวอย่างชื่อวิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 2 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกว่าเป็นงานวิจัย และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกชื่อสมุนไพรภาคใต้จากหนังสือบุดกับภาษาไทยมาตรฐาน (ณชลกร แสงแก้ว, 2552)

การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกชื่อสมุนไพรภาคใต้จากหนังสือบุดกับภาษาไทยมาตรฐาน คำว่าเปรียบเทียบ เป็น กลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย เปรียบเทียบ หมายถึง วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบคำเรียกชื่อสมุนไพรภาคใต้จากหนังสือบุดกับภาษาไทยมาตรฐาน

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาในหนังสือบุด คือ หนังสือที่ทำด้วยเปลือกข่อยพับเป็นชั้น ๆ เป็นคำเรียกเฉพาะในถิ่นภาคใต้ ใช้บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับสมุนไพร ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำหนังสือบุดมาเป็นแหล่งข้อมูล

ชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ตัวอย่าง เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนความเปรียบในภาษากรุงเทพ ฯ กับภาษาตรัง (ประวิณ พูลทรัพย์, 2532)

การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนความเปรียบในภาษากรุงเทพ ฯ กับภาษาตรัง คำว่า เปรียบเทียบ เป็นกลวิธีการตั้งชื่อโดยเริ่มต้นด้วยคำที่บ่งบอกวิธีดำเนินการวิจัย เปรียบเทียบ หมายถึง วิธีการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยอาจเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง ด้านวิธีการ ด้านกลวิธี ด้านภาษา ด้านลักษณะการใช้ภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเรื่องนี้ดำเนินการวิจัยโดยการเปรียบเทียบสำนวนความเปรียบในภาษากรุงเทพ ฯ กับภาษาตรัง

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาความเปรียบในภาษากรุงเทพ ฯ กับภาษาตรัง ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำความเปรียบในภาษากรุงเทพ ฯ กับภาษาตรัง มาเป็นแหล่งข้อมูล

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตัวอย่าง ชื่อวิทยานิพนธ์ที่ใช้กลวิธีการตั้งชื่อแบบผสมผสาน 2 แบบ คือ ตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญ และ ตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตัวอย่าง เรื่อง คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาในภาษาไทย (ณัฐวรา สุขต่าย, 2547)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาในภาษาไทย ซึ่งสาระสำคัญในเรื่องคือ คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาทั้ง 3 สมัย คือ สมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และสมัยรัตนโกสินทร์ พบคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาสมัยสุโขทัย 14 คำ สมัยอยุธยา 24 คำ และสมัยรัตนโกสินทร์ 76 คำ รวม 114 คำ คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยารวมได้ 82 คำ พบว่าใช้กับคำกริยาได้ 3 ประเภท คือ คำกริยาอกรรม คำกริยาสกรรม คำกริยาอกรรมย่อย เหมือนกันทั้ง 3 สมัยและคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยามีวิวัฒนาการด้านจำนวนคำลักษณนามเพิ่มขึ้นทุกสมัย

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาจากคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาในภาษาไทย คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยา คือ คำขยายประเภทหนึ่งที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยาซึ่งมีทั้งคำกริยาอกรรมกริยา และคำกริยาอกรรมย่อย ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยามาเป็นแหล่งข้อมูล

ชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ตัวอย่าง เรื่อง ภาพของพระลอที่ปรากฏในบทละคร (บุญยืน สุวรรณศรี, 2532)

การตั้งชื่อพบการใช้กลวิธีการตั้งชื่อโดยบ่งบอกสาระสำคัญว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาจากบทละครเรื่องพระลอ 8 สำนวน พบว่าภาพพระลอสำนวนต่าง ๆ มีความเหมือนและแตกต่างกับภาพพระลอในลิลิตพระลอ สถานภาพของผู้แต่งมีส่วนกำหนด “ภาพ” ของพระลอ ผู้แต่งเป็นราชสกุลวงศ์ นักวิชาการด้านภาษาไทยและการละคร เสนอภาพพระลอคงเดิมมากกว่าเปลี่ยนแปลง ผู้แต่งสตรีที่เป็นศิลปินลดความสำคัญของพระลอให้น้อยกว่าพระเจ้าย่า ผู้แต่งที่เป็นชาวบ้านได้เปลี่ยนเนื้อเรื่องตอนจบให้เป็นแบบสุขนาฏกรรม และพระลอเป็นคนที่ค่อนข้าง “ขลาด” บทละครส่วนใหญ่

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ไม่เน้นเรื่องบทชมโฉมของพระลอ บทละครบางเรื่องแสดงภาพพระลอเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเองและบางเรื่องแสดงภาพพระลอเป็นพระเอกเจ้าชู้ไม่หวาดหวั่นอันตราย

นอกจากนั้น ยังพบว่าใช้กลวิธีตั้งชื่อโดยระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เรื่องนี้ระบุแหล่งข้อมูลที่ศึกษา เพราะชื่อเรื่องระบุแหล่งข้อมูลว่าศึกษาจากบทละคร ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้วิจัยนำบทละครมาเป็นแหล่งข้อมูลในการศึกษาภาพของพระลอ

การศึกษาความสัมพันธ์ของกลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กับ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่าใช้กลวิธีการตั้งชื่อในลักษณะเดียวกัน

ผลการวิจัยเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื้อหาของวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบเนื้อหา 1 ด้าน เนื้อหาแบบผสมผสาน 2 ด้าน และเนื้อหาแบบผสมผสาน 3 ด้าน โดยพบเนื้อหาแบบผสมผสาน 2 ด้านมากที่สุด พบ 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.46 เนื้อหาวิทยานิพนธ์ทั้ง 3 แบบ พบเนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทยมากที่สุด โดยแบบเนื้อหา 1 ด้าน พบเนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย 28 เรื่อง จาก 44 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 21.87 แบบเนื้อหาผสมผสาน 2 ด้าน พบเนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย และ เนื้อหาด้านวรรณกรรม 46 เรื่อง จาก 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 35.93 และแบบเนื้อหาผสมผสาน 3 ด้าน พบเนื้อหาด้านการใช้ภาษาไทย เนื้อหาด้านวรรณกรรม และ เนื้อหาด้านวัฒนธรรม พบ 8 เรื่อง จาก 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.25 สาเหตุที่พบเนื้อหาแบบผสมผสานมากกว่าเนื้อหา 1 ด้าน เนื่องจากวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาครอบคลุมเนื้อหาสาระมากกว่า 1 ด้าน เมื่อวิเคราะห์ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยใช้ศึกษา ผู้วิจัยเห็นว่าวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีเนื้อหาการศึกษาที่หลากหลาย เพราะศึกษาได้จากทุกสิ่งที่ปรากฏภาษา ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา โดยใช้เกณฑ์เป็นเครื่องมือในการศึกษา เช่น การศึกษาภาพพจน์ โวหาร คำ สำนวน ผู้วิจัยจะศึกษาแนวคิด โลกทัศน์ และองค์ประกอบของวรรณกรรมต่าง ๆ เพิ่มด้วย เพื่อจะศึกษาทุกแง่ทุกมุมในข้อมูลที่นำมาศึกษา ทำให้เนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีเนื้อหาผสมผสานมากกว่าเนื้อหาแบบ 1 ด้าน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เมื่อผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตความสัมพันธ์ด้านเนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กับคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พบลักษณะเนื้อหาใกล้เคียงกัน เนื่องจากเป็นเนื้อหาการศึกษาในสาขาวิชาภาษาไทยเหมือนกัน ตามที่ พัธนา ฉายศรีศิริ (2548: 3) อธิบายขอบข่ายเนื้อหาวิชาภาษาไทย สรุปได้ว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทยศึกษา 2 แขนงใหญ่ ๆ คือ แขนงวิชาภาษาและแขนงวรรณคดี ซึ่งสอดคล้องกับการแบ่งเนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผู้วิจัยเห็นว่าเนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตามที่ผู้วิจัยวิเคราะห์จัดอยู่ในเนื้อหาลักษณะใกล้เคียงกับเนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เพราะเนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ผู้วิจัยพบเป็นลักษณะย่อยของ แขนงภาษาและวรรณคดี โดยพบเนื้อหา 7 ด้านได้แก่

1. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาถิ่น
2. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านภาษาศาสตร์
3. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวิวัฒนาการ
4. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการใช้ภาษาไทย
5. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านคำยืม
6. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวรรณกรรม
7. เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านวัฒนธรรม

เนื้อหาทั้ง 7 ด้านที่พบ เมื่อจัดกลุ่มใหม่จะได้เป็น 2 แขนงใหญ่ ๆ คือ วิทยานิพนธ์ด้านภาษาและวิทยานิพนธ์ด้านวรรณคดี ซึ่งเนื้อหาด้านวรรณคดีนี้เองที่เป็นสาเหตุให้ผู้วิจัยตัดสินว่าเนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ใกล้เคียงกับเนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เนื่องจาก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แยกภาควิชาภาษาไทย และวรรณคดีออกจากกันดังนั้นเนื้อหาในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จึงไม่พบเนื้อหาด้านวรรณคดี แต่จะพบเนื้อหาด้านวรรณกรรมอย่างเดียว ดังนั้นเนื้อหาวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จึงแบ่งกว้าง ๆ ได้ 2 แขนง คือ 1. ด้านภาษา 2. ด้านวรรณกรรม

ตัวอย่างชื่อวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาด้านภาษา

วิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาด้านภาษาในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เช่น การศึกษา เรื่อง การใช้ภาษาในเว็บไซต์หน้าข่าวเศรษฐกิจของ กระทรวงการคลัง (ฉัตรสุดา คล้ำฉิม, 2552)

วิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาด้านภาษาในสาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เช่น การศึกษา เรื่อง การสร้างคำในภาษาไทยสมัยรัตนโกสินทร์ (ลินดา วิชาดากุล, 2528)

ตัวอย่างชื่อวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาด้านวรรณคดีหรือด้านวรรณกรรม

วิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาด้านวรรณคดีในสาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เช่น เรื่อง การวิเคราะห์วรรณคดีประวัติศาสตร์ประเภทสดุดีวีรกรรม (สุรีรัตน์ ทองคงอ่วม, 2542)

วิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาด้านวรรณกรรมในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เช่น การศึกษา เรื่องภาพพจน์ที่ปรากฏในหมอลำกลอนซิ่ง (พชรวรรณ พานิคม, 2549)

การศึกษาความสัมพันธ์ด้านเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กับ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่ามีเนื้อหาใกล้เคียงกัน จะต่างกันตรงเนื้อหาด้านวรรณคดี เพราะเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์พบเนื้อหาด้านวรรณกรรมเท่านั้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ข้อเสนอแนะ

1. เปรียบเทียบกลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาภาษาไทย กับสาขาวิชาอื่นที่ไม่ใช่สายวิทยาศาสตร์สังคม เพื่อศึกษาความเหมือนและความต่าง

2. ศึกษากลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ จากคณะมนุษยศาสตร์ ศิลปศาสตร์ อักษรศาสตร์ โดยจะได้ข้อสรุปเรื่องกลวิธีการตั้งชื่อวิทยานิพนธ์ในสายภาษา

3. ศึกษาเนื้อหาวิทยานิพนธ์ใน คณะมนุษยศาสตร์ ศิลปศาสตร์ อักษรศาสตร์ โดยจะได้ข้อสรุปด้านเนื้อหาในสายภาษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กนกวรรณ วิธุรกุล. 2550. **การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ บินหลา สันกาลาคีรี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กมลทิพย์ ลิมาภิรักษ์. 2549. **การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาไทยในบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ จากนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กษมา ศิธราชู. 2553. **วิเคราะห์การใช้ภาษาและเนื้อหาในคำโปรยปกหลังหนังสือวรรณกรรมบันเทิง.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กาญจนา ต้นโพธิ์. 2549. **การใช้ภาษาเพื่อสื่อจินตภาพในนวนิยายของศรีบูรพา.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เกศนี คุ้มสุวรรณ. 2554. **การศึกษาวิเคราะห์บทละครร้องเรื่องสาวเครือฟ้า.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เกษม สังข์ภิรมย์. 2554. **การศึกษาการใช้ภาษาในรหัสการสั่งการของวิทยุสื่อสารตำรวจ.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

แก้ว กาแก้ว. 2550. **การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษา ในการ์ตูนเรื่องหนูหิ่นอินเดอะซิตี้ของคุณผดุง ไกรศรี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ขนิษฐา พุทธิเจริญรัตน์. 2546. **การละคำลักษณนามในภาษาไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จอมขวัญ สุทธินนท์. 2550. **การศึกษาโครงสร้างประโยคความซ้อนในผลงานแปลและเรียบเรียงของระวี ภาวิไล.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย,มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จนัญญา งามเนตร. 2549. **วิเคราะห์การใช้คำและโวหารภาพพจน์ในการเขียนบทความของเมอร์ลิน ในคอลัมน์ร้อยแปดพันเก้าในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จริญญาพร สวยนภานุสรณ์. 2548. **การศึกษาการใช้คำศัพท์ในงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาของจังหวัดราชบุรี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จริยา จันทร์ดวง. 2551. **การศึกษาเปรียบเทียบผญากับสำนวนไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จันจิรา จุลาภา. 2552. **การวิเคราะห์ประโยคบอกเล่าเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์และรูปแบบการเขียนหนังสือธรรมะ: กรณีศึกษา งานเขียนชุดธรรมะประยุกต์สำหรับคนรุ่นใหม่ของ ว.วชิรเมธี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จำลอง กุลปิยวัฒน์. 2532. **การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. 2521 – 2531.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จิง ลู. 2553. **กลวิธีการตั้งชื่ออาหารและอุปลักษณ์ในภาษาไทยและภาษาจีน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จิณณพัต โรจนวงศ์. 2549. **ภาษาจินตภาพในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จิน ฮี ยู. 2552. **การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และ บาหยัน อิ่มสำราญ. 2548. **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร.** นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ฉลองรัตน์ เกษร. 2548. **เทคนิคการเขียน.** กรุงเทพมหานคร: สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.

ฉลาด จันทรสมบัติ และ ทองสง่า ผ่องแผ้ว. 2553. **การเขียนวิทยานิพนธ์.** มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ฉัตรสุดา คล้ำฉิม. 2552**. การใช้ภาษาในเว็บไซต์หน้าข่าวเศรษฐกิจของกระทรวงการคลัง.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ฉันทนัทธ์ เงินจันทร์. 2547. **การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชญานี รัตนรอด. 2550. **การใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนสารคดีท่องเที่ยวในอนุสาร อ.ส.ท.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชลอ รอดลอย. 2551. **การเขียนสารคดี.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชมพูนุช ฉัตรนภารัตน์. 2553. **การศึกษาบทพรรณนาโวหารในนวนิยายพาฝัน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชไมพร ฉายเหมือนวงศ์. 2549. **ลีลาภาษาในงานเขียนของวาณิช จรุงกิจอนันต์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชำนาญ รอดเหตุภัย. 2552. **การวิจัยทางภาษาไทย.** กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชินวุธ สุนทรสีมะ. 2529. **หลักและวิธีทำวิทยานิพนธ์ รายงานประจำภาคและเอกสารวิจัย.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชุติมา ชมดี. 2544. “การเขียนบทความวิชาการ”. ใน **เอกสารการสอนชุดการเขียนเพื่อการสื่อสาร 1.** กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ซูเจิน หนง. 2553. **การเปรียบเทียบอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ในข่าวเศรษฐกิจภาษาไทยและภาษาจีน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ญาดา อรุณเวช. 2542. **หลากหลายชื่อในชีวิต.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด.

ณชลกร แสงแก้ว. 2552. **การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกชื่อสมุนไพรภาคใต้จากหนังสือบุดกับภาษาไทยมาตรฐาน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ณราวิตญ์ มีดี. 2554. **การศึกษาอุปลักษณ์ในการ์ตูนผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมินในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พ.ศ. 2549.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ณัฐวรรณ ชั่งใจ. 2552. **การศึกษาพัฒนาการของคำบอกเวลาในภาษาไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ณัฐวรา สุขต่าย. 2547. **คำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาในภาษาไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ณิชยา เกาะแก้ว. 2552. **วิเคราะห์การใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมในบทวิทยุรายการ "รู้ รัก ภาษาไทย".** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ดนยวรรณ แจ่มนิยม. 2550. **ลีลาภาษาในนวนิยายของกิ่งฉัตร.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ดวงเดือน ศรีวัฒนทรัพย์. 2551. **การใช้ภาษาไทยในวารสารประชาสัมพันธ์ "TG Update" ของบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน).** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ดารณี ใจเย็น. 2551. **การวิเคราะห์บทสนทนาของตัวละครในวรรณคดีเรื่อง "สามก๊ก" ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ดำรัสศิริ ชาติเสริมศักดิ์. 2550. **การศึกษาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของ พญ. คุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ถวัลย์ มาศจรัส. 2546. **การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ธารอักษร.

ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล. (บรรณาธิการ). 2543. **ภาษาและวรรณกรรมไทย รายชื่อวิทยานิพนธ์คัดสรร.** เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ทวีศักดิ์ ญาณประทีป. 2523. **การเขียนสารคดี.** กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ทินประภา จีระพันธุ. 2551. **ภาษาไทย 1.** กรุงเทพมหานคร: พัฒนาวิชาการ.

ธฤษวรรณ บัวศรีคำ. 2551. **การศึกษาพัฒนาการคำขวัญประจำจังหวัดในประเทศไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ธนิดา พรหมประสิทธิ์, ร้อยเอกหญิง. 2554. **การศึกษากลวิธีแสดงความสุภาพในการขอร้องของกำลังพลกองทัพไทย.** วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นควัฒน์ สาเระ. 2550. **การตั้งชื่อร้านค้าใน จ.ปัตตานี: ความสัมพันธ์ระหว่างชื่อร้านค้ากับวิถีชีวิตในชุมชน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นภัทร อังกูรสินธนา. 2551. **การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย : ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นภาลัย สุวรรณธาดา และคณะ. 2548. **การเขียนผลงานวิชาการและบทความ.** กรุงเทพมหานคร: หจก. ภาพพิมพ์.

นา วอน จอน. 2552. **การศึกษาเปรียบเทียบวิธีการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อคนไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย,มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นันทวรรณ พงศ์สุพัฒน์. 2553. **การวิเคราะห์อรรถลักษณ์ของคำที่มีความหมายเกี่ยวกับมนุษย์จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นิคม รัตนปรีชาชัย. 2554. **การศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาและเนื้อหาบทอาศิรวาทที่สะท้อนภาพลักษณ์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นิตยา ชูดำ. 2550. **ลักษณะการใช้ภาษาและเนื้อหาในเพลงกล่อมเด็ก จังหวัดพัทลุง.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นิภา ไชยะ. 2553. **การเปลี่ยนแปลงทางภาษาและปัจจัยที่มีผลกระทบต่อภาษาลาวโซ่ง.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นินันญา ประจงจัด. 2553. **การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาไทยเพื่อรักษาหน้า.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ในดวงตา ปทุมสูติ. 2553. **วรรณศิลป์ที่ได้รับอิทธิพลจากเพลงพื้นบ้านภาคกลาง และภาพสะท้อนวัฒนธรรมพื้นบ้านในกวีนิพนธ์ของ ศิวกานท์ ปทุมสูติ.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บงกชกร ทองสุก. 2553. **ศึกษาคำศัพท์เฉพาะกลุ่มของสังคมเพศที่สามในนวนิยายไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บวรลักษณา อินประสิทธิ์. 2553. **ศึกษาการใช้ภาษาในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุญชม ศรีสะอาด. 2535. **การวิจัยเบื้องต้น.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

บุญมี พันธุ์ไทย. 2548. **แนวการเขียนรายงานการวิจัย.** กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

บุญยืน สุวรรณศรี. 2532. ภาพของพระลอที่ปรากฏในบทละคร. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

บุญเลิศ วิวรรณ์. 2553. **การวิเคราะห์พระสมัญญานามของพระพุทธเจ้าในคัมภีร์พระพุทธศาสนาและในวรรณคดีพระพุทธศาสนา.** วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุษรา วงศ์พงศ์เกษม. 2551. **เงินตราไทย : สะท้อนเอกลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ปทุมวดี ล้ำเลิศ. 2551. **กลวิธีการใช้ภาษาในเรื่องสั้นแนวฆาตกรรมของสรจักร ศิริบริรักษ์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ประดิษฐ์ จันทร์มั่น. 2550. **การตั้งชื่อภาษาไทยของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประภาพร ลิ้มจิตสมบูรณ์. 2550. **การศึกษาประโยคจากหนังสือเรื่องสามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาคลัง (หน).** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ประวิณ พูลทรัพย์. 2532. **การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนความเปรียบในภาษากรุงเทพ ฯ กับภาษาตรัง.** วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ปรัศนี ธำรงโสตถิสกุล. 2550. **การศึกษาชื่อหมู่บ้านในอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ปราณี สุรสิทธิ์. 2549. **การเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แสงดาว.

ปริศนา ฟองศรัณย์. 2549. **การใช้ภาษาไทยในการตั้งชื่อภาพยนตร์จีน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ปรีชา ช้างขวัญยืน. 2551. **เทคนิคการเขียนและผลิตตำรา.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อ้างใน วนิดา บำรุงไทย. 2545. **สารคดี: กลวิธีการเขียนและแนววิจารณ์.** กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

ปรีชา ธนะวิบูลย์. 2553. **การใช้ภาษาและกลวิธีการสร้างภาษาโฆษณาของผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ปัณณวรรณ วาจางาม. 2548. **ลีลาภาษาในนวนิยายของ ว. วินิจฉัยกุล.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ปานฉาย ฐานธรรม. (บรรณาธิการ). 2547. **สื่อสารด้วยการเขียน: เขียนให้เป็น เขียนให้ถูก.** กรุงเทพมหานคร: ทิพอักษรการพิมพ์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ปาริชาต มธุรสเลิศสกุล. 2542. **หลักการเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์.** กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

ปิยณัฐ สุนทรประเสริฐ. 2553. **เอกลักษณ์ของภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านจังหวัดสุพรรณบุรี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ปิยะวัติ วังซ้าย. 2550. **การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงภาษายองกับระบบเสียงภาษาไทยเหนือ (กำเมือง).** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ปุณยนุช เปลี่ยนสี. 2551. **การใช้คำศัพท์ที่ปรากฏในคำขวัญของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พชรวรรณ พานิคม. 2549. **ภาพพจน์ที่ปรากฏในหมอลำกลอนซิ่ง.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พเยาว์ เขตกลาง. 2549. **วิเคราะห์การใช้ภาษาในข่าวกีฬาจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พรโชค อู๋สมบูรณ์. 2552. **ศึกษาลักษณะภาษาถิ่นจันทบุรี: กรณีศึกษาตำบลท่าช้าง และตำบลแสลง อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พรพรรณ กลั่นแก้ว. 2548. **วัจนลีลาในงานเขียนของปราบดา หยุ่น.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พรนภา ไทยสิทธิ. 2549. **ลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายเรื่องเพชรพระอุมา.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พรรณษา พลอยงาม. 2551. **วิเคราะห์การใช้ภาษา กลวิธีการเขียน และโลกทัศน์ในบทความของนิติภูมิ นวรัตน์ ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พรรำไพ แจ่มจำรัส. 2554. **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาโลกทัศน์และบุคลิกภาพของผู้ประพันธ์ในวรรณกรรมนิราศสุนทรภู่.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พลอย ลวณะมาลย์. 2547. **การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาในงานวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พัชรีรัตน์ สินสำราญจิต. 2550. **การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลีและความหมายในศัพท์บัญญัติทางเศรษฐศาสตร์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พัธนา ฉายศรีศิริ. 2548. **การวิจัยทางภาษาไทย.** พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

พาทินธิลักษณ์ ศิริชัย. 2551. **ลักษณะโครงสร้างและภาษาโฆษณาในคำโปรยปกแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พานทอง ศุภโกศล. 2548. **การศึกษาเปรียบเทียบคำวิเศษณ์จากผญาภาษาถิ่นอีสานและผญาภาษาถิ่นผู้ไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย,มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พิมพ์พรรณ รัชนีกร. 2553. **ศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการนำเสนอของบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พิษณุพงษ์ ญาณศิริ. 2549. **วิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในเพลงลูกทุ่ง.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พุทธเลิศหล้านภาลัย, พระบาทสมเด็จพระ. 2513. **ขุนช้างขุนแผน.** กรุงเทพมหานคร: กรมศิลปากร.

เพ็ญนภา นาทอง. 2543. **การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ในประเทศไทย ที่เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2537–2541.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

เพ็ญศรี คงสืบ. 2550. **การศึกษาลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นของหยก บูรพา.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ไพโรจน์ สุวรรณดี. 2551. **ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ฟาง ฟาง. 2554. **การตั้งชื่อของคนไทยและการตั้งชื่อของคนจีน: การศึกษาเปรียบเทียบ.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภณรัตน์ คชสิทธิ์. 2549. **การใช้คำปนภาษาอังกฤษในการเขียนข่าวและบทความทางการเมืองในนิตยสารข่าวรายสัปดาห์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภัทรรัฏฐ์ วิชะยะวงษ์. 2553. **การใช้ภาษาไทยในวารสาร "ศิริราชประชาสัมพันธ์".** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภัทรินทร์ ทยะราษฎร์. 2551. **ศึกษาการสร้างคำและกลวิธีการเขียนข้อความพาดหัวโฆษณาในนิตยสารผู้หญิง.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภัทรินทร์ สว่างอารมณ์. 2553. **วิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษา เนื้อหา และแนวคิดในเพลงเพื่อชีวิต.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภาวิณี พนมวัน ณ อยุธยา. 2551. **การศึกษาลักษณะภาษาโฆษณาที่ปรากฏในป้ายโฆษณาในเขตกรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2547. **สื่อภาษาไทยที่ระลึกครบรอบหนึ่งทศวรรษภาควิชาภาษาไทย.** กรุงเทพมหานคร: คุรุสภา.

_____. 2552. **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต. 2549. **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร.** กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรังสิต.

ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2546. **รวมบทความทางวิชาการ: ภาษาและวรรณคดี.** นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ภาณุทรรศน์. (นามแฝง). ม. ป. ป. **นามมงคลเพื่อชีวิตยุคโลกาวิวัฒน์.** กรุงเทพมหานคร: สายทิพย์.

มณฑาทิพย์ เรืองแก้ว. 2551. **การศึกษาภาษาในบทสนทนาของตัวละครเอกในนวนิยายของ กนกวลี พจนปกรณ์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

มนัญญา สุดสวาท. 2550. **การศึกษาคำสแลงในนิตยสาร Oops.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

มนัสติยา เจ้าดูรี. 2549. **การศึกษาวิเคราะห์งานเขียนสารคดีของมานพ ถนอมศรี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

มาลี บุญศิริพันธ์. 2536. **การเขียนสารคดีสำหรับสื่อสิ่งพิมพ์.** กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มุกดา สิงหบุญ. 2554. **การศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทย เนื้อหา และกลวิธีการบรรยายธรรมของพระพรหมมังคลาจารย์ (ปั่น ปญฺญานนฺโท).** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ยงยุทธ รักษาศรี. 2532. “การเขียนบทความและบทวิเคราะห์”. **เอกสารการสอนชุดวิชาการข่าวและบรรณาธิกรณ์.** นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ยอดขวัญ แก้วเขียว. 2551. **การศึกษาเปรียบเทียบคำประสมภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นเหนือ.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ยู จอง อัน. 2553. **การศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเกาหลี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

รสริน ดิษฐบรรจง. 2549. **การใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมวัฒนธรรมจากไดอารี่ออนไลน์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

รัชญา กัลยาณมิตร. 2554. **ภาษาที่สะท้อนวัฒนธรรมไทยจากบทประพันธ์ที่นำเสนอทางละครโทรทัศน์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.** กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊ค.

รุ่งทิวา ฉัททันต์รัศมี. 2554. **การศึกษาคำอุทานในภาษาไทยที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิง.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รุ่งทิวา ทิพยมณฑล. 2550. **วัฒนธรรมความเชื่อของชาวล้านนาที่ปรากฏในวรรณกรรมของมาลา คำจันทร์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์ในด้านภาษา.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เรณู รอดทัพ. 2550. **ลีลาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศ ในเนชั่นสุดสัปดาห์ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2548.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เรืองลอง เอียกุล. 2549. **ศึกษาการสร้างคำศัพท์การสื่อสารโทรคมนาคมและการใช้คำศัพท์ด้านการสื่อสารโทรคมนาคม.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

โรสณีย์ วงศ์หมัดทอง. 2554. **การศึกษาเปรียบเทียบนิทานพื้นบ้านภาคใต้ของอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ในอดีตกับปัจจุบัน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลักขณา พรมพรรณา. 2554. **คำยืมภาษาตะวันตกในนวนิยายไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลักษณีวไล ภูษาวิโสธน์. 2551. **ศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในใบเซียมซี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลินดา วิชาดากุล. 2528. **การสร้างคำในภาษาไทยสมัยรัตนโกสินทร์.** วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิตสาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วงเดือน คัยนันทน์. 2547. **การตั้งชื่อพันธุ์ไม้มงคลในภาษาไทย.** วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วชิรนที วงศ์ศิริอำนวย. 2542. **การเขียนบทความ.** เชียงใหม่: โรงพิมพ์ บี.เอส. การพิมพ์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วทัญญู สังข์อ่อน. 2549. **การศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาลาวเวียงที่ใช้สื่อสารกันในจังหวัดสระแก้ว.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย,มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วนิดา เจริญศุข. 2532. **นามสกุลของคนไทยเชื้อสายจีน: การวิเคราะห์ทางอรรถศาสตร์ชาติพันธุ์.** วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วริศรา โกรทินธาคม. 2552. **การวิเคราะห์ภาษาในเพลงไทยสากลที่สะท้อนวัฒนธรรมไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วรรณภา บุญประทีป. 2553. **การศึกษาชื่อหมู่บ้านในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วรรณรินทร์ วินิจกิจเจริญ. 2547. **การใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในเพลงตลกคำเมือง: การศึกษาตามแนวอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วรางคณา สว่างตระกูล. 2540. **การศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อของคนไทยในกรุงเทพ.** วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วัลภา สมสุข. 2552. **การศึกษาการใช้ภาษาในกรมธรรม์ประกันภัย : ศึกษากรณีเปรียบเทียบกรมธรรม์ประกันภัยในอดีตกับปัจจุบัน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วาสนา กาญจนะคูหะ. 2554. **พระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว : ความสัมพันธ์ด้านสารัตถะคำสอนกับหลักพุทธจริยธรรม.** วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วาสนา เกตุภาค. 2530. **การเขียน.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิฒนาย ดีสุวรรณ. 2550. **ความเข้าใจคำผวนของเด็กไทยตามแนววัจนกรรม.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิชุตา ทองคำกัลยา. 2552. **ลักษณะภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเรือหลวงไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิชุนี พันธ์น้อย. 2549. **วิเคราะห์การใช้คำ โวหารภาพพจน์ และแนวคิดในกลอนวัยรุ่นของสำนักพิมพ์ใยไหม.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. 2552. **หลักการและเทคนิคการเขียนงานวิจัย วิทยานิพนธ์และรายงาน.** กรุงเทพมหานคร: โฟร์เพซ.

วิรัช ศิริวัฒนะนาวิน. 2544. **การศึกษาการตั้งชื่อของคนไทย.** วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วีระพงษ์ แสง-ชูโต. 2548. **การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การศึกษา, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

วุธยา สืบเทพ. 2549. **การศึกษาคำสื่อจินตภาพในเพลงโคราช ของกำปั่น บ้านแท่น.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศนิชา อิงพลังยีกุล. 2547. **ลักษณะการใช้ภาษาคาราโอเกะและทัศนคติต่อการใช้ภาษาคาราโอเกะ.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศศนันท์ ยิ่งสุข. 2550. **การวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทบรรณาธิการของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศิขรินทร์ แสงเพชร. 2551. **คำยืมภาษามอญในกฎหมายตราสามดวง.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิริวรรณ การเรียน. 2549. **การวิเคราะห์นิทานสำหรับเด็ก.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศิริวรรณ ศรีประเสริฐ. 2551. **การศึกษาการสร้างศัพท์ที่ใช้ในหน้าบันเทิงจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศรีตลา ศรีลานุช. 2552. **การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนภาษาเขมรถิ่นไทย จังหวัดสุรินทร์กับสำนวนไทยมาตรฐาน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สกาวรัตน์ คงนคร. 2554. **ลักษณะและการเปลี่ยนแปลงของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมเกียรติ รักษ์มณี. 2544. "การเขียนบทความให้ความรู้", **ในเอกสารการสอนชุดการเขียนเพื่อการสื่อสาร 1.** กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมพร มันตะสูตร. 2540. **การเขียนเพื่อการสื่อสาร.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

สวพร จันทรสกุล. 2554. **วิเคราะห์บทปรายหน้าบทหนังตะลุง.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สันทนี บุณโนทก และคณะ. 2552. **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร.** พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

สาวิตรี พฤกษาชีวะ. 2550. **การศึกษาวิเคราะห์บทเพลงเพื่อชีวิตของวงคาราบาว.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2534. **แนวทางการพัฒนาห้องสมุดโรงเรียนประถมศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สิริภัทร พรหมราช. 2551. **พัฒนาการของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493, พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สิริวรรณ นันทจันทูล. 2546. **การเขียนเพื่อการสื่อสาร 2.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. 2554. **การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำพ้องความ "พระมหากษัตริย์" ในวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติ.** วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุกัญญา คงสูน. 2550. **การศึกษาเชิงวิเคราะห์สำนวนและโวหารภาพพจน์ในเพลงไทยลูกทุ่งของชาย เมืองสิงห์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุกัลยา พงษ์หาญพาณิชย์. 2547. **การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการใช้ภาษาไทยในโฆษณาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นและนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุดารัตน์ บัวศรี. 2547. **การศึกษาภาษาและกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันจากเรื่องขบขันในนิตยสารแพรว และนิตยสารชีวจิต.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุนันทา ฟาเบลอ. 2542. **แนวทางการเขียนงานวิชาการ.** กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น.

สุนีรัตน์ วงศ์พานิช. 2552. **การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำเรียกชื่อธรรมชาติในมหาเวสสันดรชาดก กัณฑ์จุลพนและกัณฑ์มหาพน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สุพัตรา ศิริวัฒน์. 2547. **การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2540–2546.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุภาพรรณ ณ บางช้าง. 2527. **การใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนไทย.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมิตรา จิตศรัทธา. 2550. **ศึกษาการใช้ภาษาและเนื้อหาในนิตยสารส่งเสริมการเรียนภาษาไทยสำหรับเยาวชน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุรีรัตน์ ทองคงอ่วม. 2542. **การวิเคราะห์วรรณคดีประวัติศาสตร์ประเภทสดุดีวีรกรรม.** วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุรางคนา พลนรัตน์. 2550. **การใช้ภาษาในเพลงซอพื้นเมือง : ศึกษาลีลาภาษาและศึกษาแนวอรรถศาสตร์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

โสภิดา เศวตพันธ์. 2553. **การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนภาษาไทใหญ่ในภาคเหนือของประเทศไทยกับสำนวนไทยมาตรฐาน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

หมินหลิง หม้อ. 2553. **การศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกขานในวรรณคดีเรื่องสามก๊กในต้นฉบับภาษาจีนและฉบับแปลเป็นภาษาไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อนงค์ จันทรวงศ์. 2551**. ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมไทยจากเรื่องสั้นในช่วง พ.ศ. 2545 - พ.ศ. 2549.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อรทิพย์ อังศุธรรังสี. 2550. **ลีลาการใช้ภาษาในนวนิยายของ นางชมัยภร แสงกระจ่าง.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อรรถพร ศรีพุ่ม. 2548. **การวิเคราะห์ความหมายของคำในสำนวนที่มีความหมายเหมือนกันจากพจนานุกรมฉบับมติชน: การศึกษาเชิงอรรถศาสตร์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อรรถวิทย์ รอดเจริญ. 2552. **การศึกษาการใช้ภาษาบริภาษของนักการเมืองไทย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อลิสา เลี้ยงรื่นรมย์. 2549. **ลีลาภาษาในเพลงลูกทุ่งของ สลา คุณวุฒิ.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อัจฉราพร ใครบุตร. 2549. **การศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในเพลงปลุกใจ.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อัญชิสา ธรรมคุณ. 2547. **การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ในช่วงปีการศึกษา 2543 – 2545.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพื้นฐานการศึกษา, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อำไพวรรณ ทัพเป็นไทย. 2549. **การเขียนรายงานและการใช้ห้องสมุด.** กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

อุดมลักษณ์ ระพีแสง. 2550. **ศึกษาเชิงวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทเพลงของสุนทราภรณ์ระหว่างปี พ.ศ. 2482 - พ.ศ. 2524.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวจุไรรักษ์ ศรีวัฒนา
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 3 เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2529
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย)
	(เกียรตินิยมอันดับ 1) มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์